

บทที่ ๑

กล่าวนำการลาดตระเวน

๑. กล่าวทั่วไป

หน่วยลาดตระเวน คือ หน่วยที่แยกไปจากหน่วยใหญ่เพื่อภารกิจเฉพาะในการ ลว.หาข่าว หรือ ลว.รบอย่างใดอย่างหนึ่ง จากความชำนาญทั้งหลายที่เราได้มาจากการที่เราได้ต่อสู้กับข้าศึกผ่าน ๆ มาบ้าง ให้เราใช้หน่วยลาดตระเวนไปในเชิงรุก ซึ่งเป็นวิธีที่แน่นอนที่สุดในการจัดให้มีความปลอดภัยการเพิ่มเติม ข่าวสารและการเกาะรอบกวนหรือ ก่อความเสียหายให้แก่ข้าศึกแม้จะเป็นสงครามนิวเคลียร์หรือการปราบปรามกองโจรความสำคัญของการลาดตระเวนก็ไม่สามารถจะมองข้ามไปเสียได้ สมรรถภาพของหน่วยลาดตระเวนนั้น จะมีมากน้อยเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับความเฉลียวฉลาดไหวพริบในการใช้ความชำนาญและกำลังใจในการรุกรบของทุกคนในหน่วยลาดตระเวนนั้น ความสำเร็จในการ ปราบปรามกองโจรนั้นจะขึ้นอยู่กับ การปฏิบัติการเป็นฝ่ายรุกด้วย หน่วยลาดตระเวนขนาดเล็ก การใช้หน่วยลาดตระเวนอย่างกว้างขวาง และเชิงรุกอยู่ตลอดเวลาเป็นวิธีหนึ่งและเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการแสวงหาข่าวสารทั้งหลายของผู้บังคับบัญชา ระดับ ผบ.ร้อย.ยุทธวิธี

๒. แบบมูลฐานของการลาดตระเวน

ก. หน่วยลาดตระเวนแบ่งออกได้ตามแบบของภารกิจที่ปฏิบัติทั่วไป แบ่งออกได้เป็น ๒ อย่าง คือ การลาดตระเวนหาข่าวและลาดตระเวนรบ

๑) การลาดตระเวนหาข่าว ลว.หาข่าวจะรวบรวมข่าวสารเกี่ยวกับข้าศึก ภูมิประเทศหรือ ทรัพยากรพวกนี้ จะใช้การลี้ดลอดและจะต่อสู้เมื่อจำเป็นต่อการปฏิบัติการให้สำเร็จหรือเพื่อป้องกันตัวเอง ระยะทางที่พวก ลว.หาข่าวดำเนินการนั้นแตกต่างกันไปตามวาระ ในทางความคิดแล้วหมู่และพวกยิงนั้น เหมาะสำหรับภารกิจในการ ลว.หาข่าว

๒) การลาดตระเวนรบ ลว.รบ คือพวก ลว.ที่ดำเนินการต่อสู้กับข้าศึกตามภารกิจที่ได้รับมอบ พวก ลว.รบนี้ จะเข้มแข็งกว่าและมีอาวุธหนักกว่า ลว.หาข่าว ลว.รบ จะดำเนินการหาข่าวเป็นภารกิจรอง หมู่อาจจะได้รับมอบภารกิจ ลว.รบโดยลำพัง หรืออาจจะทำหน้าที่เป็นส่วนหนึ่งของหน่วยที่ใหญ่กว่าในการ ปฏิบัติภารกิจนั้น ๆ

ข้อแตกต่างที่สำคัญของการลาดตระเวนทั้งสองอย่างนี้อยู่ที่การปฏิบัติ ณ ที่หมายการลาดตระเวน ทั้งสองแบบนี้ อาจเป็นการลาดตระเวนระยะใกล้หรือระยะไกลและอาจเคลื่อนที่ด้วยเท้า ยานยนต์ เฮลิคอปเตอร์ ส่งทางอากาศ หรือสะเทินน้ำสะเทินบก

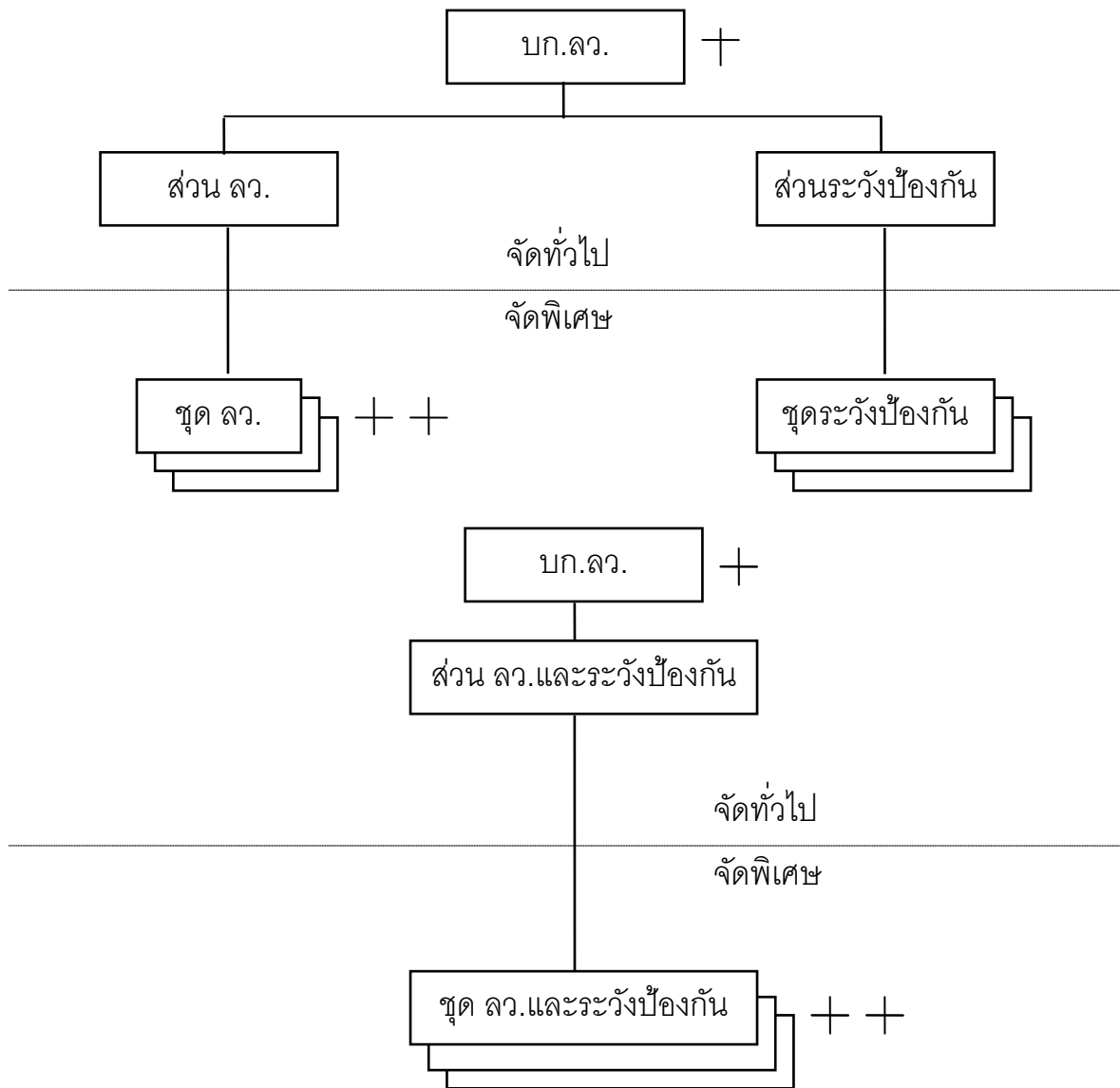
ก) การลาดตระเวนระยะใกล้ ปฏิบัติการในพื้นที่อิทธิพลของหน่วยซึ่งจัดการลาดตระเวนนั้นขึ้นในเวลาสั้น ๆ และในระยะใกล้ ๆ

ข) หน่วยลาดตระเวนระยะไกลปฏิบัติการในพื้นที่อิทธิพล และพื้นที่ควรสนใจของหน่วยซึ่งจัดการลาดตระเวนนั้นขึ้น ซึ่งเวลาระยะทางหรือทั้งสองอย่างมีขนาดมากขึ้น

๓. การจัดหน่วยลาดตระเวน การจัดหน่วยลาดตระเวนมีอยู่ ๒ ชั้น คือ การจัดทั่วไป และการจัดพิเศษ

ก. การจัดทั่วไป เป็นการจัดหน่วยลาดตระเวนออกเป็นส่วน ๆ (ELEMENTS) และจัดตั้งกองบังคับการส่วนต่าง ๆ เป็นหน่วยรองของหน่วยลาดตระเวน ซึ่งการจัดส่วนต่าง ๆ นั้นก็ให้เป็นไปตามความต้องการของภารกิจเช่น ลาดตระเวนหาข่าวหรือลาดตระเวนรบ

ข. ในการจัดพิเศษ ส่วนต่าง ๆ ที่เป็นหน่วยรองของหน่วยลาดตระเวนก็จะถูกจัดพิเศษให้แยกออกเป็นชุด ๆ ลงไปอีก การจัดส่วนให้เป็นชุดนั้น ก็พิจารณาหน้าที่เฉพาะของส่วนนั้น

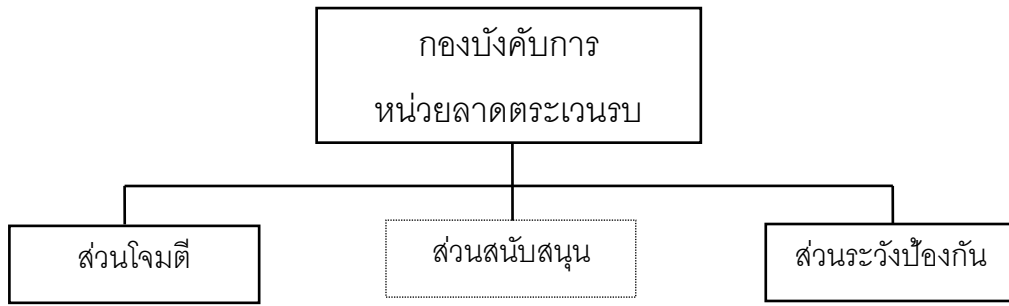

+ บก.ลว.อาจประกอบไปด้วย ผบ.หน่วย ลว.และผู้ช่วยอื่น ๆ นอกจากนี้จะมีพนักงานวิทยุ จนท. พยาบาล, ชุด ผตน., ชุด ผคน.และที่จำเป็น หรืออาจมีเพียง ผบ.หน่วย ลว.คนเดียวก็ได้

+ + จำนวนชุดขึ้นอยู่กับภารกิจ

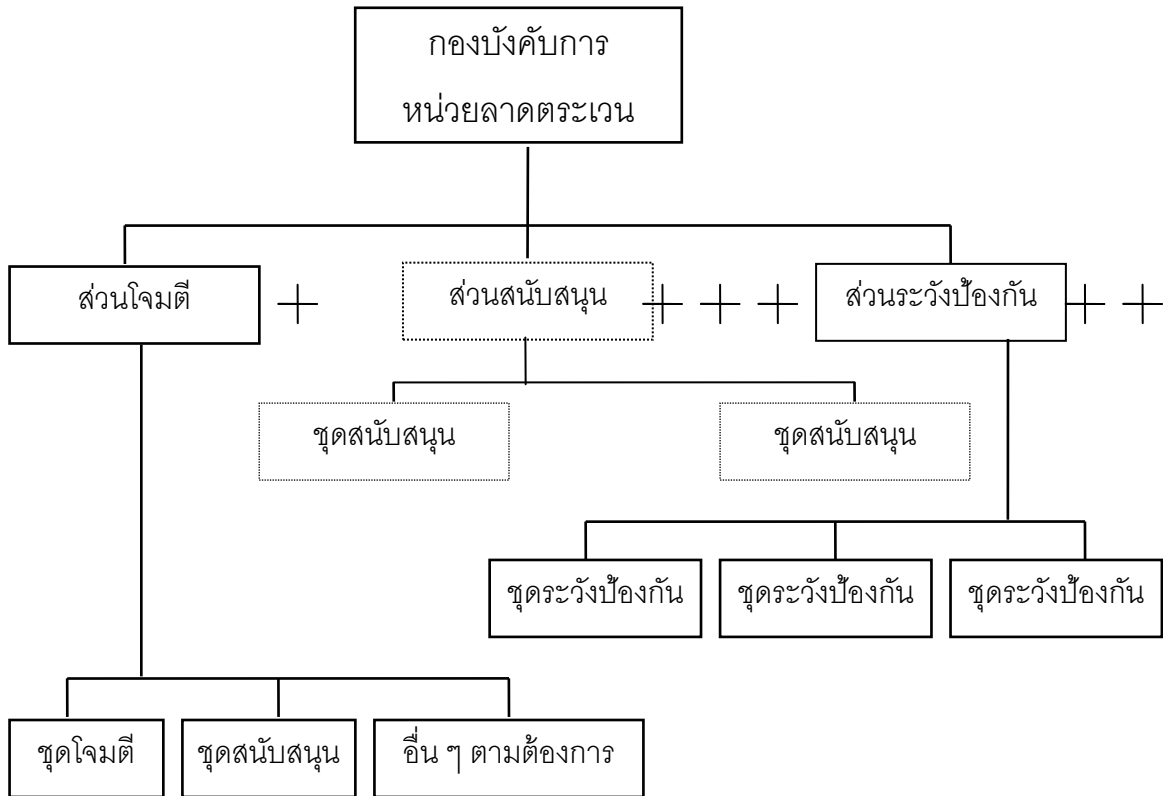
รูปที่ ๑ ตัวอย่าง การจัดกำลัง ลว.หาข่าว

การจัดทั่วไปของหน่วยลาดตระเวนรบ

บก.ลว. ประกอบด้วยลาดตระเวนและกำลังพล ซึ่งไม่มีหน้าที่เฉพาะกับส่วนต่าง ๆ

การจัดแบบพิเศษของหน่วยลาดตระเวนรบ

- + การจัดที่ชุดนั้นอยู่ที่แผนการปฏิบัติ ณ ที่หมายที่วางไว้
- + + จำนวนที่ชุดนั้นขึ้นอยู่กับเส้นทางเข้าและออก
- + + + การจะใช้ชุดสนับสนุนที่ชุดนั้นขึ้นอยู่กับที่ตั้งที่เหมาะสมที่จะหาได้

รูปที่ ๒ ตัวอย่างการจัดของหน่วยลาดตระเวนรบ

บทที่ ๒

แบบของการลาดตระเวน

๑. กล่าวโดยทั่วไป การแบ่งหน่วยลาดตระเวนนั้น หากจะแบ่งเป็นแบบใหญ่ ๆ หรือที่เรียกว่า แบบมูลฐานแล้ว เราสามารถแบ่งได้ ๒ แบบ คือ การลาดตระเวนหาข่าว และการลาดตระเวนรบ ซึ่งแต่ละแบบของการลาดตระเวนนั้นเรายังสามารถแบ่งย่อยลงไปได้อีกหลายชนิดด้วยกัน ซึ่งเราเรียกว่าเป็นการแบ่งตามภารกิจ ซึ่งในแต่ละชนิดนั้นก็จะมีชื่อเรียกต่าง ๆ กันไปตามภารกิจที่กำหนดให้หน่วยลาดตระเวนนั้นทำต่อไปนี้เราจะได้กล่าวถึงการแบ่งหน่วยลาดตระเวนตามภารกิจ ตลอดจนการปฏิบัติงานของแต่ละชนิด

๒. การลาดตระเวนหาข่าว

ก. ความมุ่งหมาย เพื่อรวบรวมข่าวสารหรือยืนยันข่าวสารที่ได้รับมาก่อนแล้วข่าวสารที่ผู้บังคับบัญชาต้องการเพื่อนำมาพิจารณาประกอบการตัดสินใจในการปฏิบัติการทางยุทธวิธีนั้น ข่าวสารที่ได้มาจากหน่วยลาดตระเวนหาข่าวนั้นเป็นวิธีการที่เชื่อถือได้มากที่สุดวิธีหนึ่ง และข่าวสารเหล่านี้ก็คือ

๑) ข่าวสารเกี่ยวกับข้าศึก ข่าวเกี่ยวกับข้าศึกนี้ ผู้บังคับบัญชาจะนำไปเป็นข้อพิจารณาในเรื่องสถานการณ์เกี่ยวกับข้าศึก โดยจะพิจารณาในเรื่องขนาด, การปฏิบัติ, ตำแหน่งที่ตั้งอยู่เป็นหน่วยอะไร, เวลาที่หน่วย ลว.ตรวจพบ, มีอาวุธยุทธโปกรณ์อะไรบ้าง และอื่น ๆ ที่หน่วย ลว.เห็นว่ามีความจำเป็น

๒) ข่าวสารเกี่ยวกับภูมิประเทศ ข่าวสารเหล่านี้มีความสำคัญที่ผู้บังคับบัญชามุ่งหมายไปพิจารณาในพื้นที่ปฏิบัติการเพื่อเปรียบเทียบข้อได้เปรียบเสียเปรียบกับฝ่ายข้าศึกแล้วเลือกหนทางปฏิบัติที่ดีที่สุด ข่าวสารเกี่ยวกับภูมิประเทศมักจะประกอบด้วย ข้อพิจารณาในการวิเคราะห์ภูมิประเทศและอื่น ๆ ที่หน่วย ลว.หรือหน่วยเหนือมีความต้องการ

ข. ภารกิจ หน่วยลาดตระเวนหาข่าวอาจกำหนดภารกิจให้ปฏิบัติ ดังนี้

๑) ลาดตระเวนหาข่าวเป็นจุด เป็นการหาข่าว ณ พื้นที่เฉพาะแห่งใดแห่งหนึ่งหรือเป็นพื้นที่กำหนดเล็ก ๆ โดยปกติจะทราบตำแหน่งหรือพื้นที่ที่มีการเคลื่อนไหวนั้น เช่นการ ลว.สะพาน, สนามขึ้นลงของ ฮ. เป็นต้น

๒) ลาดตระเวนหาข่าวเป็นพื้นที่ เป็นการหาข่าวในพื้นที่ที่กำหนดให้ โดยการกำหนดขอบเขตของพื้นที่ที่อาจใช้ลักษณะภูมิประเทศที่เด่นชัดเป็นเครื่องกำหนดหรืออาจใช้ตารางพิกัดในแผนที่เป็นเครื่องกำหนดก็ได้ การ ลว.หาข่าวเป็นพื้นที่นี้ หน่วย ลว.จะได้รับอิสระในการปฏิบัติมาก

ค. การจัดกำลังของหน่วย ลว.หาข่าว หน่วย ลว.หาข่าว จะจัดกำลังออกเป็นส่วนลาดตระเวนและส่วนระวังป้องกัน ถ้าเป็นการ ลว.หาข่าวเป็นจุด ตามปกติจะจัดกำลังเป็นหน่วย ลว.ขนาดเล็กก็มีกำลังประมาณ ๑ พวกถึง ๑ หมู่เป็นเล็ก ส่วนลาดตระเวนอาจจะประกอบไปด้วย ผบ.ลว.และ พล ลว.อีกหนึ่งหรือสองคน สำหรับภารกิจในการ ลว.หาข่าวเป็นพื้นที่นั้นปกติจะใหญ่กว่าโดยอาจใช้ชุดลาดตระเวนและชุดระวังป้องกันหลาย ๆ ชุด

ง. ยุทธภัณฑ์ของหน่วย ลว.หาข่าว ทุกคนในหน่วย ลว.หาข่าว จะมีอาวุธและยุทธโปกรณ์ตามภารกิจโดยจะต้องคำนึงถึงความคล่องตัวในการปฏิบัติการเป็นหลักและอย่างน้อยควรมีอาวุธกลไป ด้วย ๑ กระบอก เพื่อเพิ่มอำนาจการยิงเมื่อจำเป็นใกล้สองตา, คีมตัดลวด, เข็มทิศ, นาฬิกา, ควมมืออย่าง ละ ๒ นอกจากนี้เครื่องมือในการติดต่อสื่อสารและกล้องถ่ายภาพราลอยด์ก็มีความจำเป็นกับหน่วย ลว.หาข่าว

จ. การปฏิบัติในการ ลว.หาข่าว หน่วยลาดตระเวนหาข่าวจะปฏิบัติการโดยพยายามไม่ให้ข้าศึก ตรวจพบการเล็ดลอดการซ่อนพรางเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับหน่วยลาดตระเวน หน่วยลาดตระเวนหาข่าว จะทำการยิงต่อสู้ข้าศึกต่อเมื่อจำเป็นเท่านั้น เช่น เพื่อป้องกันตัวเองหรือกระทำเพื่อให้สำเร็จภารกิจในการหาข่าว ปกติแล้วจะพยายามหลีกเลี่ยงการปะทะกับข้าศึก

ฉ. การปฏิบัติ ๓ ที่หมาย

๑) การลาดตระเวนหาข่าวเป็นจุด ผบ.ลว.จะหยุดหน่วย ลว. ใกล้ที่หมายปกติก็คือ จุดนัดพบ ณ ที่หมายนั่นเอง หลังจากนั้น ผบ.ลว.ก็จะทำการตรวจสอบที่หมายเพื่อยืนยันการปฏิบัติตามแผนเดิมหรือมีการเปลี่ยนแปลงเสร็จแล้วจึงกลับมาที่หน่วยลาดตระเวนรออยู่ แล้วนำชุดระวังป้องกันเข้าไปวางยังจุดที่เลือกไว้ แล้วตัว ผบ.ลว.และพวก ลว.หาข่าว ก็เข้าไป ลว.หาข่าว ยังที่หมาย การเข้าไปหาข่าวยังที่หมาย พวก ลว.หาข่าว อาจจะต้องเคลื่อนที่ไปหลาย ๆ จุด รอบ ๆ ที่หมายเพื่อจะได้ตรวจบริเวณที่หมายได้ทั่วถึง หลังจาก พวก ลว.หาข่าวเสร็จจากการหาข่าว ณ ที่หมายแล้ว ผบ.ลว.ก็จะนำพวก ลว.มารวมกัน แล้วกระจายข่าวให้ทุกคนใน หน่วย ลว.ได้ทราบถึงข่าวสาร ที่แต่ละคนได้รับมาจากการ ลว.บริเวณที่หมาย หลังจากนั้นก็รายงานทางวิทยุให้ หน่วยเหนือทราบหากกระได้ เสร็จแล้วหน่วย ลว.จึงเดินทางกลับมารายงานผลการ ลว.โดยสมบูรณ์ต่อไป

๒) การลาดตระเวนหาข่าวเป็นพื้นที่ ผบ.ลว.หยุดหน่วย ลว. ณ จุดนัดพบ ณ ที่หมายทำการตรวจที่หมายยืนยันแบบเดิมหรือเปลี่ยนแปลงแล้วจัดวางชุดระวังป้องกันส่งชุด ลว.หาข่าวออกไป เมื่อพวก ลว.หาข่าวทุกชุด ออก ลว.หาข่าวในพื้นที่หมายทั้งหมด แต่ละชุดก็ต้องจัดการระวังป้องกันตัวเอง หลังจากเสร็จการ ลว.หาข่าว ณ ที่หมายแล้ว ชุด ลว.หาข่าวต่าง ๆ แล้วก็รายงานทางวิทยุไปยังหน่วยเหนือ หากทำได้แล้วหน่วย ลว.ก็จะเดินทางกลับมารายงานผลการ ลว.โดยสมบูรณ์ต่อไป

๓. การลาดตระเวนรบ

ก. ความมุ่งหมาย จัดขึ้นเพื่อให้การระวังป้องกันประกั้นการขาดลหายของฝ่ายเดียวกัน และเกาะ ข้าศึก ขัดขวางการลวงล้าของข้าศึกเข้ามาในภูมิประเทศสำคัญ ตลอดจนการรบกวน, จับ, ยึดยุทธโปกรณ์ หรือ ทำลายที่ตั้งที่สำคัญ

ข. ภารกิจ หน่วยลาดตระเวนรบสามารถที่จะแบ่งออกได้ ๖ ชนิด และมีชื่อเรียกตามภารกิจนั้น ๆ

๑) ลาดตระเวนตีโฉบฉวยมีภารกิจในการทำลายหรือจับบุคคล, ยุทธโปกรณ์ ทำลายที่ตั้ง สำคัญ ปลอดภัยอย่างซึ่งบุคคลสำคัญ

๒) ลาดตระเวนซุ่มโจมตี มีภารกิจในการซุ่มโจมตีต่อหน่วย ลว.ข้าศึก, ขบวนสัมภาระ, ขบวนเดินเท้า, ขบวนยานยนต์

๓) การลาดตระเวนระวังป้องกัน มีภารกิจเป็นฉากป้องกัน การแทรกซึมของข้าศึกทำลายข้าศึกที่แทรกซึมเข้ามา ป้องกันกำลังส่วนใหญ่จากการจู่โจมหรือซุ่มโจมตีของข้าศึก

๔) ลาดตระเวนรักษาการติดต่อ มีภารกิจจัดตั้งและดำรงไว้ซึ่งการติดต่อกับฝ่ายเราและฝ่ายข้าศึก

๕) ลาดตระเวนอ้อมกำลัง มีภารกิจในการยึดและครอบครองภูมิประเทศสำคัญ เพื่อเปิดโอกาสให้กำลังส่วนใหญ่ปฏิบัติการได้โดยไม่ถูกรบกวน

๖) ลาดตระเวนค้นหาและโจมตี มีภารกิจค้นหาและโจมตีโดยการทำลายหรือรบกวนเป้าหมายตามโอกาสที่อำนวยให้

ค. การจัดกำลัง หน่วยลาดตระเวนรบจัดกำลังทั่วไปโดยแบ่งเป็นส่วน ๆ ดังนี้

๑) ส่วนโจมตี มีหน้าที่ต่อสู้กับข้าศึก ณ บริเวณที่หมายด้วยการยิงและดำเนินกลยุทธ์

๒) ส่วนระวังป้องกันมีหน้าที่ป้องกันจุดนัดพบ ณ ที่หมายทำการแยกที่หมายออกจากการช่วยเหลือของข้าศึกภายนอก แจ้งเตือนการเข้ามาของข้าศึก ณ ที่หมาย

๓) ส่วนสนับสนุน อาจจะจัดขึ้นเมื่อมีความจำเป็นต้องใช้ชุดสนับสนุน ตั้งแต่ ๒ ชุดขึ้นไป และตั้ง ณ. ส่วนสนับสนุนขึ้นมาควบคุมบังคับบัญชาอีกชั้นหนึ่ง

๔) กองบังคับการหน่วยลาดตระเวน ในหน่วยลาดตระเวนรบ มักจะแยกกองบังคับการออกมาทำการควบคุมต่างหาก คือ จะไม่รวมอยู่ในส่วนใดส่วนหนึ่งของหน่วย ลว. เหมือนหน่วย ลว.หาข่าว

ง. ยุทธภักดิ์ หน่วยลาดตระเวนรบจะมียุทธภักดิ์ที่เข้มแข็งกว่าหน่วย ลว.หาข่าว แต่จะนำสิ่งใดไปมากน้อยเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับภารกิจและความจำเป็น ซึ่ง ผบ.ลว.จะต้องพิจารณาเลือกให้เหมาะสม

จ. การปฏิบัติในการลาดตระเวนรบ ก็เหมือนกับหน่วย ลว.หาข่าว คือ พยายามเข้าไปให้ถึงที่หมายโดยไม่ให้ถูกตรวจพบจุดมุ่งหมายอยู่ที่การจู่โจมและความรวดเร็วในการโจมตีอย่างรุนแรง

ฉ. การปฏิบัติ ณ ที่หมาย (แยกกล่าวแต่ละชนิดของการลาดตระเวน)

๔. การลาดตระเวนตีโฉบฉวย

ก. กล่าวโดยทั่วไป การตีโฉบฉวยเป็นการโจมตีอย่างจู่โจมต่อกำลังข้าศึกหรือที่ตั้งสำคัญ โดยฝ่ายโจมตีจะถอนตัวกลับภายหลังจากปฏิบัติการจู่โจมแล้ว โดยปกติจะปฏิบัติโดยหน่วยกำลังขนาดเล็กและ ผบ.ร้อย.และหน่วยเหนือเป็นผู้สั่งการให้ไปปฏิบัติความสำเร็จนั้นสิ่งสำคัญที่สุดขึ้นอยู่กับการใช้การจู่โจม ด้วยเหตุนี้เองการตีโฉบฉวยส่วนมากจึงมักจะปฏิบัติในเวลากลางคืนระหว่างที่อากาศเลวร้ายหรือภูมิประเทศที่ยากลำบากซึ่งข้าศึกคิดว่าไม่มีใครสามารถมาได้ขนาดของหน่วยลาดตระเวนตีโฉบฉวยจะจำกัดให้น้อยที่สุดซึ่งประมาณว่าสามารถปฏิบัติการให้สำเร็จได้ และสามารถที่จะนำคนป่วยเจ็บกลับได้เพราะความยากในการจู่โจมและการดำรงไว้ซึ่งการบังคับบัญชาจะเพิ่มขึ้นตามขนาดของหน่วยลาดตระเวน

ข. การวางแผน การวางแผนโดยตลอด เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะทำงานให้สำเร็จ จะต้องได้รับข่าวสารล่วงหน้าที่จะเกี่ยวข้องกับข้าศึก ซึ่งรวมถึงการวางกำลังในเวลากลางคืน หน่วยลาดตระเวนหาข่าวอาจทำการตรวจตราใกล้กับที่หมาย เพื่อทำการเลือกเส้นทางเข้าสู่ที่หมาย, แนวปรับรูปขบวน, ตำแหน่งที่เหมาะสมสำหรับตั้งยิงอาวุธสนับสนุนขนาดเล็ก จุครวมพล ณ ที่หมาย และเส้นทางถอนตัว ความจำเป็น อาจทำให้ต้องจัดส่งหน่วยลาดตระเวนอื่น เพื่อปิดเส้นทางซึ่งมีการวางทุ่นระเบิดทำลายเครื่องกีดขวางและส่วนระวังป้องกันของข้าศึก

๑) การจัดกำลัง ผบ.หน่วยลาดตระเวนดีโอบฉวยจะต้องจัดหน่วยของเขาเป็นส่วนโจมตี ส่วนระวังป้องกัน และถ้าเห็นเหมาะสมก็จะจัดสนับสนุน ส่วนสนับสนุนปกติจะจัดเมื่อมีที่ตั้งยิงที่เหมาะสม แต่ละส่วนก็จัดกำลังและยุทธภัณฑ์เพื่อปฏิบัติการเฉพาะในส่วนของภารกิจที่ได้รับมอบขนาดและการประกอบกำลังของส่วนต่าง ๆ จะขึ้นอยู่กับภารกิจที่จะต้องทำให้สำเร็จและจากการต้านทานของข้าศึกซึ่งคาดว่าจะมีขึ้น ณ ที่หมาย ส่วนโจมตีจะจัดรอบการต้านทานของข้าศึก ณ ที่หมายและการปฏิบัติเฉพาะส่วนที่ได้รับมอบส่วนระวังป้องกันทำการระวังป้องกันและแยกพื้นที่หมาย ส่วนสนับสนุนทำการยิงสนับสนุน

๒) เส้นทางเคลื่อนที่สู่ที่หมายและเส้นทางถอนตัว เส้นทางเคลื่อนที่สู่ที่หมายควรจะได้มีช่องทางพรางและถ้าเป็นไปได้ควรเลือกภูมิประเทศที่ยากลำบากในการเคลื่อนที่ ซึ่งข้าศึกอาจคิดว่าไม่สามารถผ่านไปได้ ส่วนระวังป้องกันของข้าศึกที่อยู่ตามเส้นทางหรืออยู่ใกล้ ควรจะบันทึกที่ตั้งเหล่านั้นไว้ และเมื่อทำได้ก็ให้อ้อมผ่านไป แต่ถ้าอ้อมผ่านไปไม่ได้ ให้กำหนดให้ส่วนระวังป้องกันที่อยู่ข้างหน้ากำจัดเสียด้วยวิธีการเงียบที่สุดและแผนนี้ยังรวมถึงการใช้ชุดรักษาความปลอดภัยเตรียมการยิงไว้ล่วงหน้าเพื่อเปิดเส้นทางการถอนตัวของหน่วย ลว.โจมตีโอบฉวยด้วย

๓) แผนการยิงสนับสนุน แผนการยิงสนับสนุนที่สมบูรณ์และมีรายละเอียดเรียบร้อย จะต้องเตรียมเอาไว้ ถึงแม้ว่าการยิงนั้นอาจจะไม่ได้ใช้ก็ตาม แผนการยิงสนับสนุนจะวางแผนไว้เพื่อแยกที่หมายสนับสนุนการโจมตี เพื่อป้องกันหรือจำกัดการตีโต้ตอบของข้าศึกและช่วยเหลือส่วนระวังป้องกัน เพื่อเปิดเส้นทางการถอนตัว การใช้การยิงเมื่อเริ่มต้นการปฏิบัตินั้นจะทำให้ลดโอกาสโจมตีโดยมากจะใช้ในการดีโอบฉวยต่อที่มั่นแข็งแรงของข้าศึก

๔) การแยกที่หมาย ปัจจัยที่เป็นกุญแจสำคัญ ๒ ประการ ซึ่งจะต้องพิจารณาในการแยกที่หมายคือ ภูมิประเทศในพื้นที่ปฏิบัติการและความสามารถในการเพิ่มเติมกำลังหรือในการปฏิบัติการโต้ตอบของข้าศึก การแยกที่หมายที่ให้สมบูรณ์และเป็นระยะเวลาสั้น ๆ โดยปกติแล้วไม่ได้ผลจริง ๆ การแยกนี้โดยปกติสำเร็จได้ด้วยการใช้การยิงสนับสนุน โดยการยิงจำลองและด้วยการใช้ส่วนระวังป้องกันซึ่งจัดไว้สำหรับปฏิบัติเฉพาะเท่านั้น การลาดตระเวนดีโอบฉวยจะปฏิบัติการที่กำหนดให้สำเร็จโดยใช้เวลาที่น้อยที่สุด แผนที่ปฏิบัติอยู่ ณ ที่หมายนานเท่าไรจะต้องพิจารณาถึงเวลาที่ข้าศึกจะสามารถตอบโต้ด้วยอาวุธสนับสนุนได้

๕) การชักซ้อม เมื่อสามารถทำได้ การลาดตระเวนตีโฉบฉวย จะทำการชักซ้อมในภูมิภาค และสภาพของแสงสว่างที่คล้ายกับของจริง ๆ ที่คาดไว้ในระหว่างการปฏิบัติการตีโฉบฉวย การชักซ้อมจะต้องกระทำซ้ำแล้วซ้ำอีกแน่ใจว่าทุกคนในหน่วยเข้าใจและปฏิบัติของตนได้ถูกต้อง อาวุธที่จะใช้ในการตีโฉบฉวย จะต้องทดลองยิงในระหว่างการชักซ้อม การชักซ้อมสำหรับการตีโฉบฉวยในเวลากลางคืน จะต้องปฏิบัติในขั้นต้นเวลากลางวันแล้วจึงค่อยเลื่อนไปซ้อมในเวลากลางคืน การชักซ้อมจะทำให้เหมือนของจริง ๆ ทุกสภาพ และครอบคลุมทุก ๆ ขั้นตอนในการตีโฉบฉวย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องเน้นในการถอนตัวเพราะว่าเป็นการปฏิบัติที่ยากที่สุด ส่วนต่าง ๆ ที่ร่วมปฏิบัติและสนับสนุนจะต้องได้รับการบรรยายสรุปโดยตลอดก่อนเริ่มการชักซ้อม

ค. การปฏิบัติ ณ ที่หมาย หน่วยลาดตระเวนจะหยุด ณ จุดนัดหมาย ณ ที่หมายแต่ถ้าวางแผนกลับในเส้นทางอื่น จุดนัดพบอันนี้ก็จะกำหนดให้อยู่ใกล้กับเส้นทางนั้น จุดนัดพบนี้ก็ต้องมีการซ่อนพราง และสามารถสังเกตเห็นจดจำได้ง่าย นอกจากนี้ยังจะต้องพ้นจากการควบคุมของข้าศึก ณ จุดนี้ หน.หน่วยลาดตระเวนจะจัดการระวังป้องกันหน่วยแล้วตัวเขาเองและ หน.ส่วนต่าง ๆ ก็จะไปลาดตระเวนเพื่อหารายละเอียดของที่หมายเพิ่มเติม นอกจากนี้ การลาดตระเวนที่หมายก็เพื่อที่จะกำหนดที่ตั้งของเป้าหมาย ตลอดจนยืนยันหรือเปลี่ยนแปลงแผนการปฏิบัติของหน่วย ลว.

รอง หน.หน่วย ลว.จะอยู่กับหน่วย ลว. ขณะที่ หน.หน่วย ลว.ไป ลว. ณ ที่หมายเขาจะได้รับคำสั่งให้ทำอย่างใดอย่างหนึ่งที่เหมาะสม ถ้าพวกที่ออกไป ว.ที่หมายไม่สามารถกลับมาได้ เมื่อ หน.หน่วย ลว. กลับมายังหน่วย ลว. ที่รออยู่ ก็จะยืนยันหรือเปลี่ยนแปลงแผนตามที่เขาคงใจ จากนั้นส่วนต่าง ๆ ก็จะแยกย้ายไปวางกำลังตามตำบลที่เขารับผิดชอบ การนำกำลังเข้าไปวางตามจุดต่าง ๆ นี้ ส่วนและชุดต่าง ๆ ต้องพยายามประสานกันเพื่อให้ทุกส่วน, ชุดเข้าประจำที่ในเวลาใกล้เคียงกันหรือพร้อมกันเพื่อผลในการปฏิบัติเมื่อถูกข้อศกตรวจพบเสียก่อน

๑) ส่วนระวังป้องกัน ส่วนระวังป้องกันทำการระวังป้องกันจุดนัดพบ ณ ที่หมาย ให้สัญญาณเตือนภัยเมื่อข้าศึกเข้ามา สะกดเส้นทางเข้าออก ณ ที่หมาย และป้องกันข้าศึกหลบหนีจากที่หมายขณะที่ส่วนโจมตีเคลื่อนที่เข้าสู่ที่ตั้ง กำหนดส่วนระวังป้องกันก็จะแจ้งให้ ผบ.หน่วยลาดตระเวนทราบถึงการเคลื่อนไหวของข้าศึกที่สังเกตเห็น จะทำการยิงต่อเมื่อข้าศึกค้นพบหรือเมื่อได้รับคำสั่ง ส่วนระวังป้องกันจะคอยป้องกันการถอนตัวของส่วนโจมตีไปยังจุดนัดพบ ณ ที่หมาย และทำการถอนตัวเมื่อได้รับคำสั่งด้วย วาจา หรือเมื่อได้รับสัญญาณนัดหมายตามที่ตกลงไว้

๒) ส่วนสนับสนุน จะเคลื่อนที่เข้าไปวางตัว ณ จุดที่จะช่วยให้การทำลายที่หมายได้ผลยิ่งขึ้น และจะหยุดยิง หรือย้ายยิงออกไปจากที่หมายตามคำสั่งหรือสัญญาณ ก่อนที่ส่วนโจมตีจะปฏิบัติงานบนที่หมาย โดยปกติแล้วส่วนสนับสนุนจะคุ้มครองการถอนตัวของส่วนโจมตีจากที่หมาย ไปยังจุดนัดพบ ณ ที่หมาย สำหรับส่วนสนับสนุนเองจะถอนตัวออกจากที่หมายก็ต่อเมื่อได้รับคำสั่งหรือสัญญาณที่นัดหมายไว้ล่วงหน้าเช่นกัน

๓) ส่วนโจมตี ส่วนโจมตีจะจัดรูปขบวนตั้งแต่ระยะไกลออกไปพอสมควร เพื่อที่จะได้ทำการโจมตีทันทีในลักษณะที่ไม่เสียเปรียบ ในเมื่อหน่วย ลว.ถูกเข้าศึกษาตรวจพบเสียก่อน ณ ที่หมายเมื่อการยิงสนับสนุนได้หยุดหรือย้ายการยิงออกไปจากที่หมายแล้ว ชุดโจมตี (อาจมีหลายชุดก็ได้) จะทำการรุกผ่านที่หมายออกไปทางด้านหลังเพื่อยึดและคุ้มครองที่หมายเอาไว้ และขณะเดียวกันก็เป็นการให้ความคุ้มครองแก่ชุดทำลาย, ชุดตรวจค้น, หรือชุดอื่น ๆ ของส่วนโจมตี ที่เข้าปฏิบัติงานบนที่หมาย ถ้าการโจมตีโดยหน่วยได้รับการสนับสนุนการยิงด้วย ป.และ ค. ผบ.หน่วย ลว.(ซึ่งปกติอยู่กับส่วนโจมตี) ก็จะร้องขอให้ ป.และ ค.หยุดยิงหรือเลื่อนจากการยิงออกไปเหมือนกับการเข้าตีอื่น ๆ เช่นกัน ทุกคน ในส่วนโจมตีจะต้องได้รับรู้และเข้าใจในสัญญาณสำคัญต่าง ๆ เช่น โจมตี, ถอนตัว ซึ่งสัญญาณเหล่านี้ ได้มีการเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้วในการถอนตัวอาจมีความจำเป็นต้องการยิงสนับสนุนกลับมายังที่หมายอีก เพื่อคุ้มครองการถอนตัวในกรณีเช่นนี้ จะต้องมีเตรียมสัญญาณต่าง ๆ ไว้ล่วงหน้าด้วยเช่นกัน

๔) จุดนัดพบ ณ ที่หมาย รอง ผบ.หน่วย ลว.จะเป็นผู้ควบคุมและดำเนินกรรวิธีในการที่จะรวบรวมสมาชิกหน่วย ลว.ที่เข้ามารวมกันจะต้องมีแผนการป้องกันจุดนัดพบ ณ ที่หมายไว้ด้วยการยิงสนับสนุนในขณะที่ยังยึดครองอยู่จุดนัดพบ ณ ที่หมายจะเป็นที่ซึ่งหน่วย ลว. จะเข้ามารวมกันหลังปฏิบัติการแล้วจะต้องเป็นจุดที่สามารถยึดครองไว้ชั่วคราวและอยู่ใกล้ที่หมายพอที่จะให้สมาชิกหน่วย ลว.ที่พลัดหลงค้นหาได้ง่าย ถ้ามีแผนการที่จะใช้จุดนัดพบสำรองอีก หลังจากนี้คุณลักษณะและการปฏิบัติก็จะเป็นไปตามจุดนัดพบ ณ ที่หมายโดยอนุโลม

๕. ลาดตระเวนชุดโจมตี

ก. ภารกิจ ลว.ชุดโจมตี ปฏิบัติภารกิจเช่น ชุดโจมตีพวก ลว.หาข่าว และ ลว.รบ ของข้าศึก พวกกล้าเสี่ยงสัมภาระขบวนยานยนต์ ขบวนเดินเท้าของข้าศึก

ข. ความมุ่งหมาย การชุดโจมตี เพื่อลดประสิทธิภาพการรบของข้าศึกหรือเพิ่มประสิทธิภาพการรบของเราเองหรือ ทั้งสองประการ

๑) การชุดโจมตี เพื่อลดประสิทธิภาพของการรบของข้าศึกลง โดยความเสียหายที่ได้รับและการก่อวินที่เพิ่มขึ้น

ก) ความเสียหายที่ได้รับ การสูญเสียและยุทธภัณฑ์ อาจกระทบกระเทือนอย่างแรงต่อข้าศึก ข้าศึกอาจจะต้องดึงคนมาจากภารกิจอื่นเพื่อคุ้มกันตนเองจากการถูกชุดโจมตี ความล้มเหลวของการ ลว.หาข่าวหรือ ลว.รบ ในการปฏิบัติภารกิจ เนื่องจากถูกชุดโจมตี ทำให้ข้าศึกลดคุณค่าที่จะได้รับจากการปฏิบัติของพวกเขา ลว.เหล่านี้

ข) การก่อวิน ความเสียหายซึ่งเกิดจากการก่อวินของการชุดโจมตีมองเห็นได้ว่า น้อยกว่าความเสียหายที่ได้รับจริง ๆ เมื่อถูกชุดโจมตีบ่อย ๆ ทหารมักจะลังเลที่จะออก ลว.ที่จะเป็นขบวนคุ้มกันและเคลื่อนที่ไปเป็นกลุ่มเล็ก ๆ จะลดความห้าวหาญลงและเพิ่มความระมัดระวังมากขึ้น ไม่พยายามปฏิบัติกลางคืน จะเริ่มปั่นป่วนและตระหนกมากขึ้นเมื่อถูกชุดโจมตี

๒) ประสิทธิภาพการรบของฝ่ายเราจะเพิ่มขึ้น เมื่อของข้าศึกถูกลดลง การลดการ ลว.ของข้าศึกเปิดโอกาสให้ฝ่ายเรามีอิสระในการปฏิบัติมากขึ้นในการ ลว. คุ่มกันและการปฏิบัติของทหารอื่น

๓) ลว.ซึ่งปฏิบัติลึกเข้าไปในพื้นที่ ข้าศึกสามารถเพิ่มเติมการส่งกำลังบำรุงได้บางส่วนเพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพการรบ

ค. แบบของการซ้อมโจมตี โดยทั่วไปการซ้อมโจมตีแบ่งได้ตามความมุ่งหมาย คือ การก่อนทวนหรือทำลาย ซึ่งทั้งสองอย่างนี้แตกต่างกันในประการสำคัญคือ ขนาดและการปฏิบัติการ ณ ที่หมาย การซ้อมโจมตีถูกแบ่งออกไปอีกคือ การซ้อมโจมตีตามแผนการซ้อมโจมตีตามโอกาส

๑) ซ้อมโจมตีตามแผน เป็นแบบหนึ่งซึ่งได้ข่าวรู้ล่วงหน้าเกี่ยวกับข้าศึก เป้าหมายทำให้วางแผนได้อย่างละเอียดก่อนที่พวก ลว.จะออกไปยังที่ซ้อมโจมตี การซ้อมโจมตีตามแผนรวมถึงขนาดการประกอบกำลังการซ้อมโจมตีตามแผน อาจกำหนดเป้าหมายเช่น

ก) กำลังใด ๆ เมื่อทราบข่าวล่วงหน้าพอเพียง

ข) ลว.ซึ่งมีแบบฉบับในการใช้เส้นทางเดินบ่อย ๆ หรือซึ่งมักชอบที่จะออกหรือกลับเข้าพื้นที่ฝ่ายเดียวกัน ที่จุดเดิม

ค) พวกลำเลียงสัมภาระซึ่งเคลื่อนที่ตามเวลาประจำไปตามเส้นทางเดิม

ง) การเคลื่อนที่ของกองทหารซึ่งเคลื่อนที่เป็นแบบฉบับเช่น เปลี่ยนคนที่ ที่มั่นเป็นประจำเสมอ

๒) การซ้อมโจมตีตามโอกาส เป็นแบบหนึ่งซึ่งข่าวที่ได้มาไม่อำนวยให้วางแผนรายละเอียดได้ก่อนที่พวก ลว. จะออกไป พวก ลว.ต้องเตรียมตัวสำหรับหนทางปฏิบัติหลายหนทางปฏิบัติเหล่านี้ได้มาจากชนิดของเป้าหมายที่จะถูกซ้อมโจมตีและต้องการทำการซักซ้อมก่อนออกไป หนทางปฏิบัติจะถูกพิจารณาเมื่อมีโอกาสการซ้อมโจมตีมีขึ้น

ก) ผบ.ลว.อาจได้รับคำสั่งให้ทำการ ลว.พื้นที่หาที่ซ้อมโจมตีที่เหมาะสมวางกำลังพลที่เลือกไว้และซ้อมโจมตีต่อเป้าหมายแรกที่ปรากฏขึ้น

ข) พวก ลว.อาจจะออกหลังจากมืดแล้วเล็กน้อย เคลื่อนที่ไปยังจุดที่กำหนดอันหนึ่งตรวจสอบดูจนกว่าจะถึงเวลาที่กำหนดซ้อมโจมตี เป้าหมายแรก หลังจากเวลานั้นและกลับก่อนอรุณรุ่ง

ค) สำหรับพวก ลว.ซึ่งไม่ได้รับการกิจการโจมตี ผบ.ลว.อาจจะเห็นว่าการซ้อมโจมตีเป็นวิธีที่ดีที่สุด ที่จะปะทะกับข้าศึก ซึ่งไม่สามารถให้พวก ลว.ผละออกจากการปะทะได้อย่างรวดเร็วและปฏิบัติการต่อไปโดยไม่ต้องเข้าเกี่ยวข้องกับที่ยึดเหยื่อ

ง. องค์ประกอบในการซ้อมโจมตีที่ประสบความสำเร็จ

๑) แผนการวางแผนสำหรับการซ้อมโจมตี ต้องมีหนทางปฏิบัติทุกอย่างที่ข้าศึกจะสามารถใช้ และต้องซักซ้อมรายละเอียด ผบ.ลว.ต้องวางแผนคร่าว ๆ สำหรับการซ้อมโจมตีตามโอกาสใช้และแก้ไข แผนเหล่านี้ ณ ที่ซ้อมโจมตีแผนเหล่านี้ ควรจะได้ซักซ้อมตามสถานการณ์อำนวยให้ แผนต้องพิจารณาถึงความ

ยาวของเป้าหมายด้วย ๑ หมวด เคลื่อนที่เป็นแถวตอนเรียงสอง ระยะต่อระหว่างบุคคล ๕ เมตร จะยืดยาวออกไปเกิน ๑๐๐ เมตร จากหน้าไปหลังขบวน รดคุ้มกัน ๑๐ คับ ระยะต่อ ๕๐ เมตรจะวิ่งบนถนนยาวมากกว่า ๕๐๐ เมตร

๒) การควบคุมต้องดำรงการควบคุมอย่างใกล้ชิดที่สุดในการดำเนินการชุมนุมโจมตี สิ่งนี้สามารถกระทำได้ดีที่สุด โดยการมีการซักซ้อมและการจัดตั้งดำรงการติดต่อสื่อสารที่ดี

๓) ความอดทนพวก ลว.อาจจะต้องเข้ายึดครองที่ชุมนุมโจมตีก่อนการมาถึงของเป้าหมาย ล่วงหน้านานมากความอดทนเป็นสิ่งสำคัญและดำรงไว้ซึ่งความลับ

๔) การพราง ญุณแจสำคัญของการชุมนุมโจมตีจะประสบความสำเร็จคือ การจู่โจม การจู่โจมสามารถกระทำได้ ถ้าคนมีอาวุธและยุทธภัณฑ์ได้รับการพรางอย่างดี และการรักษาวินัยการพราง

๕) ข่าวสารเกี่ยวกับข้าศึก แม้ว่าได้ข่าวสารเกี่ยวกับข้าศึกมาไม่ชัดเจนก็ตาม ต้องนำมาพิจารณาใช้อย่างเต็มที่กับแผน การเตรียมการและการปฏิบัติ

จ. ขนาดและการจัดกำลังของ ลว.ชุมนุมโจมตี ขนาดและการจัดกำลังขึ้นอยู่กับความมุ่งหมายของการชุมนุมโจมตีกำลังที่จะชุมนุมและอาวุธยุทธภัณฑ์ที่จะดำเนินการชุมนุมโจมตีดังนี้

๑) พวก ลว. ต้องชุมนุมโจมตีตามแผนต่อขบวนคุ้มกัน เพื่อทำลายยานพาหนะทั้งหมด ฆ่า หรือจับบุคคลทั้งหมด ผบ.ลว.ต้องมีพอเพียงสำหรับเป็นส่วนโจมตี ส่วนระวังป้องกันและ บก.ลว.ส่วนสนับสนุน อาจจำเป็นสำหรับก่อให้เกิดการใช้อาวุธยิงอย่างหนัก

๒) พวก ลว.ซึ่งปฏิบัติกรลึกลงไปในพื้นที่ข้าศึก และชุมนุมโจมตีขบวนคุ้มกันเพื่อเอาเปรียบนอกจากเจ้าหน้าที่ระวังป้องกัน สนับสนุนและโจมตีแล้ว ผบ.ลว.ต้องกำหนดคนให้เป็นผู้รวบรวมและลำเลียงเสบียงที่ยึดได้อีกด้วย

ฉ. ยุทธภัณฑ์ของ ลว.ชุมนุมโจมตี ยุทธภัณฑ์ซึ่งนำไปโดย ลว.ชุมนุมโจมตี ย่อมแตกต่างกันตามภารกิจที่ได้รับมอบ ความสำเร็จของ ลว.ชุมนุมโจมตี ขึ้นอยู่กับการจู่โจมและกำลังคน อาวุธที่เพียงพอให้การยิงอย่างหนาแน่น โดยเฉพาะเป็นความจริงเมื่อทำการชุมนุมโจมตีขบวนเดินเท้านอกเหนือจากอาวุธยิงกลเป้าหมายที่เป็นยานยนต์แต่ต้องใช้อาวุธต่อสู้รถถัง การติดต่อสื่อสารที่เพียงพอเป็นสิ่งสำคัญในการประสานกันของการชุมนุมโจมตี วิทยุอาจจะใช้ แต่การใช้โทรศัพท์สนาม ก็ควรจะได้พิจารณาเพราะเพิ่มความเชื่อถือได้และปลอดภัย

ช. การเตรียมการและการปฏิบัติกรชุมนุมโจมตี

๑) การเตรียมการ ณ ที่ชุมนุมโจมตี ที่ชุมนุมโจมตีตามความคิดเห็นเป็นลักษณะภูมิประเทศบีบบังคับตามธรรมชาติ หรือสิ่งกีดขวาง จำกัดให้ข้าศึกอยู่ในพื้นที่ซึ่งถูกทำลายได้อย่างรวดเร็ว เช่น หน้าผา ลำธาร มูลดิน กั้นน้ำหรือชัน ซึ่งทำให้ยานพาหนะต้องลดความเร็ว และสิ่งบีบบังคับที่สร้างขึ้น เช่น ลวดหนาม ทุ่นระเบิด และหลุมบนถนน ใช้เพื่อกำจัดข้าศึกให้อยู่ในพื้นที่ที่ต้องการ

๒) การปฏิบัติกรชุมนุมโจมตี วิธีการที่พวก ลว.จะปฏิบัติกรชุมนุมโจมตีนั้น ขึ้นอยู่กับความมุ่งหมายเป็นหลักว่าจะก่อควนหรือทำลายและพิจารณาว่าการชุมนุมโจมตีเป็นแบบตามแผนหรือตามโอกาส

ก) เมื่อความมุ่งหมายหลักคือการก่อวิน พวก ลว.ปิดกันพื้นที่เพื่อป้องกันการเพิ่มเติมกำลังและการหลบหนีของข้าศึก ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างสูงสุดด้วยการใช้ระเบิดทำลายและการยิงจากอาวุธ พวก ลว.ระดมยิงไปอย่างหนักหน่วง ซึ่งใช้ระยะเวลาสั้นและก่อนกลับรวดเร็ว และเงียบ พวก ลว.ไม่เข้าตะลุมบอน นอกจากการยิงและหลีกเลี่ยงการปะทะซึ่งหน้า หลีกเลี้ยงไม่ให้ข้าศึกเห็น

ข) เมื่อความมุ่งหมายหลักของพวก ลว. คือการทำลายจะก่อให้เกิดความเสียหายสูงสุดด้วยระเบิดทำลาย อาวุธต่อสู้รถถัง และการยิงจากอาวุธกลจากชุดหรือส่วนสนับสนุน เมื่อการยิงหยุดหรือย้ายการยิง การตะลุมบอนก็เริ่มขึ้นด้วยการยิงอย่างหนักหน่วงและรุนแรงเพื่อทำลายให้ได้อย่างสิ้นเชิง ชุดโจมตีให้การระวังป้องกัน ขณะที่ชุดกำหนดให้ทำการฆ่า จับบุคคล ทำลายยานพาหนะ และยุทธภัณฑ์เมื่อได้รับคำสั่งจาก ผบ.ลว.เมื่อได้รับสัญญาณตามที่ตกลงไว้ทุกส่วนถอนตัวไปยังจุดนัดพบ ณ ที่หมายและเคลื่อนที่ออกไปอย่างรวดเร็ว

ค) เมื่อความมุ่งหมายหลักของพวก ลว. คือการหาเสบียงหรือยุทธภัณฑ์ ชุดระวังป้องกันปิดล้อมพื้นที่ไว้อาวุธและระเบิดทำลายเพื่อทำให้ยานพาหนะเกิดเสียหาย แต่ไม่ใช่เพื่อทำลายชุดโจมตีต้องใช้ความระมัดระวังไม่ให้ทำการยิงทำลายเสบียงหรือยุทธภัณฑ์ที่ต้องการเกิดการเสียหาย ชุดที่กำหนดให้ยึดครองสิ่งของที่ต้องการ ชุดอื่น ๆ จึงทำลายยานพาหนะหรือยุทธภัณฑ์

๖. ลาดตระเวนระวังป้องกัน

ก. ทั่วไป ลว.ระวังป้องกันทำการป้องกันทำการป้องกันทางปีก พื้นที่และเส้นทางในสถานการณ์จะต้องป้องกันข้าศึกแทรกซึมเข้ามาในพื้นที่ขัดขวางและทำลายผู้แทรกซึมเข้ามา และป้องกันการเข้าตัวอย่างจู่โจม ป้องกันหน่วยเคลื่อนที่ โดยป้องกันทางปีก พื้นที่และเส้นทางที่หน่วยจะผ่าน

ข. การจัดกำลังพิเศษ การจัดกำลังพิเศษรวมทั้งชุดสนับสนุนเพื่อให้มีความอ่อนตัวสูง ในกรณีที่ปะทะข้าศึก การจัดชุดอื่น ๆ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ข้าศึกที่ได้ทราบมาและการปะทะที่คาดไว้

ค. ยุทธภัณฑ์

๑) ลว.ระวังป้องกันมีอาวุธและยุทธภัณฑ์ตามสถานการณ์ข้าศึกที่ได้รับทราบและการปะทะที่คาดไว้

๒) ข่าวสาร มีความสำคัญต่อหน่วยเหนือมาก ลว.ระวังป้องกันต้องนำวิทยุไปด้วย เพื่อการติดต่อสื่อสารและรายงานข่าว

ง. การปฏิบัติ ณ ที่หมาย ลำดับที่หมายถูกเลือกขึ้นคลุมพื้นที่ที่พวก ลว.จะเคลื่อนที่ผ่านไป การปฏิบัติแต่ละที่หมายนั้นเป็นตามแผนที่วางไว้ และแผนการปฏิบัติ ณ พื้นที่อันตราย แผนอาจเปลี่ยนแปลงได้ถ้าจำเป็น เมื่อแต่ละที่หมายได้ถูกยึดไว้แล้ว

๗. ลาดตระเวนรักษาการติดต่อ

ก. ทั่วไป ลว.ติดต่อจัดขึ้นเพื่อดำรงการติดต่อข้างด้านหน้า ด้านหลัง หรือด้านข้าง โดย

๑) ติดต่อกับฝ่ายเดียวกัน ณ ที่จุดกำหนด

๒) ติดต่อกับกำลังฝ่ายเดียวกันหรือฝ่ายข้าศึกเมื่อไม่ทราบตำบลที่แน่นอน

๓) ดำรงการติดต่อกับกำลังฝ่ายเราหรือฝ่ายข้าศึก

ข. การจัดกำลังพิเศษและยุทธภัณฑ์ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ข้าศึกที่ได้รับทราบและการปะทะข้าศึกที่คาดไว้

๑) ลว.ติดต่อบริเวณหน่วยข้างเคียง ทำการติดต่อ ณ จุดที่กำหนดตามปกติมีขนาดเล็ก มีอาวุธเบา

๒) ลว.ซึ่งส่งออกไปเพื่อเกาะข้าศึก จัดกำลัง อาวุธและยุทธภัณฑ์ เพื่อต้านทานกำลังคุ้มกันขนาดย่อม

๓) เช่นเดียวกับ ลว.ระวังป้องกัน การติดต่อสื่อสาร เป็นสิ่งจำเป็น วิทยุต้องเชื่อถือได้ สามารถติดต่อได้ตลอดระยะทางที่ออกไป

ค. การปฏิบัติ ณ ที่หมาย ผบ.ลว. เลือกลำดับที่หมายเช่นเดียวกับ ลว.ระวังป้องกัน ดำเนินการจัดตั้งหรือดำรงการติดต่อที่ได้รับคำสั่งไม่เข้าทำการรบชั้นเด็ดขาด

๘. ลาดตระเวนอ้อมกำลัง

ก. ทั่วไป

๑) ลว.อ้อมกำลังปฏิบัติการโจมตีที่หมาย ซึ่งมีการตั้งรับ จัดกำลังอาวุธและยุทธภัณฑ์ เช่นเดียวกับ ลว.ตีโฉบฉวย การปฏิบัติ ณ ที่หมายแตกต่างจากของ ลว.ตีโฉบฉวย คือเข้าทำการยึดที่หมายแทนที่จะถอนตัว

๒) ลว.อ้อมกำลัง เข้ายึดที่หมายที่ไม่มีที่ตั้งรับ หรือจัดตั้งที่มั่นขึ้น เพื่ออำนวยความสะดวกให้กำลังฝ่ายเราปฏิบัติการกิจต่อไปได้โดยปราศจากการรบกวนจากข้าศึก

ข. ภารกิจ

๑) เพื่อจัดตั้งเครื่องปิดกั้นถนน เพื่อหน่วงเหนี่ยวการเคลื่อนที่ของข้าศึกหรือขัดขวางการเพิ่มเติมกำลัง

๒) คุ้มครองการถอนตัวของกำลัง เพื่อลวงล่อหรือหน่วงเหนี่ยวข้าศึก

๓) ยึดภูมิประเทศสำคัญเพื่อไม่ยอมให้ข้าศึกเข้ามาในพื้นที่นั้น

๔) ทำหน้าที่เป็นกำลังปิดกั้นเพื่อเปิดโอกาสให้กำลังส่วนใหญ่ปฏิบัติการได้ตามที่ต่าง ๆ โดยไม่ถูกรบกวน

๙. ลาดตระเวนค้นหาและโจมตี หน่วยลาดตระเวนนี้ จะมีภารกิจในการค้นหาและโจมตีเป้าหมายตามโอกาสแต่เมื่อขนาดของหน่วยลาดตระเวนเล็กกว่าหมู่ พล.ซึ่งถือว่าไม่มีขีดความสามารถในการเข้าปะทะชั้นแตกหักและให้พิจารณาใช้เป็นหน่วยลาดตระเวนรบกวน ซึ่งจะเข้าตีด้วยการยิงเท่านั้น (อาวุธสนับสนุน เช่น ป.สนามและกำลังทางอากาศเป็นต้น) ถ้ามีกำลังขนาดใหญ่ขึ้นไปก็จะทำการค้นหา และลาดตระเวนเข้าตีชั้นแตกหักต่อเป้าหมายในขีดความสามารถของหน่วยและถือว่าเป็นหน่วยลาดตระเวนทำลาย

บทที่ ๓

การวางแผนและการเตรียมการลาดตระเวน

๑. การรับมือภารกิจ

ก. ทั่วไป ผบ.ลว.ได้รับคำสั่งลาดตระเวนโดยการรับคำแนะนำทั้งปวง ข่าวสารและแนวทางที่จำเป็นในการวางแผนและเตรียมการในการกระทำภารกิจให้สำเร็จ คำสั่งให้ทำการลาดตระเวนเป็นแบบหนึ่งของคำสั่งยุทธการ และเป็นแบบหนึ่งของคำสั่งยุทธการ และเป็นไปตามแบบฟอร์มและลำดับของคำสั่งยุทธการ

ข. มาตรการควบคุม ผู้ที่สั่งให้ดำเนินการลาดตระเวนนั้นจะมีข้อจำกัดในการควบคุม และในแผนรวมอยู่ในคำสั่งลาดตระเวน

๑) เวลาออก อาจแบ่งเป็นลักษณะกว้าง ๆ เช่น "ออกหลังจากมืดแล้ว" หรือ "ออกก่อนสว่าง" อาจกำหนดไว้โดยเฉพาะ เพื่อป้องกันการแออัดพื้นที่ เพื่อลดการที่อาจเกิดการปะทะกันขึ้นระหว่างพวกลาดตระเวนด้วยกันและเพื่อมีการควบคุมอย่างจริงจัง

๒) เวลากลับตามธรรมดาแล้วจะบ่งเป็นลักษณะกว้าง ๆ แต่อาจจะกำหนดแน่นอนก็ได้ ข่าวสารที่ได้มาโดยพวก ลว.หาข่าวอาจสูญเสียคุณค่าถ้าไม่ได้รับตามกำหนดเวลาที่กำหนด หรือการปฏิบัติงานในอนาคตอาจขึ้นอยู่กับผลการปฏิบัติของพวกลาดตระเวนรบ เมื่อผู้ที่สั่งให้ดำเนินการลาดตระเวนได้วางขอบเขตของเวลาไว้เขาก็จะต้องจัดเตรียม เพื่อให้สามารถปฏิบัติเช่นนั้นได้ทั้ง ๆ ที่ได้พยายามอย่างดีที่สุดแล้ว พวก ลว. ก็อาจจะทำภารกิจไม่สำเร็จและให้อยู่ในเวลาที่กำหนดได้ ตามปกติแล้ว การสำเร็จภารกิจถือเป็นความสำคัญอันดับแรก เมื่อผู้บังคับบัญชาวางขอบเขตเวลาให้กับพวก ลว.เขาต้องบ่งลำดับความสำคัญไว้ด้วยว่าอันใดสำคัญกว่าการสำเร็จภารกิจหรือการปฏิบัติในเวลาที่กำหนด

๓) เส้นทางทั่วไปในการลาดตระเวน อาจจะกำหนดขึ้นผ่านจุดตรวจสอบต่าง ๆ จุดตรวจสอบคือ จุดกำหนดให้บนพื้นดินซึ่งอยู่ในหรือใกล้เส้นทางที่หน่วยลาดตระเวนจะต้องผ่าน โดยปกติการรายงานจะต้องกระทำเมื่อผ่านจุดตรวจสอบแต่ละจุดจุดตรวจสอบจะเป็นเครื่องแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบถึงที่อยู่ของหน่วยลาดตระเวนในเวลาที่รายงานเส้นทางที่แน่นอนมักจะไม่ค่อยกำหนดเว้นแต่ในการลาดตระเวนเส้นทางหรือเมื่อต้องการควบคุมการเคลื่อนที่ของหน่วยลาดตระเวนอย่างใกล้ชิด

๔) แผนการติดต่อสื่อสารนั้นบ่งถึงการดำเนินการรายงาน และวิธีการส่งรายงานปกติวิทยุเป็นสิ่งที่ดีที่สุด แต่โทรศัพท์อาจจะเหมาะสมในบางสถานการณ์ เมื่อระยะใกล้

ก) ประมวลรหัสและคำประมวลที่ใช้แทนคำพูดตามปกติ ซึ่งได้เตรียมการไว้แล้ว จะลดเวลาและความยุ่งยากในการส่งข่าวลงและช่วยรักษาความลับในการติดต่อสื่อสารด้วย

ข) พลุสัญญาณ (พลุหรือควัน) อาจจะนำมาใช้ด้วยแต่จะเพิ่มพูนการถูกตรวจพบมากขึ้น

ค. การรับคำสั่ง ผบ.ลว.ฟังคำสั่งลาดตระเวนด้วยความตั้งใจ ทำการจดบันทึกในส่วนที่สำคัญ แต่อย่าพยายามจดลงไปทุกคำพูด หลังจากจบคำสั่ง ผบ.ลว.จะซักถามตรงจุดที่ยังไม่ชัดเจน

๒. ลำดับชั้นในการวางแผน

ก. วางแผนการใช้เวลา ลำดับแรกคือ การวางแผน การใช้เวลา หน่วยลาดตระเวนจะได้รับเวลา มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ในการวางแผนและการเตรียมการสำหรับภารกิจในทันทีทันใดที่กำลัง ลาดตระเวนและการซักถามได้สิ้นสุดลง ทุกสิ่งทุกอย่างที่จะต้องทำก่อนออกจากพื้นที่ฝ่ายเดียวกัน จะ กำหนดไว้เป็นหัวข้อในใจ และจัดแบ่งเวลาสำหรับการปฏิบัติแต่ละอย่าง โดยเริ่มจากเวลาเริ่มออกเดินทาง ย้อนกลับมาจนถึงเวลารับคำสั่งลาดตระเวน วิธีการเช่นนี้เรียก ว่า "การวางแผนย้อนหลัง" และจะช่วยให้ ท่านมั่นใจว่าได้ใช้เวลาทั้งหมดสำหรับการปฏิบัติที่จำเป็น แผนการใช้เวลาที่กำหนดเวลาการปฏิบัติไว้ แน่นนอน เช่น เวลาออกจากพื้นที่ฝ่ายเดียวกัน หรือเวลาออกลาดตระเวน เป็นต้น

ตามลำดับชั้นการวางแผนอื่น ๆ อาจจะถูกจัดตามปัจจัยที่เป็นประโยชน์ในการประสานงาน เวลา ที่ใช้ในการลาดตระเวนและการประสานงานอย่างกว้างขวางของผู้บังคับบัญชา

ข. ศึกษาสถานการณ์ ศึกษาสถานการณ์ทั้งฝ่ายเราและฝ่ายข้าศึกในเรื่องการวางกำลังและขีด ความสามารถ ซึ่งจะเป็นผลต่อภารกิจ ปัจจัยเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อเส้นทางเคลื่อนที่, ขนาด การจัดกำลัง อาวุธและยุทธโปกรณ์ของหน่วยลาดตระเวน

๑๙๔๕	- ออกจากพื้นที่ฝ่ายเดียวกัน
๑๙๓๐ - ๑๙๔๕	- เดินทางไปยังพื้นที่ผ่านออก
๑๙๑๕ - ๑๙๓๐	- การตรวจครั้งสุดท้าย
๑๘๕๕ - ๑๙๑๕	- การซักซ้อมในเวลากลางคืน
๑๘๐๐ - ๑๘๕๕	- การซักซ้อมในเวลากลางวัน
๑๗๔๕ - ๑๘๐๐	- การตรวจ
๑๗๐๐ - ๑๗๔๕	- การรับประทานอาหารเย็น
๑๖๓๐ - ๑๗๐๐	- ออกคำสั่งลาดตระเวนของหัวหน้าหน่วย
๑๕๓๐ - ๑๖๓๐	- ทำแผนให้สมบูรณ์
๑๔๓๐ - ๑๕๓๐	- ทำการลาดตระเวนภูมิภาค
๑๔๑๕ - ๑๔๓๐	- ออกคำสั่งเตรียม
๑๓๓๐ - ๑๔๑๕	- การวางแผนขั้นต้น
	- เลือกคน, อาวุธและยุทธโปกรณ์
	- ประสานงาน
	- ศึกษาแผนที่
	- ศึกษาสถานการณ์
	- วางแผนการใช้เวลา
- ๑๓๓๐	- รับคำสั่งลาดตระเวนและซักถามข้อสงสัย

ตารางแผนการใช้เวลาของหัวหน้าหน่วยลาดตระเวน

ค. ศึกษาแผนที่ ศึกษาแผนที่ให้แจ่มแจ้งครอบคลุมภูมิประเทศที่หน่วยลาดตระเวนจะออกปฏิบัติการตรวจสอบรายละเอียด ถ้าเป็นแผนที่เก่าสิ่งปรากฏในแผนที่อาจมีการเปลี่ยนแปลงโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น

๑) ภูมิประเทศบริเวณใกล้เคียงที่หมาย จะเป็นเครื่องตกลงใจในการใช้ชุดระวังป้องกันเท่าที่จำเป็นหรือชุดสนับสนุนจะสามารถจะใช้ได้หรือไม่ลักษณะการเข้าไปลาดตระเวนของ ผบ.หน่วยหรือทิศทางในการเข้าโจมตี ปัจจัยเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อขนาดและการจัดกำลังของหน่วยลาดตระเวน

๒) ภูมิประเทศที่จะใช้เป็นเส้นทางเคลื่อนที่ไปยังที่หมาย มีอิทธิพลต่อขนาด, การจัดกำลังและยุทธวิธีของหน่วยลาดตระเวนเช่นเดียวกัน ตัวอย่างเช่น หน่วยลาดตระเวนอาจจะต้องการเรือ ลูกเรือหรือเชือกข้ามลำน้ำภูมิประเทศจะเป็นสิ่งช่วยในการตกลงใจของ ผบ.หน่วยในการจัดกำลังในการเคลื่อนที่เข้า-ออก จากที่หมาย

ง. การประสาน

๑) จะต้องประสานการปฏิบัติทั้งหมดเท่าที่สามารถจะกระทำได้ ก่อนออกจากสถานที่รับคำสั่งลาดตระเวนตัวอย่างการประสานการปฏิบัติที่จะต้องกระทำ คือ

ก) การเคลื่อนที่ในพื้นที่ฝ่ายเดียวกัน หน่วยที่อยู่ในพื้นที่ปฏิบัติจะต้องได้รับทราบ เพื่อว่าหน่วยลาดตระเวนจะไม่ได้รับอันตรายจากฝ่ายเดียวกันหรือถูกขัดขวางโดยไม่จำเป็น

ข) การออกและการเข้าพื้นที่ฝ่ายเดียวกัน คนนำทางอาจมีความจำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าจะต้องผ่านเครื่องกีดขวาง เช่น สนามทุ่นระเบิด หรือรั้วลวดหนามต่าง ๆ

ค) การยิงสนับสนุน การยิงสนับสนุนจะสามารถช่วยเหลือหน่วย ลว.ได้ในเรื่อง

(๑) สังหารข้าศึก

(๒) ลวงข้าศึก ในเรื่องตำบลที่อยู่ปัจจุบันของหน่วย ลว.ทิศทางเคลื่อนที่หรือความมุ่งหมายของหน่วย ลว.

(๓) ไม่ให้ข้าศึกใช้ภูมิประเทศสำคัญหรือสายการสื่อสารซึ่งจะใช้เป็นประโยชน์ในการตรวจจับหน่วย ลว.

(๔) ป้องกันหน่วย ลว.จากการปะทะในระหว่างทาง, ณ พื้นที่อันตราย, ณ ที่หมาย

(๕) นำทางหน่วย ลว. โดยการเตรียมการยิงไว้ล่วงหน้าตามเส้นทางที่หน่วย ลว.ใช้โดยวางการยิงไปยังตำบลที่ง่ายต่อการตรวจการณ์จากตำบลที่ของหน่วย ลว.

(๖) ตรวจสอบข้าศึกในตำบลที่สงสัย (ลาดตระเวนด้วยการยิง)

๒) หน่วยลาดตระเวนจะประสานงานในลักษณะหนึ่งลักษณะใดใน ๓ ลักษณะ (ผอ.กับ ผอ., ผอ.กับ ผบ.หน่วย และ ผบ.หน่วย ลว.กับหน่วยเหนือหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง) ซึ่งอยู่ในขั้นตกลงใจของผู้บังคับบัญชา โดยอาจจะประสานการปฏิบัติหรือร้องขอให้ ผบ.หน่วยลาดตระเวน ตัวอย่างเช่นในการให้สถานการณ์ผู้บังคับบัญชาอาจจะชี้จุดออกจากพื้นที่หน่วยลาดตระเวนไม่ต้องประสานการปฏิบัติกับหน่วยใด ๆ ใน

สถานการณ์อื่น ท่านอาจจะต้องไปประสานการปฏิบัติที่ตรวจการณ์ ที่บังคับการของกองร้อยหรือของหมวด และตำบลสุดท้ายหรือใกล้เคียงที่หน่วยลาดตระเวน จะต้องผ่านออก

๓) ข่าวสารตรวจสอบก่อนการออกคำสั่ง ลว.และก่อนที่จะออกจาก พท.ฝ่ายเราเกี่ยวกับ ข่าวสารในเรื่อง

(๑) พท.ที่ใช้เป็นเส้นทางของหน่วย ลว.ทั้งเป็นเส้นทางหลักและรอง

(๒) ความหนาแน่นของสนามทุ่งระเบิด กับระเบิด

(๓) หัวข้อ การรายงานการ ลว.

(๔) ความถี่ห่างในการปฏิบัติการของข้าศึก

๔) แม้ว่าจะได้มีการประสานการปฏิบัติไว้แล้วก็ตาม ท่านจะต้องมีการตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้แน่ใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยสมบูรณ์ โดยไม่มีสิ่งใดผ่านพ้นสายตาไปได้

๕) การประสานการปฏิบัติจะต้องกระทำอย่างต่อเนื่องตลอดเวลาในการวางแผน การเตรียมการและการปฏิบัติ

จ. การเลือกคน, อาวุธยุทโธปกรณ์

๑) กำลังพลลาดตระเวน การเลือกคน ปกติจะกระทำภายในหมู่หรือหมวดที่บังคับบัญชาอยู่ และควรจะดำรงความเป็นเอกภาพของหมู่หรือพวกยิงไว้เท่าที่สามารถจะทำได้ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้การปฏิบัติงานเป็นไปโดยราบรื่น ไม่ควรลังเลใจในการจัดคนแทน ผู้ที่คิดว่าจะเป็นผู้สมควรต่อการภารกิจ ตัวอย่างเช่น ผู้ที่เป็นหวัดอาจจะเป็นอันตราย ต่อการรักษาความปลอดภัย หรือผู้ที่เป็นโรคกลัวความมืดไม่ควรที่จะใช้ในการลาดตระเวนเวลากลางคืน

๒) อาวุธ ท่านควรถามตัวเองว่า "ท่านต้องการอะไรสำหรับงานนี้บ้าง" บางครั้งท่านอาจจะต้อง ชั่งน้ำหนักความต้องการของอาวุธบางชนิดต่อการยุ่งยากในการเคลื่อนย้ายหีบห่อและน้ำหนักของอาวุธ กระสุนจะเป็นปัจจัยที่สำคัญในการพิจารณาว่าจะนำไปด้วยหรือไม่

๓) ยุทโธปกรณ์ มีความมุ่งหมายหรือขอบเขต ๕ ประการ ในการเลือกยุทโธปกรณ์ จงจำไว้ว่า ยุทโธปกรณ์บางอย่างอาจใช้ได้หลายความมุ่งหมายหรือหลายขอบเขต

(ก) ในบริเวณพื้นที่หมาย ยุทโธปกรณ์ที่หน่วย ลว.จะกระทำภารกิจนั้น รวมถึงรายการต่าง ๆ ดังนี้ กระสุน, วัตถุระเบิด, เชือกผู้เชลยศึก, กัดองสองตาและไฟฉาย

(ข) ระหว่างทาง ยุทโธปกรณ์ที่สามารถทำให้หน่วย ลว.ไปถึงที่หมายได้รวมถึงรายการต่าง ๆ ดังนี้ แผนที่, กัดองสองตา, เข็มทิศ, เรือเล็ก, เชือกข้ามลำน้ำ, ไฟฉาย, กระสุนและคีมตัดลวด

(ค) การควบคุม นกหวีด, พลุสสัญญาณ, วิทยู, ไฟฉาย, และเทปเรืองแสง จะช่วยในการ ควบคุมหน่วยลาดตระเวนระหว่างทางและระหว่างการปฏิบัติ ณ ที่หมาย

(ง) น้ำและอาหารปกติทุก ๆ คนจะมีกระติกน้ำคนละ ๑ ใบ แต่หน่วยลาดตระเวนระยะไกล นั้นจะมีคนละ ๒ ใบ ถ้าการลาดตระเวนคาบเกี่ยวกับเวลาอาหาร หน่วยลาดตระเวนจะต้องนำเสบียงอาหาร

ติดตัวไปด้วยหน่วยเหนืออาจจะพิจารณาถึงการส่งกำลังบำรุงเพิ่มเติมทางอากาศ(ส, ร่ม)สำหรับหน่วยลาดตระเวนระยะไกล

(๑) ยุทธภัณฑ์ตามปกติ เป็นยุทธภัณฑ์ที่ทุกคนในหน่วยลาดตระเวนนำติดตัวไป หมายรวมถึงเครื่องแบบที่สวมใส่และยุทโธปกรณ์ประจำกายที่นำไปด้วย ตามปกติทุกคนต้องนำเสื้อกันฝน, ถุงเท้าอะไหล่ อย่างน้อยที่สุด ๑ คู่ ถุงมือแม้อากาศจะอบอุ่นก็ตามเพื่อป้องกันหนาวเกี่ยว ถูกหินบาดหรือลวดหนาม

ฉ. การออกคำสั่งเตรียม หน่วยลาดตระเวนต้องการเวลาสำหรับการเตรียมการต่าง ๆ ดังนั้น หน. หน่วยลาดตระเวนจะออกคำสั่งเตรียมต่อพวก ลว. ทุกคนให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้รวมทั้งเจ้าหน้าที่ที่มาขึ้นสมทบด้วย หากสิ่งแวดล้อมไม่อำนวยให้ออกคำสั่งเตรียมแก่คนทุกคนได้ ก็้อออกคำสั่งไปให้แก่ หน. ส่วนต่าง ๆ ซึ่งจะกลับไปออกคำสั่งเตรียมกับลูกน้องของตนต่อไป คำสั่งเตรียมอย่างน้อยที่สุดจะต้องประกอบไปด้วยรายการดังต่อไปนี้.-

๑) สถานการณ์ย่อ เพื่อให้หน่วย ลว. ได้รู้ว่าหน่วยของตนและข้าศึกกำลังทำอะไร

๒) ภารกิจของหน่วยลาดตระเวน หน. หน่วย ลว. มอบภารกิจให้ตามที่ได้รับมอบจากหน่วยเหนือ

๓) คำแนะนำทั่วไป

(ก) การจัดกำลังทั่วไปและการจัดกำลังพิเศษ มอบหน้าที่โดยทั่วไปให้กับส่วนและชุดส่วนหน้าที่ละเอียดโดยเฉพาะนั้น กำหนดไว้ในคำสั่งลาดตระเวน

(ข) การแต่งกายและยุทโธปกรณ์ที่เหมือนกัน หน. หน่วย ลว. จะบ่งถึงมาตรการการพรางและสิ่งพิสูจน์ทราบ

(ค) อาวุธ, กระสุนและยุทโธปกรณ์ สิ่งเหล่านี้จะมอบให้กับส่วนและชุดนำไปหน่วยรองก็จะมอบให้ชุดหรือบุคคลต่อไป

(ง) ลำดับการบังคับบัญชาในหน่วย ลว. นั้น มักจะประกอบด้วยบุคคลจากหลายหน่วย ผบ. หน่วย ลว. ซึ่งต้องจัดลำดับการบังคับบัญชาขึ้น

(จ) ตารางเวลาสำหรับหน่วย ลว. ตารางเวลาจะรวมถึงเวลารับประทานอาหาร, เวลาสถานที่, การแต่งกายสำหรับคำสั่ง ลว. ด้วย

๔) คำแนะนำเฉพาะ

(ก) สำหรับ ผบ. หน่วยรอง

- รับ, ตรวจ, แจกจ่ายอาหาร, น้ำ, อาวุธ กระสุน และยุทโธปกรณ์

- การเตรียมสมาชิก ลว. สำหรับปฏิบัติการ

- การริเริ่มและการกำกับดูแลการปฏิบัติต่าง ๆ ที่ ผบ. ลว. เห็นว่าจำเป็น

(ข) สำหรับบุคคลหรือชุดที่มีความสำคัญ เช่นการเตรียมการของพลแผนที่เข็มทิศและพลงนำทางในเรื่องการศึกษาแผนที่

ข. ทำการลาดตระเวน

๑) ขณะที่หน่วยลาดตระเวนกำลังเตรียมการ หน.หน่วย ลว.และผู้มีหน้าที่สำคัญบางตำแหน่ง จะออกไปทำการลาดตระเวนหาข่าวด้วยสายตาเพื่อให้ได้ข่าวสารที่จำเป็นซึ่งไม่สามารถจะหาได้จากแผนที่

๒) ถ้าเป็นไปได้ควรมีการลาดตระเวนทางอากาศ เพื่อตรวจสอบเส้นทางและภูมิประเทศที่วางแผนไว้ในกรณีเคลื่อนที่พร้อมทั้งดูร่องรอยการปฏิบัติของข้าศึกในพื้นที่ด้วย

ข. การทำแผนที่ให้สมบูรณ์ ขณะนี้หน่วยลาดตระเวนได้ดำเนินการออกคำสั่งเตรียมและทำการลาดตระเวนหาข่าวไปแล้ว ผบ.หน่วย ลว.ก็พร้อมที่จะวางแผนในรายละเอียดสำหรับการปฏิบัติการกิจให้สำเร็จในข้อ ๓ (การปฏิบัติ), ข้อ ๔ ธุรการและการส่งกำลังบำรุง และข้อ ๕ สายการบังคับบัญชาและการติดต่อสื่อสาร

๑) หน้าที่เฉพาะของส่วน, ชุดและบุคคล ในคำสั่งเตรียม ผบ.หน่วย ลว.ได้กำหนดหน้าที่โดยทั่วไปให้กับส่วน, พวกและบุคคลแล้วในขั้นนี้ จะกำหนดหน้าที่เฉพาะให้กับส่วน, พวกและบุคคล ตัวอย่างเช่น ชุดระวังป้องกันจะอยู่ที่ไหน มีงานโดยเฉพาะอะไรบ้าง

๒) เส้นทางหลักและเส้นทางสำรอง

(ก) หน่วยลาดตระเวนอาจจะถูกกำหนดให้เคลื่อนที่ไปตามเส้นทางที่หน่วยเหนือเลือกให้ หรือหน่วยลาดตระเวนอาจจะเลือกเส้นทางเคลื่อนที่เอง ถึงอย่างไรก็ตามการเลือกเส้นทางก็ย่อมจะหลีกเลี่ยงจากที่ตั้งของข้าศึกหรือสิ่งกีดขวางที่ยากลำบากและมีการกำบังและการซ่อนเร้นที่ดีที่สุด สามารถเคลื่อนที่ได้โดยไม่มีเสียงดังและชิงความได้เปรียบอยู่ตลอดเวลา

(ข) ศึกษาแผนที่, ภาพถ่ายทางอากาศ, ภาพสเก็ตและจำเส้นทางเคลื่อนที่ไว้ให้ได้ บันทึกภูมิประเทศที่ผิดแปลกและเกี่ยวข้องกับเส้นทางเคลื่อนที่เช่นเนินเขา, ลำธาร, ที่ลุ่ม ฯลฯ

(ค) ปกติหน่วยลาดตระเวนจะเดินทางกลับเส้นทางเดียวกัน อย่างไรก็ตามท่านจะต้องวางแผนเดินทางกลับโดยใช้เส้นทางสำรองถ้าหน่วยลาดตระเวนถูกตรวจพบหรือคิดว่าถูกตรวจพบ ระหว่างเดินทางเข้าสู่ที่หมาย เส้นทางสำรองจะต้องอยู่ห่างไกลจากเส้นทางหลักพอสมควรที่จะไม่ให้ข้าศึกชุดเดียวกันตรวจพบบนเส้นทางสำรอง ในเวลากลางคืนอาจจะใกล้กันได้เพราะจำกัดการตรวจการณ์ในเวลากลางวันจะต้องห่างไกลกันจนไม่สามารถตรวจการณ์ได้

(ง) ขณะเดินทาง หน่วย ลว.จะต้องสังเกตภูมิประเทศ ตรวจลักษณะของภูมิประเทศผิดแปลกที่ได้ศึกษาไว้ในระหว่างการวางแผน ดังนั้นท่านจะทราบที่อยู่ของท่านอยู่ตลอดเวลา

- หลีกเลี่ยงพื้นที่โล่งแจ้ง

- หลีกเลี่ยงการเดินทางบนสันเขา

- หลีกเลี่ยงสิ่งกีดขวางซึ่งอาจจะเปิด, กั้นหรือพื้นที่ที่มีการคุ้มครองด้วยการยิง ตัวอย่าง เช่น ร่องน้ำที่เข้าสู่พื้นที่ข้าศึก, คูซึ่งอยู่ใกล้พื้นที่ข้าศึก, ลวดหนามและถนน สิ่งเหล่านี้ควรจะข้ามไปถ้าสามารถทำงานได้ แต่ถ้าจำเป็นต้องผ่านก็ควรมีการตรวจตราอย่างรอบคอบ

๓) แผนการยิงสนับสนุน เมื่อ ผบ.ลว.ได้ตัดสินใจในการกำหนดเส้นทางสำหรับการ ลว.เรียบร้อยแล้ว ผบ.ลว.ก็จะต้องพิจารณาในการทำแผนการยิงสนับสนุนการ ลว.ด้วย ซึ่งในแผนการยิงสนับสนุนการ ลว.นี้จะครอบคลุม การสนับสนุนด้วยการยิงแก่หน่วย ลว.ทั้งในขณะที่เคลื่อนที่เข้าสู่ที่หมายและการปฏิบัติ ณ บริเวณที่หมายด้วย

(ก) แผนการยิงสนับสนุนถูกวางขึ้นเพื่อความมุ่งหมายดังนี้

- แยกที่หมายให้อยู่โดดเดี่ยว
- ทำลายข้าศึก
- ป้องกันการตีโต้ตอบ
- คุ้มครองเส้นทางเคลื่อนที่

(ข) การวางแผนการยิงสนับสนุนอย่างถูกต้อง จะช่วยหน่วย ลว.ได้ในเรื่อง

- ทำลายข้าศึกหรือสิ่งก่อสร้าง
- ช่วยในการลวงให้เข้าใจผิด
- ชัดขวางข้าศึกไม่ให้ใช้ประโยชน์ใด
- ป้องกันหน่วย ลว.จากการปฏิบัติของข้าศึก
- ช่วยนำทางแก่หน่วย ลว.

(ค) แบบของการยิงสนับสนุน

- การยิงที่ได้เตรียมการล่วงหน้า

ก. ยิงตามแผน ในการยิงแบบนี้จะมีการเตรียมการล่วงหน้าในเรื่องตำแหน่ง และเวลาที่จะทำการยิงแบบนี้ เมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ก็จะทำการยิงไปยังตำแหน่งที่กำหนดไว้เช่นเดิม

ข. ยิงตามคำขอ ในการยิงแบบนี้จะมีการเตรียมเฉพาะตำแหน่งไว้เท่านั้น จะยิงก็ต่อเมื่อหน่วยรับการสนับสนุนร้องขอมา

- การยิงที่หมายตามเหตุการณ์ ในการยิงแบบนี้จะไม่มีเตรียมการไว้ล่วงหน้า

เกี่ยวกับข้อมูลต่าง ๆ เลย แต่เมื่อเป้าหมายเกิดขึ้น หน่วย ลว.ก็สามารถส่งคำขอยิงไปยังหน่วยสนับสนุนได้ทันที

(ง) แผนการยิงสนับสนุนมีส่วนประกอบอยู่ ๔ ส่วน คือ

- แผนภาพเส้นทางทาง ลว.(Overlay) ซึ่งจะประกอบด้วย

ก. ภาพแสดงเส้นทางที่หน่วย ลว.ใช้ทั้งไปและกลับ

ข. มาตรการควบคุมที่กำหนด

ค. เป้าหมายที่หน่วย ลว.ร้องขอ

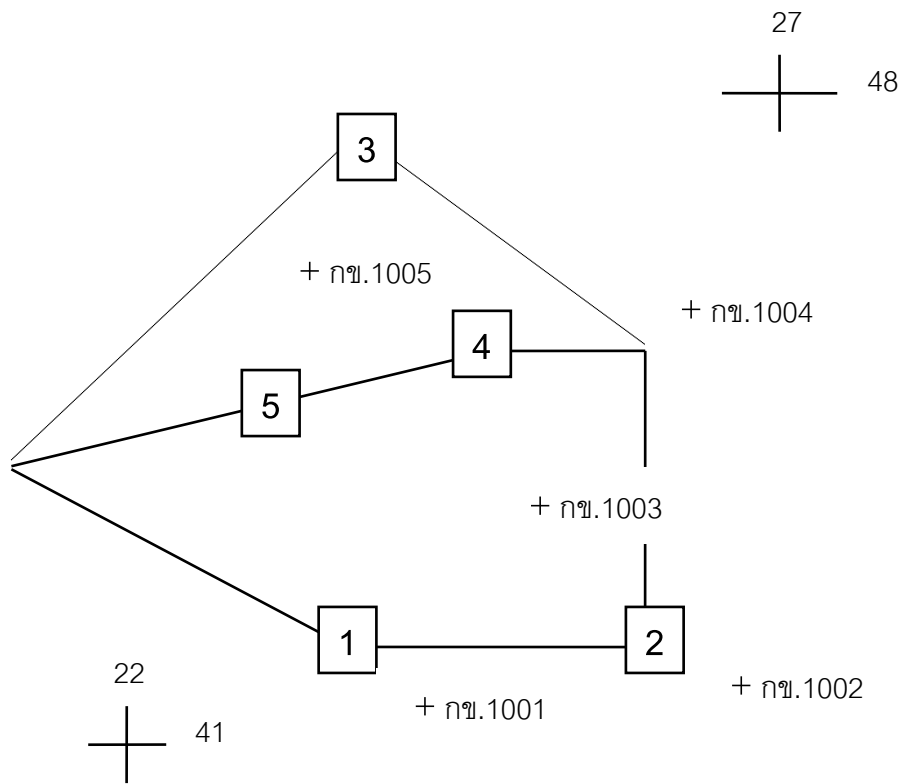
- บัญชีเป้าหมาย ซึ่งจะรวมทั้งเป้าหมายที่หน่วยเหนือมอบให้และที่หน่วย ลว.ร้องขอ

เพิ่มเติม (ที่ได้รับอนุมัติแล้ว) ใบบัญญัติเป้าหมายจะประกอบด้วย

- ก. หมายเลขเป้าหมาย
  - ข. ลักษณะเป้าหมาย
  - ค. พิกัดเป้าหมาย
  - ง. ชนิดกระสุนที่ต้องการ
  - ข่าวสารที่ต้องการ ซึ่งจะเป็นส่วนที่บอกให้ทราบถึงแหล่งที่มาหรือเจ้าของแผนการยิง
สนับสนุน ข่าวสนับสนุน ข่าวสารเหล่านี้ประกอบด้วย
    - ก. ยศ - ชื่อ - ผน.หน่วย ลว.
    - ข. หมายเลขหน่วย ลว.หรือสังกัดของหน่วย ลว.
    - ค. วันที่ออกทำการ ลว.
    - ง. ระวังแผนทีและมาตราส่วน
  - ข่าวสารที่สำคัญ
    - ก. เวลาออกลาดตระเวน
    - ข. เวลากลับ
    - ค. นามสถานีวิฑู
    - ง. ความถี่วิทยุ
    - จ. รหัสทีใช้แทนชื่อเส้นทาง
    - ฉ. พิกัดของจุดตรวจสอดบและเป้าหมาย
-

แผนการยิงสนับสนุน ลว.

	จุดตรวจ	ลักษณะ	รหัส
เวลาออก 252100 มี.ค.42			
เวลากลับ 261600 มี.ค.42	(1) 258446	เนินเขา	ส้มโอ
รหัสเส้นทางหลัก น้ำเงิน	(2) 273447	เนินเขา	มังคุด
รหัสเส้นทางรอง ชมภู	(3) 262464	เนินเขา	แตงโม
ความถี่หลัก 45.30 MZ	(4) 266458	เนินเขา	แตงกวา
ความถี่รอง 45.50 MZ	(5) 254462	หลักเขต54	ทุเรียน
นามเรียก เสือดำ	ทม.274458	เนินเขา	หมูหัน

หมายเลขเป้า พิกัด ลักษณะ กระสุน

กข.1001	258445	เนินเขา	HE
กข.1002	274441	เนินเขา	HE
กข.1003	264448	เนินเขา	HE
กข.1004	275458	เนินเขา	VT
กข.1005	254462	หลักเขต54	VT

หน่วย ลว. มว.+ ร้อย ปล.3
 ผบ.หน่วย ลว. พ.จ.อ.ไทย รักชาติ
 ผู้จัดทำ จ.อ.ชาติไทย ไทยทำ
 วันที่ 26 มีนาคม พ.ศ.2542
 บ้านบึงชนั่งกลาง 1:50,000
 หมายเลข พท. 5433 II

๔) การดำเนินการลาดตระเวน

(ก) วางแผนการปฏิบัติของหน่วยลาดตระเวนอย่างรอบคอบ

- รูปขบวนและคำสั่งการเคลื่อนย้าย
- การออก การเข้าพื้นที่ฝ่ายเดียวกัน
- จุดนัดพบและการปฏิบัติ ณ จุดนัดพบ
- การปฏิบัติเมื่อปะทะกับข้าศึก
- การปฏิบัติ ณ พื้นที่อันตราย
- การปฏิบัติ ณ ที่หมาย

(ข) การตรวจและการซักซ้อมการปฏิบัติอย่างรอบคอบจะช่วยให้การดำเนินการลาดตระเวนเป็นไปอย่างได้ผล

(ค) ดูรายละเอียดในบทที่ ๕ การดำเนินการลาดตระเวน

๕) อาวุธและกระสุน ตรวจสอบว่าอาวุธและกระสุนที่กำหนดไว้โดยเฉพาะในคำสั่งเตรียมได้รับเรียบร้อยครบตามจำนวนและมีเพียงพอหรือไม่ หน่วยลาดตระเวนจะต้องรายงานทันที ถ้ามีบางสิ่งบางอย่างเปลี่ยนแปลงไป

๖) การแต่งกายและยุทธโปกรณ์ ตรวจสอบยุทธโปกรณ์ที่ต้องการทั้งหมด ว่ามีเพียงพอหรือไม่ ยุทธโปกรณ์ ที่เพิ่มขึ้นมีความจำเป็นหรือไม่ ถ้าท่านมีความจำเป็นต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลงเครื่องแบบให้กระทำเท่าที่จำเป็นและแจ้งให้หน่วยลาดตระเวนทราบ

๗) ผู้บาดเจ็บและเชลยศึก หน่วยลาดตระเวนอาจจะปฏิบัติตาม ปรจ.ในการปฏิบัติต่อผู้บาดเจ็บ และเชลยศึกหรืออาจได้รับคำแนะนำจากคำสั่งลาดตระเวนของหน่วยเหนือ

๘) สัญญาณ วางแผนการใช้สัญญาณต่าง ๆ ภายในหน่วยลาดตระเวน ซึ่งหมายรวมถึงสัญญาณมือพลุสัญญาณและสัญญาณเรียกขานสำหรับวิทยุ

๙) การติดต่อสื่อสารกับ บก.หน่วยเหนือ

- สัญญาณเรียกขาน
- ความถี่หลัก, รอง
- การรายงาน
- รหัส

๑๐) สัญญาณพวกและสัญญาณผ่าน อย่าลืมตรวจสอบสัญญาณพวกและสัญญาณผ่านที่ใช้ภายในหน่วยลาดตระเวนและภายในพื้นที่ฝ่ายเดียวกัน และจงแน่ใจว่าสัญญาณที่ใช้นั้นยังใช้อยู่ในปัจจุบัน

๑๑) สายการบังคับบัญชา ตรวจสอบว่าทุกคนได้ถูกกำหนดลำดับไว้ในสายการบังคับบัญชาแล้ว

๑๒) ที่อยู่ของ ผบ.หน่วย ที่อยู่ของ ผบ.หน่วยในรูปขบวนเดินทางและกำหนดที่อยู่ของ รอง ผบ.หน่วยให้อยู่ในที่ที่สามารถช่วยเหลือการควบคุมหน่วยอย่างได้ผลระหว่างเดินทางและในการปฏิบัติ ณ ที่หมาย รอง ผบ.หน่วยจะต้องอยู่ในที่ที่สามารถรับหน้าที่แทนได้ทันที ถ้า ผบ.หน่วยได้รับบาดเจ็บ

ฅ. ออกคำสั่งลาดตระเวน ผบ.ลว.ออกคำสั่ง ลว.ต้องชัดเจน,ถูกต้องแสดงออก ซึ่งความ เข้มแข็งของผู้นำ โดยใช้แบบฟอร์มมาตรฐานตามคำสั่งยุทธการเพื่อให้การออกคำสั่งเป็นไปอย่างสมบูรณ์ มีหลักปฏิบัติที่สำคัญ ๕ ประการ คือ

๑) สมาชิกของหน่วย ลว.ต้องอยู่ครบทุกคน

๒) เริ่มต้นการออกคำสั่งด้วยการชี้แจงลักษณะภูมิประเทศที่จะทำงาน

๓) การถามคำถามต่าง ๆ ควรให้ถามเมื่อจบการออกคำสั่งแล้ว

๔) ใช้เครื่องช่วยต่าง ๆ เพื่อเพิ่มความเข้าใจของหน่วย ลว.

(ก) สมาชิกหน่วย ลว.ควรจะช่วยกันเตรียมเครื่องช่วยเหล่านี้

(ข) ลังกล่องอาหาร, ด้านหลังของแผนที่, เขียนด้วยชอล์คบนพื้นใจก็ใช้ได้

(ค) เครื่องช่วยการเห็นเหล่านี้ใช้สำหรับอธิบายรายละเอียดในการประสาน การปฏิบัติ

โดยเฉพาะเช่น

- เส้นทางเคลื่อนที่
- การจัดเพื่อการเคลื่อนที่
- การปฏิบัติ ณ พื้นที่อันตราย
- การปฏิบัติเมื่อปะทะข้าศึก
- การปฏิบัติ ณ ที่หมาย

(ง) ใช้เครื่องช่วยในการออกคำสั่งเช่นภูมิประเทศจำลองหรือกระดานดำ ถ้าไม่สามารถจะกระทำได้ก็ควรจะได้ตีแผนการปฏิบัติบนทรายหรือบนพื้นดิน

(จ) แผนการยิงสนับสนุน,แผนการบรรทุกเรือและแผนการบรรทุกเครื่องบิน จะกำหนดไว้ในตอนท้ายของคำสั่ง

(ฉ) คำสั่งลาดตระเวนควรจะออกปากเปล่า (ตามแบบฟอร์มรูปที่ ๗)

(๕) จบคำสั่ง ลว.ด้วยการเทียบเวลา "ขณะนี้เวลา"

ญ. การตรวจและการซักซ้อม การตรวจและซักซ้อมเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่งในการเตรียมการที่เหมาะสม หน่วยลาดตระเวนจะต้องมีการตรวจและการซักซ้อมแม้ว่าทหารจะมีประสบการณ์เป็นอย่างดีในการลาดตระเวนมาแล้วก็ตาม

๑) การตรวจ จะเป็นเครื่องแสดงถึงความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจของทหาร

(ก) การตรวจก่อนการซักซ้อมเพื่อให้แน่ใจว่าการแต่งกายและยุทธโปกรณ์ ถูกต้องและสมบูรณ์ ควรจะมีการซักถามบุคคลในหน่วย ลว.เพื่อให้แน่ใจว่ารู้เรื่อง ดังต่อไปนี้

- แผนการปฏิบัติของหน่วยลาดตระเวน
- งานในหน้าที่ของเขา มีอะไรที่จะต้องทำบ้างและทำเมื่อใด
- งานอื่น ๆ มีอะไรบ้างที่เกี่ยวข้องกับเขา
- สัญญาณพวก, สัญญาณผ่าน, รหัส, สัญญาณเรียกขาน, ความถี่ เวลารายงานและรายละเอียดอื่น ๆ ที่ทุกคนต้องเตรียมการ

(ข) การตรวจครั้งสุดท้ายจะกระทำระหว่างการซักซ้อมครั้งสุดท้ายกับเวลาออกเดินทางหรือก่อนเวลาออกเดินทางเล็กน้อย เพื่อให้แน่ใจว่ายุทธโศปกรณ์อยู่ในสภาพที่ใช้การได้ ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดหลงลืมทิ้งไว้ และทุกคนพร้อมที่จะปฏิบัติภารกิจ ถ้าท่านคิดว่าเหมาะสมก็อาจจะตรวจในรายละเอียดให้ครอบคลุมการตรวจ และการซักซ้อมครั้งก่อน

๒) การซักซ้อม การซักซ้อมเป็นเครื่องยืนยันประสิทธิภาพของหน่วยในการ ลว.เพื่อตรวจสอบแผนและทำการเปลี่ยนแปลงถ้าจำเป็น ท่านสามารถที่จะตรวจสอบเพื่อให้แน่ใจในยุทธโศปกรณ์ที่ท่านจะต้องใช้การซ้อมจะต้องครอบคลุมทุกคนที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติระหว่างการลาดตระเวน

(ก) ถ้าหน่วยลาดตระเวนออกปฏิบัติการในเวลากลางวัน จะต้องซักซ้อมทั้งเวลากลางวันและกลางคืน และควรซักซ้อมในภูมิภาคที่คล้ายคลึงกับการปฏิบัติการจริง การปฏิบัติทุกอย่างจะต้องมีการซ้อม ถ้าเวลาจำกัดจะซ้อมเฉพาะการปฏิบัติที่สำคัญที่สุด การปฏิบัติ ณ ที่หมายเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดของการลาดตระเวน ฉะนั้นจะขาดเสียมิได้

(ข) วิธีที่ดีที่สุด คือการทำความเข้าใจกับหน่วยลาดตระเวนทุกขั้นตอน อธิบายการปฏิบัติ และให้แต่ละคนเข้าใจหน้าที่ของตน เมื่อทุกคนเข้าใจเป็นอย่างดีแล้ว ก็จักซักซ้อมหน่วยลาดตระเวนทั้งหมด โดยใช้เพียงสัญญาณหรือคำสั่งที่จะต้องใช้ในการลาดตระเวนเท่านั้นและทำการซักซ้อมไปจนสิ้นสุดแผนการปฏิบัติ

คำสั่งลาดตระเวนของ หน.หน่วย ลว.

๑. สถานการณ์

ก. กำลังฝ่ายข้าศึก

- ๑) สภาพลมฟ้าอากาศ (ที่มีผลกระทบต่อหน่วย ลว.)
- ๒) สภาพภูมิประเทศในพื้นที่ปฏิบัติการ
- ๓) ข้าศึก (ขนาด, การปฏิบัติ, ตำแหน่ง, หน่วย, เวลา อาวุธยุทธโศปกรณ์)

ข. กำลังฝ่ายเรา

- ๑) ภารกิจของหน่วยเหนือขึ้นไป ๑ ระดับ

- ๒) ภารกิจของหน่วยข้างเคียง
- ๓) ภารกิจของหน่วยที่ให้การสนับสนุน
- ๔) ภารกิจและเส้นทางของหน่วย ลว.อื่น ๆ ในพื้นที่ใกล้เคียง

ค. หน่วยที่มาสมทบหรือแยกไปขึ้นสมทบหน่วยอื่น

๒. **ภารกิจ** (ใคร, อะไร, เมื่อไร, ที่ไหน, ทำไม) เวลากลับหรือการสำเร็จภารกิจ อันใดสำคัญกว่ากัน

๓. **การปฏิบัติ**

ก. แนวความคิดในการปฏิบัติ (กล่าวถึงแผนการ ลว.อย่างกว้าง ๆ และกล่าวถึงการใช้การยิงสนับสนุน ที่หน่วยเหนือมอบให้)

ข. การมอบหน้าที่ให้กับ ส่วน, ชุด, บุคคล (เป็นหน้าที่ซึ่งต้องปฏิบัติตั้งแต่เริ่มออกเดินทางจนถึงจุดนัดพบ ณ ที่หมายและเดินทางกลับ)

ค. คำแนะนำในการประสานการปฏิบัติ

๑) เวลาออก, เวลากลับ

๖) การปฏิบัติเมื่อปะทะข้าศึก

๒) เส้นทางหลักและรอง

๗) จุดนัดพบและการปฏิบัติ ณ จุดนัด

พบ

๓) การผ่านออกและกลับเข้าพื้นที่ฝ่ายเดียวกัน

๘) การปฏิบัติ ณ ที่หมาย

๔) การจัดเพื่อการเคลื่อนที่

๙) การรายงานการลาดตระเวน

๕) การปฏิบัติ ณ พื้นที่อันตราย

๑๐) การตรวจและซักซ้อม

๔. **ธุรการและการส่งกำลังบำรุง**

ก. เสบียงอาหาร, น้ำ

กล่าวถึงเฉพาะที่มีการเปลี่ยนแปลง

ข. อาวุธและกระสุน

จากคำสั่งเตรียม หากไม่มีการเปลี่ยนแปลง

ค. การแต่งกายและยุทธโปกรณ์

ให้เขียนว่า "ไม่เปลี่ยนแปลงจากคำสั่งเตรียม"

ง. การปฏิบัติต่อผู้บาดเจ็บและเชลยศึก

๕. **การบังคับบัญชาและการติดต่อสื่อสาร**

ก. การติดต่อสื่อสาร

๑) สัญญาณภายในหน่วย ลว. (สัญญาณระหว่างเคลื่อนที่ไป - กลับ, สัญญาณ ณ ที่หมาย)

๒) การติดต่อกับ บก.หน่วยเหนือ (วิทยุที่ใช้, ความถี่, นามเรียกขาน, เวลาติดต่อ, รหัสพิเศษ)

๓) สัญญาณผ่านประจำวัน

ข. การบังคับบัญชา (ตามสายการบังคับบัญชาตามคำสั่งเตรียม)

๑) ที่อยู่ของ ผบ.ลว., และ รอง (ขณะเคลื่อนที่, ซ้ำมพื้นที่อันตราย, ณ ที่หมาย)

๒) ที่อยู่ของ ผบ.หน่วยเหนือขึ้นไป ๑ ระดับ

- กองร้อยของเราเป็นกองร้อยหนุนของกองพัน ซึ่งได้รับมอบหน้าที่ให้ทำการค้นหาและทำลายกำลังส่วนนี้ของ ข้าศึก

- มว.พล.ที่ ๒ จะเป็นกำลังสำรอง พร้อมทั้งจะให้การสนับสนุนเรา และเตรียมพร้อมอยู่ในที่มั่นของเราขณะนี้

- มว.พล.ที่ ๓ จะเป็นกำลังทดแทนที่จะเข้าประจำที่มั่นของเราเมื่อออกปฏิบัติภารกิจ

- เรามี ค.๘๑ ของกองพันให้การสนับสนุนโดยตรง และมี ป.๑๐๕ มม. ให้การสนับสนุนรวมทั้งกองร้อยในขั้นต้นนี้ได้รับมอบเป้าหมายมา ๔ ตำบลยิง คือ กข.๑๐๐๑, ๑๐๐๒, ๑๐๐๓, ๑๐๐๔

ค. หน่วยสมทบและแยกสมทบ

- หมู่ ปก.ของหมวดอาวุธ จะมาขึ้นสมทบเวลา ๑๓๐๐ วันนี้

- ผตบ.ค.๘๑ และพยายาม ขึ้นมาสมทบเวลา ๑๓๐๐ เช่นกัน

๒. ภารกิจ หมวดปืนเล็กที่ ๑ ของเราจะทำการลาดตระเวน ค้นหาและทำลายข้าศึกที่แทรกซึมเข้ามานี้ให้เสร็จสิ้น ก่อนเวลา ๑๐๐๖๐๐ มิ.ย.๒๙ โดยมีที่หมายหลักที่ พิกัด TV.๒๗๔๔๕๕๘

๓. การปฏิบัติ

ก. แนวความคิดในการปฏิบัติ

๑) หมวดของเราจะเป็นหน่วย ลว.รบค้นหาและทำลาย ประกอบด้วย ๓ หมู่ พล. (+) แบ่งเป็นส่วน โจมตี ส่วนระวังป้องกัน ส่วนสนับสนุน จะทำการเคลื่อนย้ายออกจากที่มั่นในเวลากลางคืนไปตามเส้นทางที่กำหนดไว้ มุ่งไปยัง พท. ที่สงสัยที่คาดว่าจะเป็นที่ซ่อนตัวของกำลังข้าศึกพวกนี้ในระหว่างทางหากพบข้าศึกเราจะทำการเข้าปะทะและกวาดล้างทำลายทันที เมื่อถึง พท.ที่หมายถ้าพบข้าศึกเราจะเข้าปฏิบัติการกวาดล้าง แต่ถ้าไม่พบเราจะเฝ้าตรวจอยู่บริเวณนั้น และจะถอนตัวกลับเข้าที่มั่นของเรา ใน ๑๐๐๖๐๐ มิ.ย.๒๙ โดยทางเท้า

๒) ในการค้นหาและทำลายข้าศึกนี้เรามีเป้าหมายสำหรับ ค.๘๑ และ ป.๑๐๕ ซึ่งกองร้อยให้มา ๔ เป้าหมาย และได้กำหนดเพิ่มเติมอีก ๒ เป้าหมาย คือ กข.๑๐๑๙(ตามแผนการยิงสนับสนุน) จะเห็นว่าเรามีกำลังยิงสนับสนุนอย่างเพียงพอ

ข. การมอบหน้าที่ให้หน่วยรอง

๑) หมู่ พล.ที่ ๑ จัดกำลังออกเป็นส่วนระวังป้องกัน ผบ.หมู่เป็น หน.ส่วนระวังป้องกัน

- พวกยิง ๑ (ชุดระวังป้องกัน ๑) รับผิดชอบในการระวังป้องกันด้านหน้า และพลนำทาง ๒ คน ให้เคลื่อนที่อยู่ข้างหน้าในระยะสายตาของนายพวกยิง รับผิดชอบในการเข้าไปตรวจฝั่งไกลของ พท. อันตรายด้วยนายพวกพลยิงให้เป็นพลแผนที่เข็มทิศ ควบคุมการเคลื่อนที่ของพลนำทางทั้ง ๒ ให้เคลื่อนที่ไปตามแผนที่วางไว้ แจ้งให้ทราบเมื่อก่อนถึงจุดตรวจสอด ๓๐๐ เมตร แล้วให้เตรียมการในการตั้งเข็มให้เรียบร้อย ก่อนออกเดินทาง พลแผนที่เข็มทิศ ผู้ช่วยให้การช่วยเหลือตามที่พลแผนที่เข็มทิศต้องการ

- พวกยง ๒ (ชุดระวางบ้องกัน ๒) รับผดชอบในการระวางบ้องกันท้ง ๒ ช้าง โดยให้แบ่งกำลัง ออกเป็นชุดละ ๒ นาย เคลื่อนที่ขนานไปกับขบวนเดินในระยะสายตา หรือตามลักษณะภูมิประเทศ ให้เพ่งเล็ง พื้นทีหรือภูมิประเทศที่อาจเป็นอันตรายกับหน่วยและเมื่อข้ามพื้นที่อันตรายให้จัดการระวางบ้องกันทางปีกท้ง ๒

- พวกยง ๓ (ชุดระวางบ้องกัน ๓) รับผดชอบในการระวางบ้องกันทางด้านหลังของหน่วย ลว. เคลื่อนที่อยู่ทางท้ายขบวนต่อจาก รอง ผบ.หน่วย ลว.นายพวกยงให้รับผดชอบในการส่งจำนวน ส่งจำนวนก้าว ทุก ๕๐๐ เมตร แล้วเริ่มนับใหม่ทุกจุดตรวจสอบถ้าจำเป็นจะต้องเข้าที่รวมพลนาน ๆ ส่วนระวางบ้องกันจะ รับผดชอบในทิศทางตั้งแต่ ๑๐ น.ถึง ๒ นาฬิกา แต่ถ้าเป็นการหยุดช่วงสั้น ๆ ให้ทุกคนหันหน้าสลบกันออกสอง ช้างทาง แล้วแยกออกสองข้างทาง ๒ - ๓ ก้าวนั่งลงคอยเฝ้าฟังหรือตรวจการณ์และคอยรับส่งข่าวสารหรือ สัญญาณต่าง ๆ ด้วย ณ ที่หมาย ชุดระวางบ้องกันที่ ๑ จะบ้องกันจุดนัดพบ ณ ที่หมายไว้ ส่วนชุดระวางบ้องกัน ที่ ๒ และ ๓ จะเข้าปฏิบัติ ณ ที่หมาย สำหรับตำแหน่งที่อยู่นั้น หน.ส่วนระวางบ้องกันจะแจ้งให้ทราบ ณ ที่รวมพลที่ หมาย

๒) หมู่ ปล.๒ จัดกำลังเป็นส่วนโจมตี ให้เคลื่อนที่อยู่ในส่วนใหญ่ของหน่วย ลว.ตามหลังส่วน บังคับบัญชา ผบ.หมู่ เป็น หน.ส่วนโจมตี

- พวกยง ๑ (ชุดโจมตี) อยู่หัวขบวนของส่วนโจมตี นายพวกยงให้รับผดชอบในการส่ง จำนวนก้าวทุกระยะ ๕๐๐ เมตร ทุก ๆ จุดตรวจสอบ แล้วให้เริ่มต้นนับก้าวใหม่ ณ ที่หมายจะเป็นส่วนที่ผ่าน ที่หมายแล้วไปวางตัวอยู่หลังที่หมาย

- พวกยง ๒ (ชุดตรวจค้น) เคลื่อนที่ต่อจากพวกยงหนึ่ง รับผดชอบในการตรวจค้นท้งเข้าศึกที่ ปะทะระหว่างทางและ ณ ที่หมาย โดยให้จับคู่ตรวจ

- พวกยง ๓ (ชุดทำลายและจับเชลย) เคลื่อนที่ตามพวกยง ๒ รับผดชอบและเตรียมการใน การควบคุมเชลยศึกด้วย ชุดเชลยเมื่อจับได้แล้วให้ผูกตาด้วย

- ในระหว่างเคลื่อนที่ ส่วนโจมตี ให้รับผดชอบในการตรวจการณ์ท้งด้านบนและขวาซ้าย พร้อมคอยดูสัญญาณจากระวางบ้องกันทางปีกท้ง ๒ ด้วย

- เมื่อจำเป็นต้องหยุดหน่วยนาน ๆ ให้รับผดชอบตั้งแต่ทิศทาง ๖ - ๑๐ นาฬิกา ถ้าหยุดสั้น ๆ ในรูปขบวนให้หันหน้าออกขวาซ้าย สลบกันก้าวไป ๒ - ๓ ก้าว แล้วนั่งลงอยู่ในลักษณะพร้อมใช้อาวุธ ฟังและ ตรวจการณ์ พร้อมที่จะคอยรับส่งสัญญาณต่าง ๆ ด้วย

- ณ ที่หมายให้ หน.ส่วนโจมตีดูแลการวางกำลังต่าง ๆ ให้ดีที่สุด ส่วนโจมตีท้งหมดจะเข้า ปฏิบัติการ ณ ที่หมายให้ทุกคนเข้มงวดวินัยการยิงและจดจำสัญญาณต่าง ๆ ให้แม่นยำ การสั่งการจะใช้ สัญญาณตลอด

๓) หมู่ ปล.ที่ ๓ (ส่วนสนับสนุน) ผบ.หมู่เป็น หน.ส่วนสนับสนุน มี ปก.เอ็ม.๖๐ มาสมทบสอง กระบอกให้เคลื่อนที่ตามหลังส่วนโจมตีหน้าชุดระวางบ้องกัน ๓ โดยให้ ปก.๒ กระบอก แยกอยู่หัวและท้ายของส่วน สนับสนุน

- พวกยิง ๑ (ชุดสนับสนุนที่ ๑) ให้ระวังป้องกันแก่ชุดยิง ปกบ.ที่ ๑ ทั้งขณะเคลื่อนที่และเข้าที่ตั้งยิง ณ ที่หมายให้เคลื่อนที่ตามชุดยิง ปกบ.ที่ ๑

- พวกยิง ๒ (ชุดสนับสนุนที่ ๒) เคลื่อนที่ตามส่วนโจมตีและเตรียมไว้เป็นกำลังสนับสนุนส่วนโจมตีเมื่อต้องการเตรียม เอ็ม.๗๒ ให้พร้อม

- พวกยิง ๓ (ชุดสนับสนุนที่ ๓) เคลื่อนที่ตามพวกยิง ๑ และอยู่หน้าชุดระวังป้องกันที่ ๓ ให้การระวังป้องกันแก่ชุดยิง ปกบ.ที่ ๒ ทั้งเคลื่อนที่และเข้าที่ตั้งยิง ณ ที่หมาย

- ขณะเคลื่อนที่ไปยังที่หมาย ถ้ามีการหยุดนานระหว่างทางให้ ปกบ.พร้อมใช้ตลอดเวลาการใช้ระหว่างการข้าม พท.อันตรายจะแจ้งให้ทราบเป็นคราว ๆ ไปให้สังเกตและคอยรับสัญญาณจากพวกระวังป้องกันปีกทั้ง ๒ คน

๔) พวก บก. (กองบังคับการ)

- รอง ผบ.มว. ให้ทำการแทน ผบ. ทุกครั้งที่ผมไม่อยู่ มีอำนาจควบคุมหน่วย ลว.รองจาก ผบ. ในขณะเคลื่อนที่ให้ควบคุมอยู่ท้ายขบวน ข้างหน้าชุดระวังป้องกันที่ ๓ ดูแลอย่าให้มีการล่าช้าท้ายขบวนให้รับผิดชอบในการส่งยอดทุกครั้งที่มีการข้ามพื้นที่อันตราย หลังปะทะเข้าศึกหรือหยุดพักนาน ๆ

- พลนำสาร ๒ คน ให้ผลัดเปลี่ยนกันเป็นพลวิทยุ ให้เคลื่อนที่ตามหลัง ผบ.ตลอดเวลาให้เฝ้าฟังวิทยุ และ การรายงานต่าง ๆ ต้องเข้มงวดในการรักษาความลับ

- ชุด ผตน. ให้เคลื่อนที่ต่อจากพลวิทยุ ให้เตรียมการสนับสนุนการยิง ทั้งระหว่างการเคลื่อนที่หมายตามแผนการยิงที่วางไว้

- จำพยาบาลให้เคลื่อนที่ต่อจากชุด ผตน.เตรียมยาและอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้พร้อม

ค. คำแนะนำร่วม

๑) เวลาออก ๐๙๑๙๐๐ กิลิป ๑๐๐๖๐๐ ม.ย.๒๙

๒) เส้นทางหลัก

- จากจุดเริ่มต้น มุม ๒๐๓ องศา ระยะ ๑,๗๐๐ ม. ถึงจุดตรวจจุดที่ ๑ ที่วิ.๒๕๗๔๔๖

- จาก ซี.พี.๑ มุม ๐๙๐ องศา ระยะ ๑,๓๐๐ ม. ถึง ซี.พี.๒, ที่วิ.๒๗๓๔๔๖

- จาก ซี.พี.๒ มุม ๐๐๐ องศา ระยะ ๑,๒๕๐ ม. ถึง โอ.อา.พี.๔ ที่วิ.๒๖๕๔๕๘

- จาก โอ.อา.พี. มุม ๒๖๗ องศา ระยะ ๗๐๐ ม. ถึง ซี.พี.๔ ที่วิ.๒๖๕๔๕๘

- จาก ซี.พี.๔ มุม ๒๕๕ องศา ระยะ ๒,๔๐๐ ม. ถึง จุดเริ่มต้น ที่วิ.๒๔๒๔๕๒

- เส้นทางกลับสำรอง

- จาก โอ.อา.พี.มุม ๒๙๕ องศา ระยะ ๑,๒๐๐ ม. ถึง ซี.พี.๓ ที่วิ.๒๖๑๔๖๔

- จาก ซี.พี.๓ มุม ๒๕๔ องศา ระยะ ๗๐๐ ม. ถึง ซี.พี.๕ ที่วิ.๒๕๕๔๖๑

- จาก ซี.พี.๕ มุม ๒๓๑ องศา ระยะ ๑,๕๐๐ ม. ถึง จุดเริ่มต้น ที่วิ.๒๔๒๔๕๒

๓) การผ่านออกและกลับเข้าพื้นที่ฝ่ายเดียวกัน

- เราจะผ่านออกจากแนวที่มันของกองร้อยเราทางด้านหลัง ทางด้าน มว.๓ ซึ่งมีที่ว่าพอจะรวมพลได้เมื่อเราไปถึงบริเวณหลัง มว.๓ เราจะวางกำลังรอบตัวระบบนาฬิกา แล้วรอฟังคำสั่งต่อไป

- ผบ.พลวิทยุและแผนที่เข้มทิศจะไปประสานรายละเอียดในการผ่านออกกับ ผบ.มว.๓ และจะขอพลงนำทางด้วย ให้รองควบคุมอยู่จนกว่าผมจะส่งคนมาตาม

- การผ่านออก เราจะเดินออกในรูปขบวนแถวตอนเรียงหนึ่ง นำโดยพลงนำทางและรองเมื่อมาถึงที่ ผมคอยอยู่ก็จะเดินตามพลงนำทางของ มว.๓ ไปเมื่อพ้นเขต สิ่งกีดขวางให้รองหยุดอยู่ช่องทางออกนั้น แล้วตรวจนับจำนวนชุดลาดตระเวนของแถวเราทั้งหมด เมื่อออกพ้นเขตไปประมาณ ๓๐๐ เมตร เราจะหยุดฟังการณ้สักรุ่นและปรับสายตา ในช่วงนี้ให้พลวิทยุทดลองการติดต่อสื่อสารและรายงานให้กองร้อยทราบด้วย ที่นี้จะเป็นจุดนัดพบขั้นต้นของเรา

- ในการกลับเข้ามาก็เช่นเดียวกันเราจะกลับเข้าทางช่องเดิมนี้ โดยจะหยุดหน่วยในระบบนาฬิกา ณ ที่เราปรับสายตานี้ เพื่อติดต่อการผ่านเข้าเมื่อได้รับอนุญาตแล้ว ผบ.และพลงนำทางจะไปประสานการผ่านเข้าที่มันของฝ่ายเรา จากนั้นจะให้พลงนำทางกลับมานำพวกเราผ่านเข้าไปด้านใน การผ่านเข้านี้ ผมจะเป็นผู้ตรวจสอบพวกเราเอง ใครผ่านเข้ามาแล้วก็ให้ไปนั่งรอ ณ ที่รวมพลเดิมหลัง มว.๓

๔) การจัดเพื่อการเคลื่อนที่ ลำดับที่อยู่ในขบวน คงเป็นไปตามนี้ คือ ชุดระวังป้องกัน ๑ จะอยู่หน้าสุดต่อจากชุดระวังป้องกันเป็น บก.ลว.ทั้งหมดตามด้วยส่วนโจมตี, ส่วนสนับสนุน ปิดท้ายด้วยรองและชุดระวังป้องกัน ๓ สำหรับชุดระวังป้องกัน ๒ ให้ระวังป้องกันปีก ๒ ข้าง บริเวณย่านกลางส่วนใหญ่ก่อนไปทางหัวขบวน

๕) การปฏิบัติ ณ พื้นที่อันตรายจากการตรวจสอบจากแผนที่พบว่าเราจะต้องข้ามถนน ๒ แห่ง สะพาน ๑ แห่ง ลำธารต้น ๆ ๑ แห่ง จะพยายามหลีกเลี่ยงพื้นที่โล่งเตียน สำหรับการเข้า พท.เหล่านี้ เมื่อพลงนำทางพบให้สัญญาณหยุดหน่วยแล้วแจ้งให้ ผบ.ทราบ หน.ส่วนระวังป้องกันคอยดูแลให้ระวังป้องกันปีกหยุดแล้วผมจะขึ้นไปดู หากพิจารณาว่าอันตรายก็จะแจ้งให้ทุกคนทราบด้วย การส่งสัญญาณ และกระซิบบเวลา กลางคืน ทุกคนต้องส่งข่าวต่อ ๆ กันไป พอถึงรอง ผบ.หน่วย ลว.ก็ให้ขึ้นมาพบผมที่หัวขบวนขณะเดียวกัน ชุดระวังป้องกัน ๑ (พลงนำทาง) จะไปตรวจดูที่ฝั่งไกล โดยทำการ ลว.แบบทึบ หรือซิกแซกก็ได้ให้ลึกเข้าไปประมาณ ๕๐ เมตร และขวยซ้ายข้างละ ๕๐ เมตร เมื่อเห็นว่าปลอดภัยให้ส่งสัญญาณเมื่อบอก ถ้ากลางคืนก็ให้ใช้เข็มทิศยกขึ้นลง ให้ชุดป้องกันปีกทั้ง ๒ เข้าวางตัว พท.ข้ามแต่ถ้าไม่ปลอดภัยให้กลับมาแจ้งให้ทราบ พลงแผนที่เข้มทิศและผู้ช่วยต้องคอยดูแลการติดต่อจากพลงนำทางให้ดี การข้ามผมกับชุดป้องกันที่ ๑ หรือ และพลวิทยุจะข้ามไปก่อนจากนั้นให้รองจัดการส่งข้ามไปหยุดอยู่ในรูปขบวนแถวตอนตามเดิม รองให้รีบแจ้งให้ผมทราบ เมื่อข้ามเสร็จแล้ว ถ้าจำเป็นต้องข้าม พท.โล่งเตียนเราจะทำการข้ามเป็นส่วน ๆ โดยมีส่วนอยู่กับที่เป็นฐานยิงให้แล้วก็จะผลักดันป้องกันให้ จนกว่าจะข้ามไปหมดทุกคน

๖) การปฏิบัติเมื่อปะทะข้าศึก ภารกิจของเรามุ่งที่จะต้องทำลายข้าศึกที่ค้นพบทั้งหมด ฉะนั้นขอให้เราเตรียมตัวและใจให้พร้อมที่จะปะทะกับข้าศึกได้ทุกเมื่อ

- การซ้อมโจมตีโดยฉับพลัน ในโอกาสที่เราเห็นข้าศึกก่อนและเขาไม่เห็นเรา ผู้เห็นก่อนให้ส่งสัญญาณหยุดนิ่งแล้วแจ้งให้ทราบ ผมจะขึ้นไปดูเพื่อพิจารณาวางกำลัง แต่หากไม่มีเวลาก็ให้ส่งสัญญาณซ้อมโจมตีฉับพลันได้เลย เมื่อเข้าที่แล้วใช้ชุดป้องกัน ๑ (พลงนำทาง) และชุดป้องกัน ๓ ที่อยู่ท้ายขบวน ทำหน้าที่เป็นป้องกันปีกโดยอัตโนมัติ ชุดระวางป้องกัน ๒ ที่อยู่ด้านข้าง ใช้ชุดที่อยู่หน้า พท.ซ้อมรีบกลับเข้ามาในขบวน ส่วนชุดที่อยู่ข้างหลัง พท.ซ้อมให้เป็นชุดป้องกันด้านหลังไปสัญญาณเปิดฉากการยิงเป็นเสียงยิงอัตโนมัติยาวและเสียงสังข์ แต่ถ้าใครแน่ใจว่าถูกข้าศึกเห็นแล้วก็ให้ยิงได้เลย สัญญาณหยุดยิงนกหวีดยาว ๒ ครั้ง

- การโจมตีโดยฉับพลัน เมื่อเราเห็นข้าศึกอยู่ในระยะใกล้มาก ไม่สามารถซ้อมโจมตีได้ทันหรือเห็นพร้อมกันกับข้าศึก ให้ผู้เห็นนั้นทำการยิงอย่างรุนแรงไปยังข้าศึก พร้อมกับตะโกนปะทะกับข้าศึกด้านใด ถ้าสถานการณ์และภูมิประเทศอำนวยเราก็จะโจมตีข้าศึกจนกว่าจะถูกทำลายหมด ส่วนที่อยู่ห่างไกลไม่สามารถแปรขบวนได้ทันการ ให้กระจายกำลังกันออกไปเข้าหาที่กำบังแล้วรอฟังคำสั่งต่อไป หากปะทะตรงหน้า ในขั้นแรกให้ชุดระวางป้องกัน ๑ และส่วนโจมตีแปรขบวนเป็นหน้ากระดานชุดป้องกันที่อยู่ทางปีกทั้ง ๒ ให้ป้องกันปีกของหน้ากระดาน ส่วนสนับสนุนกระจายกำลังเข้าที่กำบัง เตรียมการยิงออกไปทางปีกทั้ง ๒ ชุดป้องกัน ๓ เป็นระวางป้องกันทางด้านหลัง

- การต่อต้านการซ้อมโจมตี ถ้าหน่วยของเราถูกข้าศึกซ้อมโจมตีระยะใกล้ ให้ผู้ที่อยู่ใน พท.สังหารทำการยิงตะลุมบอนอย่างรุนแรง เข้าไปยังที่วางตัวข้าศึก ส่วนผู้ที่อยู่ใน พท.สังหารให้สังเกตการวางตัวของข้าศึกแล้วรีบดำเนินการกลยุทธ์ทางด้านปีกของที่วางตัวข้าศึกด้วยรูปหน้ากระดาน จนกว่าข้าศึกจะถอนตัวหรือถูกทำลายหมด แล้วจึงรอฟังคำสั่งกันต่อไป แหนหากที่วางตัวของข้าศึกอยู่ไกลจากหน่วย ลว.มาก (การซ้อมระยะไกล) ให้ผู้ที่อยู่ใน พท.สังหารทำการยิงโต้ตอบโดยเร็ว และเข้าที่กำบังขั้นต้น ส่วนที่อยู่บริเวณ พท.สังหารให้ค้นหาแนวข้าศึกแล้วดำเนินการกลยุทธ์ทางปีก เพื่อบังคับหรือทำลายข้าศึกผู้ที่อยู่เป็นฐานยิงให้พยายามดูการเคลื่อนที่ของส่วนดำเนินการกลยุทธ์ด้วย ระวางจะยิงกันเอง

- หากมีความจำเป็นจะต้องถอนตัวออกจากการปะทะกับข้าศึก เราจะใช้ระบบนาฬิกา

- และใช้การยิงประกอบการเคลื่อนที่ เช่น สั่ง ๓ - ๔๐๐ เราจะไปพบกันที่ ๓ น. ระยะทาง ๔๐๐ เมตร ทิศทางที่เราเดินไปคือทิศ ๑๒ นาฬิกา

๗) จุดนัดพบและการปฏิบัติ

- จุดนัดพบขั้นต้นของเราจะอยู่ ณ ที่รวมพลครั้งแรกที่เราออกจากที่มั่นของเรา (๓๐๐ เมตร หน้า มว.๓) ถ้าเราจำเป็นต้องแตกกระจายก่อนถึงจุดตรวจสอบที่ ๑ ให้เรากลับมารวมกันที่จุดนี้ จะรออยู่ที่นี้ ๓๐ นาที หากผู้ใดกลับเข้ามาช้ากว่านี้และไม่พบหน่วย ลว.ให้หาทางติดต่อกับพวกเราแล้วกลับเข้าไปในที่มั่นเลย แต่ถ้าผมไม่กลับมาก็ขอให้ผู้อาวุโสที่อยู่สำรวจกำลังพล หากมีกำลังไม่ต่ำกว่า ๓ ใน ๔ ก็ให้ดำเนินการกิจต่อไปโดยไม่ต้องห่วงผม

- จุดนัดพบระหว่างทางนั้น ในตอนนี้ ผมวางแผนจะใช้จุดตรวจสอบต่าง ๆ เป็นจุดนัดพบเมื่อไปถึงแล้วผมจะยืนยันให้ทราบอีกครั้งหนึ่ง ถ้าได้รับการแจ้งให้ทราบแล้วให้ทุกคนพยายามสังเกตการณ์

และบอกต่อ ๆ กันไปโดยเฉพาะตรงจุดเด่นชัดที่เราจะมาพบกันให้พยายามสังเกตและจดจำให้แม่นยำ รวมทั้งจุดนัดพบที่จะชี้เพิ่มเติมในระหว่างทางด้วย เมื่อเรามีความจำเป็นต้องแตกกระจาย ขอให้พวกเราไปรวมที่จุดนัดพบอันสุดท้ายที่เราไว้ทราบแล้ว แล้วรออยู่ ๓๐ นาที การปฏิบัติต่อไป เช่นที่จุดนัดพบขึ้นต้น แต่ผมหวังว่าเราจะไม่ใช่จุดนัดพบอันนี้

- จุดนัดพบ ณ ที่หมาย ผมวางแผนที่จะอยู่ที่พิกัด ๒๗๒๔๕๘ ซึ่งจะอยู่บนเส้นทางกลับของเรา ณ ที่นี้เมื่อก่อนถึงให้พลแผนที่แจ้งให้ผมทราบเพื่อจะได้เข้าไปตรวจสอบเสียก่อน จากนั้นก็จะเข้าร่วมกำลังในระบบนาฬิกาตามที่แจ้งให้ทราบแล้ว หลังจากเสร็จภารกิจให้ทุกคนกลับมารวมกันที่นี้แล้วจะคอยจนทุกส่วนมาพร้อมกันแล้วก็จะเดินทางกลับ (วาดรูปการวางแผนกำลังในระบบนาฬิกา)

๔) การปฏิบัติ ณ ที่หมาย ก่อนถึงจุดนัดพบ ณ ที่หมาย ประมาณ ๒๐๐ เมตร เราจะหยุดอยู่ในรูปขบวนแต่ให้แยกออกสองข้างเส้นทาง ผมจะไป ลว.จุดนัดพบ ณ ที่หมาย กับชุดระวังป้องกันที่ ๑ และพลวิทยุ ถ้าเห็นว่าเหมาะสมก็จะส่งคนมาตามกำลังทั้งหมดไปเข้าจุดนัดพบ ณ ที่หมาย โดยให้ใช้ระบบนาฬิกาตามเดิม ให้ หน.ส่วนต่าง ๆ เดินนำหัวขบวนของส่วนตนเมื่อวางกำลังส่วนต่าง ๆ แล้วให้ หน.ส่วนที่ ๓ และชุดระวังป้องกันที่ ๒ มาพบผมตรงกลาง เพื่อจะไปดูที่หมายพร้อมกัน สำหรับรองให้ดูแลการเตรียมการในขั้นสุดท้ายเกี่ยวกับอาวุธและยุทธภัณฑ์ ถ้าผมไม่กลับมาใน ๒๐ นาที ให้ดำเนินการต่อไปตามภารกิจ เมื่อไปถึงที่หมายแล้วผมจะเป็นผู้เลือกตำบลที่วางตัวให้ชุดระวังป้องกัน ๒ เองจากนั้นก็ไป ลว.และแบ่งมอบพื้นที่ตั้งอาวุธต่าง ๆ ให้เสร็จแล้วจะกลับมายังจุดนัดพบอีกครั้ง สำหรับชุดระวังป้องกัน ถ้าไม่มีคนไปตามก็ให้เฝ้าตรวจอยู่ที่นั่น จนกว่าจะได้รับสัญญาณถอนตัว เมื่อกลับมายังที่กำลังส่วนใหญ่อยู่แล้ว ให้ หน.ส่วนต่าง ๆ นำกำลังเข้าไปวางตามแผนที่ได้ตกลงไว้แล้ว สำหรับระยะเวลาในการวางกำลังเราจะตกลงกันอีกครั้งหลังจาก ลว.ที่หมายแล้วในการนำกำลังเข้าไปวางให้เป็นไปตามลำดับดังนี้ คือชุดระวังป้องกันที่ ๓ เข้าไปก่อนจากนั้น ให้ส่วนสนับสนุนเข้าวาง ส่วนโจมตีจะเข้าวางกำลังเป็นขั้นสุดท้ายให้ทุกส่วนเข้าวางกำลังในลักษณะที่พร้อมจะปะทะได้ทันทีให้ระวังเครื่องกีดขวางที่อาจถูกวางไว้ ส่วนชุดระวังป้องกัน ๑ ให้ระวังป้องกันจุดนัดพบ ณ ที่หมายไว้ร่วมกับส่วน บก.ที่เหลือ สัญญาณเริ่มยิง

- หลัก ยิงอัตโนมัติยาว

- รอง นกหวีดยาว ๑ ครั้ง และสั่งยิง ให้ส่วนโจมตีและส่วนสนับสนุนยิงไปยังที่หมายอย่างรุนแรง และเมื่อสัญญาณหยุดยิง หลัก พลคู่สีแดง ๑ ช่อ รอง นกหวีดยาว ๒ ครั้ง เริ่มขึ้น ในส่วนต่าง ๆ หยุดยิงเว้นชุดระวังป้องกันที่พบเข้าศึกเด็ดขาดหรือพยายามจะเข้ามายังที่หมายให้ยิงได้เมื่อหยุดยิงแล้ว ให้ส่วนโจมตีบุกเข้าไปในที่หมาย ชุดโจมตีดีผ่านเลยไปวางกำลังห่างจากที่หมายประมาณ ๕๐ เมตร ชุดตรวจค้น ทำการตรวจค้น การตรวจค้นให้ทำเป็นคู่ ชุดทำลายเตรียมการทำลาย ถ้ามีสิ่งใดต้องทำลายก็ให้จุดระเบิดทำลาย หากไม่มีก็ให้แจ้งให้ ผบ.ทราบแล้วเสร็จแล้ว เมื่อพลคู่ขาวซ่อสีเขียว สว่างขึ้นบนท้องฟ้าให้ส่วนโจมตีถอนตัวทันที หลังจากนั้น ๒ นาที ให้ส่วนสนับสนุนถอนตัวและอีก ๓ นาที ก็ให้ส่วนระวังป้องกันทั้งหมดถอนตัว เมื่อกลับมาถึงจุดนัดพบให้ หน.ส่วนต่าง ๆ หรืออาวุธสายงานสถานการณ์กำลังพลและอาวุธให้ทราบ

หลังจากนั้นจะรีบเดินทางกลับเมื่อออกมาได้ประมาณ ๑๐๐ เมตร เราจะหยุดหน่วยเพื่อปรับกำลัง โดยละเอียดอีกครั้ง พลวิทยุให้รายงานการปฏิบัติ ผตน. ให้ขอ ป.ยิงกำบังการถอนตัวบริเวณที่หมายด้วย

๙) การรายงานการลาดตระเวนพวกเราทุกคนจะต้องไปรายงานและตอบข้อซักถามของ ผอ. หน. ร้อยของเราโอกาสแรกที่เรากลับถึงที่มั่น ส่วนเอกสารการรายงานผมจะจัดทำเอง

๑๐) การซักซ้อมและการตรวจเราจะซักซ้อมในเรื่องต่อไปนี้

- การจัดรูปขบวนและลำดับการเคลื่อนที่
- การผ่านออกและกลับเข้ามาใน พท.ของเรา
- การหยุดนานและหยุดสั้น ๆ
- การปฏิบัติ ณ พื้นที่อันตราย
- การปฏิบัติเมื่อปะทะข้าศึก
- จุดนัดพบและการปฏิบัติ
- การปฏิบัติ ณ ที่หมาย

ก่อนที่เราจะซักซ้อมจะตรวจสอบสิ่งอุปกรณ์สำคัญ ตลอดจนความเข้าใจในหน้าที่ต่าง ๆ เสียก่อนโดยจะใช้ พท.ภายในที่มั่นของเรานี้

๔. ธุรการและการส่งกำลังบำรุง

ก. อาหารและน้ำ ไม่เปลี่ยนแปลงจากคำสั่งเตรียม

ข. อาวุธกระสุนไม่เปลี่ยนแปลง แต่ให้เพิ่มระเบิดขว้างอีกคนละ ๒ ลูก หลังจากรับคำสั่งแล้วให้ หน.ส่วนต่าง ๆ มารับได้ที่รอง ฯ

ค. การแต่งกายไม่เปลี่ยนแปลง ยุทโธปกรณ์มีการเพิ่มเติมเล็กน้อย ให้ชุดระวังป้องกันที่ ๑ มารับ กล้องสองตาเวลากลางคืนไปจากรอง ฯ

ง. ผู้บาดเจ็บและเชลย ผู้บาดเจ็บ ถ้าเล็กน้อยเรามีจำพยาบาลประจำอยู่แล้ว แต่ถ้าอาการหนักจะส่งกลับเข้าที่มั่นโดยขอรถกลับหากไม่สามารถทำได้จะให้พักอยู่ระหว่างทางไปกับคู่ตัวเองเชลยศึก ถ้าจับได้ให้ชุดจับเชลยมัดปากและตา ถ้ามากกว่า ๑ คนให้ล่ามติดกันไว้ด้วย เราจะนำกลับมาเพื่อการซักถามหาข่าวสาร

๕. การบังคับบัญชาและการติดต่อสื่อสาร

ก. การติดต่อสื่อสาร

๑) สัญญาณภายในหน่วย ลว.ได้กำหนดไว้ดังนี้ ขอให้ทุกคนจดจำและเราจะซ้อมกันอีกครั้ง หลังจากออกคำสั่งนี้

ก) ในระหว่างเคลื่อนที่ไปและกลับ

- หยุดหน่วย	- จุดนัดพบ
- หยุดนิ่ง	- ให้รอง ฯ มาพบ ผบ.ลว.
- เดินทางต่อ	- ให้ หน.ส่วนมาพบ

- หยุดระวังป้องกันรอบตัว
- พบเข้าศึก
- พื้นที่อันตราย
- ไป ลว.
- ส่งก้าว
- ปลอดภัย
- ให้ชุ่มโจมตีดับพลัน

ข) สัญญาณในบริเวณที่หมาย

- สัญญาณเริ่มยิงหลัก
- รอง
- สัญญาณหยุดยิงหลัก
- รอง
- สัญญาณถอนตัวหลัก
- รอง
- เสียงอัตรโนมิตยาวจาก เอ็ม.๑๖
- นกหวีดยาว ๑ ครั้ง และสั่งยิง
- พลุข้อสีแดง
- นกหวีดยาว ๒ ครั้ง
- พลุข้อสีเขียว
- นกหวีดยาว ๓ ครั้ง

๒) การติดต่อกับหน่วยเหนือใช้วิทยุ เอ.เอ็น/พี.อาร์.ซี-๗๗

หน่วย	นามเรียก	ความถี่หลัก	รอง
บก.ร้อย.	เสือใหญ่	๖๐.๕๐	๔๕.๐๐
หน่วย ลว.	เสือดำ	๖๐.๕๐	๔๕.๐๐
มว.ปล.๒	เสือดาว	๖๐.๕๐	๔๕.๐๐
มว.ปล.๓	เสือปลา	๖๐.๕๐	๔๕.๐๐

- ให้พลวิทยุเฝ้าฟังอยู่ตลอดเวลา

- เราจะรายงานทุกครั้งที่ผ่านมาจุดตรวจสอบพลวิทยุคอยเตือนด้วย

- เรามีรหัสใช้แทนคำพูด ดังนี้

(๑) ขณะนี้อยู่ที่พิกัด ชงโค เหตุการณ์ปกติ มะลิ

(๒) ขออนุญาตเข้าหน่วย เพื่อฟ้า

(๓) ขอกาหรือยิง ป.ที่.... กุหลาบ

(๔) พบฐานข้าศึก ชบา

(๕) ปะทะข้าศึก ก้อยไม้

(๖) ถึงจุดตรวจสอบที่ พิกุล

๓) สัญญาณผ่านประจำวัน ตั้งแต่ ๐๑๙๒๐๐ - ๑๐๑๒๐๐ มี.ย.๒๙

ถาม นายเรือ

ตอบ ซอยนอน

ข. การบังคับบัญชา ตามสายบังคับบัญชาในคำสั่งเตรียม

- ในระหว่างการเคลื่อนที่ ผมจะอยู่หลังชุดระวังป้องกัน ๑ ส่วนรอง ๙ จะอยู่ท้ายขบวนหน้าชุดระวังป้องกัน ๓ ในขณะที่ข้าม พท.อันตราย ผมจะข้ามไปอยู่ฝั่งไกล ส่วน รอง ๙ จะอยู่ฝั่งใกล้เพื่อกำกับส่งพวกเราข้าม พท.นั้น

- ณ ที่หมาย ผมจะอยู่กับส่วนโจมตี ส่วน รอง ๙ จะอยู่กับส่วนสนับสนุน

- ผบ.ร้อย จะยังคงอยู่ ณ ที่ ทก.ร้อย เพื่อติดตามการปฏิบัติของพวกเราตลอดเวลา

ใครมีอะไรสงสัย.....โปรดซักถาม

ขณะนี้เวลา.....

"ผมหวังว่าจะมาฉลองความสำเร็จพร้อมพวกเราทุกคน.....ที่นี่.....เมื่อจบภารกิจแล้ว "

บทที่ ๔

ความรับผิดชอบในการลาดตระเวน

๑. กล่าวทั่วไป

ถึงแม้ว่าผู้บังคับบัญชาจะเป็นผู้รับผิดชอบต่อการปฏิบัติของหน่วยลาดตระเวนในหน่วยของตนแต่ก็ไม่สามารถที่จะทำให้สำเร็จในรายละเอียดได้ทั้งหมด ด้วยตนเองแต่ผู้เดียวได้ มีพันธกิจหลายส่วนจะต้องมอบให้นายทหารฝ่ายอำนวยการ และ ผบ.หน่วยรอง คือ

- ก. การฝึก
- ข. การเลือก ผบ.หน่วยลาดตระเวน
- ค. การกำหนดภารกิจการลาดตระเวน
- ง. การออกคำสั่งลาดตระเวน
- จ. การประสานการปฏิบัติ
- ฉ. มาตรการควบคุม
- ช. การกำกับดูแล
- ณ. การรายงาน

๒. การปฏิบัติของผู้บังคับบัญชา และฝ่ายอำนวยการ

ก. การฝึก เทคนิคการลาดตระเวนสามารถจะเรียนรู้ด้วยการฝึกในสนามซึ่งเป็นวิธีที่ดีที่สุดการสอนในห้อง แผนที่ และการฝึกโต้ทรายก็เป็นเครื่องช่วยฝึกที่มีค่าในการสอนในหลักการของการลาดตระเวนและใช้ร่วมกับการฝึกในสนาม นายทหารยุทธการของกองพัน (ผอ.๓) เป็นผู้รับผิดชอบทางฝ่ายอำนวยการสำหรับการฝึกทั้งหมด ผอ.๓ ผู้นี้จะมีนายทหารกองข่าว (ผอ.๒) เป็นผู้ช่วยและทำงานร่วมกับ ผบ.ร้อย ในการเตรียมแผนการฝึก เพื่อให้แน่ใจว่าการฝึกในหลักการ และเทคนิคของการลาดตระเวนทำได้ถูกต้อง

ข. การเลือก ผบ.หน่วยลาดตระเวน ในการฝึก ผบ.ร้อย. และ ผบ.หมวด ทำการหมุนเวียนให้นายทหารชั้นประทวนและนายทหารชั้นผู้น้อย ทำหน้าที่ ผบ.หน่วยลาดตระเวนเพื่อให้ทุกคนมีความชำนาญเท่ากันทุก ๆ คน ในการรบผู้บังคับบัญชาที่จัดหน่วยลาดตระเวนตามปกติ จะเลือก ผบ.หน่วยลาดตระเวน

ขึ้นมาคนหนึ่ง ในการนี้เขาจะต้องพิจารณาถึงความชำนาญและความสามารถในการเป็นผู้นำ ของ นายทหารชั้นประทวนและนายทหารชั้นผู้น้อยเหล่านั้น และต้องหมั่นเวียน ผบ. หน่วยลาดตระเวน เพื่อ หลีกเลี้ยงในการใช้บุคคลซ้ำ ๆ หน้าที่กัน

ค. การกำหนดภารกิจของหน่วยลาดตระเวน ผอ.๒ เป็นผู้วางแผนและเสนอแนะภารกิจของหน่วย ลาดตระเวนหาข่าว ผอ.๓ เป็นผู้วางแผนและเสนอแนะภารกิจของหน่วยลาดตระเวนรบ แต่ ผบ.พัน. ผู้เดียว เท่านั้นที่จะเป็นผู้อนุมัติภารกิจที่เสนอแนะโดยพิจารณาถึงขีดความสามารถของการลาดตระเวนแต่ละแบบ

๑. สถานการณ์

ก. สถานการณ์ฝ่ายข้าศึก

- ๑) ที่ตั้งของข้าศึกที่ทราบแล้วหรือคาดว่า
- ๒) การปฏิบัติการของหน่วยลาดตระเวนข้าศึก
- ๓) ตำบลที่มุ่งโจมตีของข้าศึกที่ทราบแล้วหรือคาดว่า
- ๔) ภูมิประเทศและอากาศและผลกระทบกระเทือนอาจจะเกิดขึ้นแก่หน่วย ลว.

ข. สถานการณ์ของฝ่ายเรา

๑) ภารกิจของหน่วยเหนือรวมทั้งแผนการปฏิบัติของหน่วยในสังกัด, หน่วยขึ้นสมทบหรือหน่วยสนับสนุน ซึ่งอาจจะมี ผลกระทบกระเทือนต่อหน่วย ลว.

- ๒) ภารกิจและเส้นทางของหน่วยลาดตระเวนฝ่ายเราอื่น ๆ ซึ่งปฏิบัติการในพื้นที่
- ๓) ที่ตั้งและแผนการปฏิบัติของหน่วยข้างเคียง

ค. หน่วยขึ้นสมทบ

- ๑) เจ้าหน้าที่พิเศษ
- ๒) ผู้ตรวจการณ์หน้า

๒. ภารกิจ

(กระต๋รด, ชัดเจนและข้อความสมบูรณ์ถึงสิ่งที่หน่วยลาดตระเวนจะต้องปฏิบัติให้สำเร็จ)

๓. การปฏิบัติ

๑. ขนาดของหน่วยลาดตระเวนที่ควรจัด
๒. เส้นทางทั่วไป (โดยปกติจะบอกให้ทราบโดยจุดตรวจที่กำหนดไว้)
๓. การยิงสนับสนุนที่จัดทำไว้ให้

คำแนะนำในการประสาน

๑. เวลาออกและเวลากลับ
๒. การออกจากและการเข้าไปในพื้นที่ของฝ่ายเดียวกัน
๓. รายละเอียดของแผนการยิงสนับสนุนแก่หน่วยลาดตระเวน
๔. เวลาและสถานที่สำหรับรับรายงาน

๔. การธุรการและการส่งกำลังบำรุง

- ก. ยุทโธปกรณ์พิเศษที่จัดให้หน่วยลาดตระเวน
- ข. การขนส่ง
- ค. คำแนะนำในการปฏิบัติต่อผู้บาดเจ็บและเชลยศึก

ง. พื้นที่ทำการซักซ้อม

๕. การบังคับบัญชาการติดต่อ สื่อสาร

ก. การติดต่อ สื่อสาร

- ๑) สัญญาณเรียกขานและความถี่ที่ใช้
- ๒) คำแนะนำพิเศษสำหรับใช้ในการติดต่อสื่อสาร
- ๓) วิธีรายงานที่จะต้องกระทำและวิธีในการส่ง
- ๔) สัญญาณผ่าน (คำถามและคำตอบ)

ข. การบังคับบัญชา (ที่อยู่และการกำหนดเฉพาะของเจ้าหน้าที่ และบุคคลของกองบังคับการหน่วยเหนือ ซึ่งจะเป็นผู้ให้ข่าวสารและการสนับสนุนต่อหน่วยลาดตระเวนในระหว่างขั้นการเตรียมการและขั้นการปฏิบัติ)

รูปที่ ๓ (คำสั่งลาดตระเวน)

ง. การออกคำสั่งการลาดตระเวน ผบ.หน่วยลาดตระเวนจะได้รับคำสั่งลาดตระเวนซึ่งจะประกอบด้วยคำแนะนำข่าวสารและแนวทางที่จำเป็นทุกอย่างที่จะใช้ในการวางแผน เตรียมการเพื่อปฏิบัติภารกิจลาดตระเวนให้สำเร็จ คำสั่งลาดตระเวนเป็นแบบหนึ่งของคำสั่งยุทธการมีรูปร่างและลำดับหัวข้ออย่างเดียวกัน (ดูรูปที่ ๓) หน่วยลาดตระเวนจะได้รับมอบภารกิจหลักเพียงภารกิจเดียว ภารกิจรองหรือภารกิจสำรองก็อาจจะมอบให้ได้ภารกิจต้องกระทำชัดเจน เข้าใจแจ่มแจ้ง และอยู่ในขีดความสามารถของหน่วยลาดตระเวนแบบนั้น ๆ

๑. บางที ผบ.พัน. จะเป็นผู้ออกเอง แต่ตามปกตินายทหารฝ่ายอำนวยการที่เกี่ยวข้องกับการลาดตระเวนนั้นเป็นผู้ออก

๒. ผอ.๒ จะบรรยายสรุปข่าวกรองตามความจำเป็น

๓. นายทหารฝ่ายอำนวยการอื่น ๆ (ผอ.๑, ผอ.๔) อาจบรรยายสรุปในเรื่องที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบต่องานฝ่ายอำนวยการของตน

จ. การประสานการปฏิบัติ การประสานการปฏิบัติจะกระทำได้โดยผ่านฝ่ายอำนวยการ และหัวหน้าหน่วยลาดตระเวน โดยทั่ว ๆ ไป การประสานจะกระทำใน ๓ ลักษณะ คือในระหว่างฝ่ายอำนวยการกับฝ่ายอำนวยการของหน่วยอื่น ๆ ฝ่ายอำนวยการกับหน่วยลาดตระเวนและระหว่างหัวหน้าหน่วยลาดตระเวนกับหน่วยต่าง ๆ หรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการประสานงานระดับต่าง ๆ นี้จะต้องให้มีการคาบเกี่ยวพันกันเพื่อให้แน่ใจว่าจะได้ผลถูกต้องแน่นอนและต่อเนื่องโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการลาดตระเวนระยะใกล้ เนื่องจากพื้นที่อิทธิพลและพื้นที่ควรสนใจของหน่วยซึ่งจัดการลาดตระเวนจะคาบเกี่ยวเข้าไปในเขตของหน่วยอื่น

ฉ. มาตรการในการควบคุม การควบคุมหน่วยลาดตระเวนของผู้บังคับบัญชา จะอยู่ในขอบเขตจำกัดภายหลังที่หน่วยลาดตระเวนได้ออกเดินทางไปแล้ว เพราะฉะนั้นการกำหนดมาตรการในการจำกัดหรือควบคุมหน่วยลาดตระเวนจะต้องมีการวางแผนและรวมไว้ในคำสั่งลาดตระเวนมาตรการในการควบคุมดังนี้-

๑) เวลาออกที่แน่นอนอาจจะบ่งไว้เพื่อป้องกันการสับสน ลดโอกาสที่เกิดปะทะในระหว่างหน่วยลาดตระเวนด้วยกันและทำให้การควบคุมได้แน่นอนยิ่งขึ้นหรืออาจกำหนดไว้อย่างกว้าง ๆ เช่น "ออกหลังจากมืด" หรือ "ออกก่อนสว่าง"

๒) เวลากลับ ข่าวสารที่หน่วยลาดตระเวนหาข่าวได้รับอาจจะหมดคุณค่าไปถ้าไม่ได้รับในเวลาที่กำหนด หรือการปฏิบัติในอนาคตอาจจะขึ้นอยู่กับผลของการปฏิบัติของหน่วยลาดตระเวนเช่นนี้ หน่วยลาดตระเวนจะต้องปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จในเวลาที่กำหนดให้ นั่น ตัวอย่างเช่น ความต้องการให้หน่วยลาดตระเวนนั้นไปทำลายศูนย์การติดต่อสื่อสาร เมื่อเวลาเท่านั้นหรือภายในเวลาที่กำหนดนั้น เพื่อช่วยแผนการเข้าตีที่วางไว้เมื่อ ผบ.หน่วย กำหนดภารกิจต่าง ๆ ตามเวลาให้หน่วยลาดตระเวนตนเองจะต้องเข้าใจว่าการลาดตระเวนนั้นอาจจะไม่สามารถปฏิบัติภารกิจได้ตรงตามเวลาที่กำหนด เมื่อ ผบ.กำหนดการปฏิบัติต่าง ๆ ให้เป็นไปตามเวลาแก่หน่วยลาดตระเวน ตนเองก็ต้องกำหนดระดับความสำคัญว่าจะให้ความสำเร็จในภารกิจหรือ การปฏิบัติการออกไปตามกำหนดเวลา อันใดอยู่ก่อนหรือหลัง โดยปกติแล้วเวลากลับของหน่วยลาดตระเวนจะกล่าวไว้กว้าง ๆ

๓) เส้นทางทั่วไปในการลาดตระเวน อาจจะกำหนดขึ้นผ่านจุดตรวจสอบต่าง ๆ จุดตรวจสอบคือ จุดที่กำหนดให้บนพื้นดินซึ่งอยู่ในหรือข้างเส้นทางที่หน่วยลาดตระเวนจะต้องผ่าน โดยปฏิบัติการรายงานจะต้องกระทำเมื่อผ่านจุดตรวจสอบแต่ละจุด จุดตรวจสอบจะเป็นเครื่องแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบถึงที่อยู่ของหน่วยลาดตระเวน ในเวลาที่รายงานนั้น เส้นทางที่แน่นอนมักจะไม่ค่อยกำหนดเว้นแต่ในการลาดตระเวนออกเส้นทางหรือเมื่อต้องการควบคุมการเคลื่อนที่ของหน่วยลาดตระเวนอย่างใกล้ชิด

๔) แผนการติดต่อสื่อสาร วิธีรายงานโดยเฉพาะที่ต้องการและวิธีการส่งข่าวเป็นสิ่งจำเป็นเป็นปกติวิทย์เป็นเครื่องมือที่ดีที่สุด ทางสายอาจใช้เมื่อระยะทางสั้น แบบของวิทย์ที่จะใช้ก็จะพิจารณาจากระยะทางที่คาดว่าหน่วยลาดตระเวนจะไป วิทย์และพนักงานที่ใช้การได้ที่มืออยู่และวิธีการเคลื่อนที่ของหน่วยลาดตระเวน รหัสที่สั้น และง่าย ซึ่งเตรียมไว้จะช่วยให้ลดเวลาในการส่งข่าว และทำให้ลดความยุ่งยากซึ่งอาจมีได้ต่อภารกิจ การลาดตระเวน พลุและคว้นสัญญาณอาจใช้เป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารได้ แต่จะทำให้ถูกค้นพบได้ง่าย

ข. การสนับสนุนและการกำกับดูแล ฝอ.๓ จัดเตรียมในการยิงสนับสนุน ฝอ.๔ จัดเครื่องมือเครื่องใช้ที่ไม่มีอยู่ในหน่วยเหนือของหน่วยลาดตระเวน ฝอ.๒ และ ฝอ.๓ จัดเตรียมเจ้าหน้าที่ ๆ ที่มีความสามารถพิเศษ เช่น ผู้ชำนาญการใช้ระเบิดทำลาย คนนำทาง ล่าม และผู้นำทาง ณ ตำบลปลายทาง การกำกับดูแลเป็นหน้าที่ของ ผบ.หน่วย และนายทหารฝ่ายอำนวยการที่เกี่ยวข้อง

ข. การรายงาน หน่วยลาดตระเวนของกองพันที่กลับมาถึงจะถูกซักถามโดยฝ่ายอำนวยการที่เหมาะสม แบบรายงานการลาดตระเวนได้แสดงไว้ในรูปที่ ๔ จะใช้เพื่อให้มั่นใจว่าการรายงานนั้นเป็นไปอย่างถูกต้อง และสมบูรณ์ แบบฟอร์มของการรายงานนี้เป็นแบบมาตรฐานที่ใช้ในประเทศภาคี เทคนิคในการรายงานอาจมีได้หลายแบบ แบบหนึ่งที่ได้ผลคือ ให้ ผบ.หน่วยลาดตระเวนบรรยายเรื่องราวการลาดตระเวนตั้งแต่ออกจนกระทั่งกลับ บุคคลอื่นในหน่วยลาดตระเวนแต่ละคนก็จะให้ข่าวสารเพิ่มเติมที่เขาได้รับมา ผู้สอบถามจะถาม ผบ.หน่วยลาดตระเวนถึงข่าวสารที่ยังไม่ได้รับซึ่งมีความสำคัญ วิธีนี้ก็จะทำให้ทุกคนในหน่วยลาดตระเวนมีโอกาสเพิ่มเติมข่าวสารได้ถูกต้องมากขึ้น

การรายงานของหน่วยลาดตระเวน

การกำหนดชื่อของหน่วยลาดตระเวน.....วันที่.....
 ถึง.....
 แผนี่.....

ก. ขนาดและการประกอบกำลังของหน่วย ลว.
 ข. หน้าที่
 ค. เวลาออก
 ง. เวลากลับ
 จ. เส้นทาง (ไป และกลับ)
 ฉ. ภูมิภาค
 ช. วิชาศึก
 ซ. การแก้ไขแผนที่ (ถ้ามี)
 ฅ. ข่าวสารอื่น ๆ
 ญ. ผลจากการปะทะกับข้าศึก
 ฎ. สภาพของหน่วยลาดตระเวน
 ฏ. การสรุปและการเสนอแนะ

บรรยายถึงภูมิภาค-ที่แห่ง, ที่ลุ่ม, ป่าเขา, ป่าทึบ, ป่าละเมาะ, ไร่นาและบ่อน้ำ สภาพของสะพาน เช่น แบบ ขนาด และความแข็งแรง ที่มีผลต่อยานเกราะและรถ

ความแข็งแรง, การวางกำลัง, สภาพของการตั้งรับ, อาวุธยุทโธปกรณ์, ท่าที่, ขวัณ, ที่ตั้งที่แน่นอน, การเคลื่อนไหว, เวลาที่พบ, การปฏิบัติ, พิกัด

เชลยและการควบคุม เครื่องหมายประจำตัว, วิชาศึก, ที่บาดเจ็บ, เอกสาร และยุทโธปกรณ์ที่จับได้

รวมทั้งสิ่งที่จะช่วยให้การปฏิบัติงานสำเร็จและข้อเสนอแนะในการนำยุทธโปกรณ์ และยุทธวิธีที่ควรใช้ของหน่วย ลว.

ลายเซ็น, ยศ/ตำแหน่งและสังกัด/หน่วยของ ผบ.หน่วยลาดตระเวน
 ร. ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมของผู้สอบถาม
 ลายเซ็น, ยศ/ตำแหน่งและสังกัด/หน่วย/วันที่ของผู้รับรายงาน
 ๓. การแจกจ่าย

รูปที่ ๔ แบบฟอร์มของการรายงาน

๓. การควบคุมบังคับบัญชาในการลาดตระเวน

ก. อำนาจในการลาดตระเวน หน่วยลาดตระเวนปกติจะถูกส่งออกปฏิบัติและอยู่ในการควบคุมของ กองพัน ผบ.ร้อย ก็ยังคงจะต้องรับผิดชอบต่อกำลังพลของหน่วยลาดตระเวนซึ่งจัดจากหน่วยของตน ถึงแม้ว่า ตนเองจะไม่ได้เป็นผู้ริเริ่มในการจัดเลยก็ตาม เมื่อ ผบ.ร้อย.คนใดคนหนึ่งมีหน้าที่จะต้องจัดกองร้อยเป็นหน่วย ลาดตระเวน แผนการลาดตระเวนของเขาจะต้องมีการประสานกับนายทหารฝ่ายอำนวยการของกองพันที่ เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการประสานการใช้หน่วยลาดตระเวนได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันตลอดพื้นที่ของกองพัน

๑) โดยปกติกองพันจะกำหนดให้นายทหารฝ่ายอำนวยการที่เหมาะสมเป็นผู้บรรยายสรุปและ ตอบข้อซักถาม ผบ.หน่วยลาดตระเวน ผบ.หน่วยลาดตระเวนจะต้องแจ้งให้ ผบ.ร้อย. ทราบถึงเรื่องราวที่ตน ได้รับความบรรยายสรุป และการตอบข้อซักถามจากฝ่ายอำนวยการของกองพัน

๒) ในการรบนายทหารฝ่ายอำนวยการที่เหมาะสมมักจะไม่สามารถ ตอบข้อซักถามและบรรยาย สรุปต่อหน่วยลาดตระเวนแต่ละกองพันได้เสมอ ๆ ในกรณีเช่นนี้ ผบ.ร้อย. จะได้รับข่าวสารที่จำเป็นเพื่อใช้ ซักถาม และบรรยายสรุปต่อหน่วยลาดตระเวนซึ่งกองพันเป็นผู้สั่งจัดขึ้นจากกองร้อยของตนกระทำได้อย่าง ถูกต้อง

ข. อำนาจของกองร้อย กองร้อยที่ถูกกำหนดให้จัดหน่วยลาดตระเวน โดยส่วนใหญ่แล้วจะจัด หน่วยลาดตระเวน ซึ่ง ผบ.ร้อย. มีความประสงค์จะให้ดำรงการติดต่อระหว่างส่วนต่าง ๆ ภายในของ กองร้อยกับหน่วยข้างเคียงและการลาดตระเวนอื่น ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้ในการระวังป้องกันหรือหาข่าวสารที่มี ความสำคัญต่อ ผบ.ร้อย.

ค. อำนาจในการลาดตระเวนปราบปรามกองโจร อำนาจในการลาดตระเวนนั้นใช้วิธีการแยกการให้ มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถึงแม้ว่านโยบายในการจัดการลาดตระเวนทั้งสิ้นและความต้องการในการจัดหน่วย ลาดตระเวนพิเศษ อาจจะเป็นเรื่องที่อยู่ในการพิจารณาของหน่วยเหนือก็ตามแต่การปฏิบัติการลาดตระเวนที่ กระทำอย่างกว้างขวาง และสนองตอบอย่างรวดเร็วในสถานการณ์ทางยุทธวิธีในการรบแบบปราบปราม กองโจร ทำให้มีความต้องการในการกระจายอำนาจในการใช้หน่วยลาดตระเวนไปยังหน่วยรอง กองพัน กองร้อย หรือหมวดอาจถูกกำหนดให้เป็นผู้จัดหน่วยลาดตระเวนได้ในการกระจายอำนาจให้หน่วยรองใด ๆ โดยเฉพาะนั้นจะต้องพิจารณาถึงภูมิประเทศการปฏิบัติการของกองโจร ปัญหาในการประสานและกำลัง ทหารที่มีอยู่ การควบคุมหน่วยลาดตระเวนภายใต้อำนาจจากการแยกนั้น จะได้รับการปรับให้สะดวกขึ้น โดยการกำหนดพื้นที่รับผิดชอบทางยุทธวิธีให้แก่กองพัน และหน่วยของกองพันนั้น การประสานการปฏิบัติ ของหน่วยลาดตระเวนในพื้นที่ที่กำหนดจะกระทำขึ้นเพื่อมิให้หน่วยลาดตระเวนปะทะกันเองและช่วยให้การ ติดตามกองโจรกระทำได้ดีทันทีจากพื้นที่ หนึ่งไปยังพื้นที่หนึ่ง ถึงแม้ว่าอำนาจในการลาดตระเวนจะเป็นแบบ แยกการรบก็ตามแต่การปฏิบัติของหน่วยลาดตระเวนทุกหน่วยจะต้องรายงานไปยังกองบังคับการของ หน่วยเหนือ

การลาดตระเวนในการปราบปรามกองโจร

ก. กล่าวโดยทั่วไป การลาดตระเวนจะต้องมีการวางแผนเป็นอย่างดี และระมัดระวังเพื่อให้มั่นใจว่าจะประสบผลสำเร็จในการต่อสู้กับกองโจร "การลวง" จะต้องนำมาใช้มากกว่าในการยุทธปฏิบัติเพราะว่ากองโจรจะมีผู้แจ้งข่าวให้ทราบอยู่ตลอดเวลา เป็นการยากที่จะออกปฏิบัติการลาดตระเวนโดยที่ฝ่ายกองโจรจะไม่รู้ในการปราบปรามกองโจรนั้น การรู้ว่าใครคือข้าศึกเป็นสิ่งที่ยากมากกว่าการรบในแบบ เนื่องจากกองโจรมักจะปลอมตัวเป็นชาวบ้านอยู่เสมอ

ข. ข้อพิจารณาพิเศษ พื้นฐานของวิชาลาดตระเวนหลาย ๆ อย่างได้นำมาดัดแปลงและใช้เป็นการยุทธวิธีในการปราบปรามกองโจร อย่างไรก็ตามเทคนิคก็จะถูกดัดแปลงและนำมาใช้รวมไว้ในหลักพื้นฐานด้วย

๑) การลาดตระเวนในการปราบปรามกองโจรมีลักษณะเป็นแบบเอนกประสงค์ และมีภารกิจโดยทั่วไป เพื่อ จับ, ยึด, สังหาร, ก่อความเข้าใจ, หาข่าวสารหรือรายงานข่าวสาร และทำให้ประชาชนให้การสนับสนุนหน่วยลาดตระเวนแต่ละหน่วยจะได้รับมอบภารกิจเฉพาะ ๑ ภารกิจ และอาจได้รับภารกิจโดยทั่วไปอย่างใด อย่างหนึ่ง หรือหลาย ๆ อย่างรวมกัน อย่างไรก็ตามภารกิจอื่นนอกจากภารกิจเฉพาะที่ได้รับจะต้องยึดถือและ ปฏิบัติพร้อมกันไปด้วยเท่าที่โอกาสจะอำนวยให้มากที่สุด

๒) หน่วยลาดตระเวนปราบปรามกองโจร ส่วนมากมักจะต้องปฏิบัติการในภูมิประเทศที่ยากลำบาก และเป็นเวลานาน ๆ รวมทั้งจะต้องนำยุทธโศปกรณ์มากกว่าการรบในแบบ ซึ่งยุทธโศปกรณ์ที่เพิ่มเติมขึ้นนี้เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อดำรงไว้ ซึ่งสุขภาพของทหารและประสิทธิภาพในการรบ

ค. การฝึก การฝึกหน่วยลาดตระเวนมีความตรากตรำเป็นเวลานาน ๆ ในสภาพแวดล้อมที่ทุรกันดารก็เป็นวิธีที่ต้องปฏิบัติในการฝึกหน่วยลาดตระเวนในการปราบปรามกองโจร แผนการในการฝึกที่พึงประสงค์ เพื่อให้มีการเพิ่มพูนสมรรถภาพให้สูงขึ้นดังนี้.-

- ๑) สภาพร่างกายและจิตใจ
- ๒) เทคนิคของการตีโฉบฉวยและซุ่มโจมตี
- ๓) การปฏิบัติการลาดตระเวนระยะไกล
- ๔) การสะกดรอยและเส้นทางในภูมิประเทศ
- ๕) การปฏิบัติฉบับพลัน
- ๖) มาตรการต่อต้านการตรวจพลและการหลีกเลี่ยงกองโจร
- ๗) เทคนิคการดำรงชีพ
- ๘) การปฐมพยาบาลขั้นสูงและมาตรการการใช้ยาป้องกัน
- ๙) การใช้ความชำนาญในสนาม
- ๑๐) การฝึกให้ทุกคนรู้เรื่อง การสื่อสารและการใช้อาวุธประจำหน่วย

การปฏิบัติการลาดตระเวนส่งโดย ฮ.

ก. **กล่าวทั่วไป** ภารกิจในการลาดตระเวนส่งทาง ฮ. นั้น ปกติแล้วมีความต้องการการปฏิบัติที่เขตส่งลงและรับกลับต่างไปจากการปฏิบัติการทาง ฮ. ของหน่วยภาคพื้นดินทั่ว ๆ ไป ข้อแตกต่างที่สำคัญเหล่านี้คือ หน่วย ลว.เกือบทุกหน่วยจะมีขนาดเล็ก ต้องการความรวดเร็วและคล่องตัวตลอดจนความจำเป็นที่จะต้องเคลื่อนที่ออกจากหน่วยเขตส่งลงให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ข. **การเข้าสู่พื้นที่ปฏิบัติการ** ในการเข้าสู่พื้นที่ปฏิบัติการของหน่วย ลว. พื้นที่เขตส่งลงของ ฮ.ไม่ได้อยู่ในความยึดครองของฝ่ายเรา การรักษาความปลอดภัยไม่มี ตลอดจนไม่มีการป้องกันเหมือนกับการโจมตีด้วย ฮ. ตามปกติ ผบ.ลว. ต้องกำหนดจุดนัดพบจุดแรกระหว่างทางขึ้นโดยกำหนดให้อยู่ใกล้ ๆ กับเขตส่งลงพื้นที่ทันทีที่ลงถึงพื้นดินหน่วย ลว.ที่มากับ ฮ. แต่ละลำก็จะมุ่งตรงไปยังจุดนัดพบนั้นให้เร็วที่สุด ถ้าการเข้าสู่พื้นที่ปฏิบัติการครั้งนั้นถูกตรวจพบ โดยข้าศึก ผบ.ลว.ก็จะต้องเตรียมการโดยการถอนตัวออกจากพื้นที่นั้นโดยทันที หรืออาจจะเข้าสู่พื้นที่ปฏิบัติการโดยการไปใช้เขตส่งลงสำรอง

ค. **การออกจากพื้นที่ปฏิบัติการ** กรรมวิธีในการออกจากพื้นที่ปฏิบัติการถูกกำหนดขึ้นเพื่อเตรียมไว้สำหรับ ผบ.ลว. จะได้นำหน่วยออกจากพื้นที่ปฏิบัติการด้วยความรวดเร็วและปลอดภัย เพื่อให้เป็นที่มั่นใจได้การออกจากพื้นที่ปฏิบัติการจะเป็นไปด้วยความราบรื่น ตลอดจนระบบการพิสูจน์ฝ่ายของเขตร่อนลงอย่างถูกต้อง หน่วย ลว. จะต้องส่งคำขอรับการสนับสนุนในการรับกลับและบรรยายลักษณะของเขตร่อนลง ลักษณะเขตร่อนลงควรมีข้อมูลต่อไปนี้รวมอยู่ด้วย

๑) การพิสูจน์หน่วย

๒) พิกัด

๓) ลักษณะเขตร่อนลง (ขนาด, ที่ตั้งของข้าศึก, เครื่องกีดขวาง, สิ่งเหล่านี้ต้องแจ้งให้นักบินทราบ)

๔) การแสดงเครื่องหมายเขตร่อนลง (กระจก, แผ่นผ้าสัญญาณ, ควัน, แสง, อื่น ๆ สิ่งเหล่านี้เป็นวิธี ธรรมชาติของการแสดงเครื่องหมายเขตร่อนลง)

๕) คำแนะนำในทิศทางบินเข้า

๖) สรุปการยิงของข้าศึก แบบ, ที่ตั้ง, การยิงครั้งสุดท้ายของข้าศึก และทิศทางที่คาดว่าข้าศึกจะยิงไปยังนักบิน

๗) การยิงของ ฮ. ทิศทางและระยะปลอดภัยต่อหน่วยพื้นดินที่ ฮ. จะยิงได้

บทที่ ๕

การดำเนินการลาดตระเวน

๑. **กล่าวทั่วไป** การวางแผนทั้งหลาย และการเตรียมการได้กระทำเพื่อความมุ่งหมายอันหนึ่ง คือความสำเร็จในการดำเนินการลาดตระเวน ขั้นตอนที ๖ จะได้อธิบายถึงหลักการในการดำเนินการลาดตระเวนและเทคนิคในการใช้

๒. **รูปขบวนและลำดับการเคลื่อนที่**

ก. การจัดกำลังทั่วไปและการจัดกำลังพิเศษของหน่วยลาดตระเวนนั้นได้กำหนดเป็นส่วนชุดที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงาน ณ ที่หมาย ต่อไปนี้จะพูดถึงรูปขบวนที่เราจะเดินทางไปยังที่หมายและที่อยู่ของส่วน, ทีม และบุคคลในรูปขบวน ซึ่งการจัดเช่นนี้เรียกว่า "การจัดกำลังในการเดินทาง"

ข. รูปขบวนขั้นต้นของหมวด อาจจะนำมาพัฒนาใช้กับหน่วยลาดตระเวนได้ทุกขนาด ท่านอาจจะเปลี่ยนจากรูปขบวนหนึ่งมาเป็นรูปขบวนหนึ่ง ตามสถานการณ์ที่เป็นอยู่ โดยรูปขบวนหนึ่ง ๆ อาจจะเปรียบและเหมาะสมกับภูมิประเทศอันหนึ่งตามสถานการณ์และความต้องการของท่าน ท่านอาจจะต้องเสียการควบคุมไปบ้าง ถ้าต้องการกระจายกำลังออกไป หรือท่านอาจจะต้องลดความเร่งรีบลงเพราะต้องการเพิ่มการซ่อนเร้นและการระวังป้องกัน

ค. ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการจัดกำลังในการเดินทางมีดังต่อไปนี้

๑) การปะทะข้าศึก แนวความคิดที่สำคัญที่สุดในการจัดกำลังในการเดินทางคือ การปฏิบัติเมื่อปะทะกับข้าศึก

๒) เอกภาพทางยุทธวิธี การจัดกำลังในการปฏิบัติ ควรดำรงเอกภาพของส่วนและชุดไว้เพื่อประโยชน์ในการควบคุม, การระวังป้องกัน, การใช้กำลัง ณ ที่หมาย และการปฏิบัติเมื่อปะทะกับข้าศึก

๓) การใช้กำลัง ณ ที่หมายความเหมาะสมในการพิจารณาการจัดกำลังเพื่อการปฏิบัติ ณ ที่หมาย คือความรวดเร็วและง่าย

๔) การควบคุม การควบคุมหน่วยลาดตระเวน จะดีที่สุดจากรูปขบวนอันหนึ่งโดยพิจารณาคือขนาดของหน่วยลาดตระเวนด้วย

๕) สถานการณ์ข้าศึก ต้องพิจารณาถึงที่อยู่ข้าศึก และขีดความสามารถข้าศึกว่าจะสามารถซุ่มโจมตีหน่วยลาดตระเวนได้หรือไม่ มีกำลังเข้มแข็งขนาดไหน

๖) ความเร็วในการเดินทาง เมื่อไหร่ควรถึงที่หมาย เวลากลับ, ความเร็วในการเดินทางของอาวุธยุทธโปกรณ์ ถ้าสถานการณ์อำนวยให้ ควรให้เขาเหล่านั้นขึ้นมาอยู่ข้างหน้า เพื่อจะให้กำหนดความเร็วในการเดินทางได้

๗) การซ่อนเร้น หน่วยลาดตระเวนสามารถเคลื่อนที่ได้อย่างเงียบแค่ไหน รูปขบวนของหน่วยลาดตระเวนจะผ่านพุ่มไม้ที่มีเสียงดังหรือเปล่า อะไรสำคัญที่สุด การซ่อนเร้นหรือความเร็วในการเดินทาง

๘) การระวังป้องกัน ทิศทางใดที่ควรระวังปะทะกับข้าศึก หน่วยลาดตระเวนจะทำการระวังป้องกันรอบตัวหรือไม่ ถ้าทำการระวังป้องกันรอบตัว ควรจะกำหนดพื้นที่รับผิดชอบให้กับส่วนพวกและบุคคล ความเร็วหรือการซ่อนเร้น จะช่วยในการระวังป้องกันดีที่สดุ การรวมกันอย่างรอบคอบด้วยความเร็วและการซ่อนเร้นปกติจะเป็นกาควบคุมที่ดีที่สดุ

๙) การกระจายกำลัง ควรพิจารณาถึงว่าหน่วยลาดตระเวนทั้งหน่วยจะได้รับอันตราย โดยระเบิดเพียงลูกเดียว หรือเปล่า ถ้าจะกระจายกำลังออกไป จะสามารถควบคุมหน่วยได้หรือไม่

๑๐) ภูมิประเทศ ภูมิประเทศผลกระทบกระเทือนอย่างไรบ้าง ป่าทึบหรือพื้นที่โล่งมีถนน ลำธาร ที่จะต้องข้ามหรือไม่

๑๑) ทักษะนิสัย ทักษะนิสัยดีหรือเลวเพียงไร ข้าศึกเห็นฝ่ายเราได้ดีแค่ไหน ท่านเห็นและสามารถควบคุมหน่วยได้หรือไม่

๑๒) สภาพอากาศ สภาพอากาศมีผลกระทบกระเทือนต่อพื้นดิน ลำธารและทักษะนิสัยอย่างไรบ้าง

๓. การออกและการเข้าพื้นที่ฝ่ายเดียวกัน

ก. ผู้บังคับบัญชาของหน่วยลาดตระเวนจะทำการประสานการปฏิบัติกับหน่วยฝ่ายเดียวกันในพื้นที่ หน่วยลาดตระเวนจะออกปฏิบัติการ ในบางครั้งเขาอาจเตรียมการทั้งหมด สำหรับการออกและการเข้า อย่างไรก็ตามโดยปกติแล้ว ท่านจะต้องติดต่อกับสถานที่หนึ่งหรือมากกว่าใกล้จุดที่ท่านจะต้องผ่านและประสานการปฏิบัติในการเดินทางออกหรือเข้าพื้นที่สถานที่ประสานงานอาจจะเป็นกองบังคับการหรือที่ตรวจการณ์ของกองร้อยหรือของหมวด และจุดที่หน่วยลาดตระเวนจะต้องผ่าน หรือจุดที่ใกล้ที่สดุ

ข. เคลื่อนที่อย่างระมัดระวังเมื่อเข้าใกล้พื้นที่ฝ่ายเดียวกัน เพราะว่าท่านอาจจะถูกเห็นเป็นข้าศึกจนกระทั่งได้พิสูจน์ทราบแล้ว หยุดหน่วยลาดตระเวนใกล้ ๆ กับที่อยู่ฝ่ายเดียวกัน ในการไปติดต่อกับ ผบ.หน่วยในพื้นที่ ควรจะนำบุคคลในหน่วย ลว.ไปด้วยอย่างน้อย ๑ คน ท่านอาจจะนำไปมากกว่านี้ก็ได้ ถ้าสถานการณ์อำนวยให้ แต่จงจำไว้ว่าการปฏิบัติที่ผิดปกติในพื้นที่แนวหน้าอาจจะดึงดูดความสนใจของข้าศึก และอาจจะเป็นอันตรายต่อหน่วยลาดตระเวน แจ้งให้หน่วยนั้นทราบข่าวสารซึ่งจำเป็นต่อการให้ความช่วยเหลือหน่วยลาดตระเวน เช่น ขนาดของหน่วย, เส้นทางเคลื่อนที่ โดยทั่วไป, เวลาที่คาดว่าจะเดินทางกลับ ประสานจุดนัดพบขึ้นต้น ภารกิจโดยเฉพาะของท่าน และเส้นทางเดินที่แท้จริง โดยปกติแล้วจะไม่แจ้งให้หน่วยที่อยู่ข้างหน้าสุดทราบ หน่วยลาดตระเวนขอทราบข่าวสารครั้งสุดท้าย เกี่ยวกับข้าศึก, ภูมิประเทศและเครื่องกีดขวางที่ทราบ ตรวจสอบการติดต่อสื่อสาร การยิงสนับสนุนและช่วยเหลืออื่น ๆ เท่าที่เขาจะสามารถช่วยได้ ตรวจสอบสัญญาณพวกและสัญญาณผ่านพร้อมทั้งซักถามด้วยว่า หน่วยนี้จะยังคงอยู่สถานที่นี้หรือไม่ เมื่อหน่วยลาดตระเวนผ่านกลับ ถ้าไม่อยู่ก็ขอให้แจ้งกับหน่วยที่มาลัดเปลี่ยนให้ทราบถึงการปฏิบัติของหน่วยลาดตระเวน หน่วยลาดตระเวนจะผ่านทางปีก หรือผ่านที่ตั้งของหน่วย ขึ้นอยู่กับการตกลงใจของผู้บังคับบัญชา และการวางเครื่อง กีดขวาง เช่น ทุ่นระเบิดหรือลวดหนาม จงร้องขอผู้นำทางที่จะนำหน่วยลาดตระเวนไปยังที่ตั้งของหน่วยข้างหน้า และถ้าการติดต่อสื่อสารอำนวยให้ก็ขอให้แจ้ง

การเข้ามาของท่านให้หน่วยข้างหน้าทราบด้วย ถ้าหน่วยลาดตระเวนจำเป็นต้องผ่านสนามทุ่นระเบิดหรือลวดหนาม ก็ควรขอผู้นำทางไปด้วย

ค. ในการกลับเข้าสู่พื้นที่ฝ่ายเดียวกัน ก็ปฏิบัติด้วยกรรมวิธีอันเดียวกัน แจ้งให้หน่วยต่าง ๆ ทราบถึงข่าวสารที่อาจจะมีคุณค่าอย่างรีบด่วน ถ้ามีคนหนึ่งคนใดสูญหายไปก็แจ้งให้หน่วยในแนวหน้าได้ทราบเพื่อช่วยเหลือในการตรวจดูด้วย

๔. จุดนัดพบ

ก. จุดนัดพบ คือ สถานที่ซึ่งหน่วยลาดตระเวนสามารถรวมกำลังและจัดกำลังใหม่ซึ่งเป็นสถานที่ที่ปกปิดกำบัง และซ่อนพราง สามารถที่จะตั้งรับได้ในระยะเวลาสั้นและง่ายต่อการจดจำและรู้จักของทุกคนในหน่วยลาดตระเวน

๑) จุดนัดพบทุกแห่ง จะกำหนดชั่วคราวไว้จนกระทั่งหน่วยลาดตระเวนเดินทางถึงและเมื่อเป็นว่าเหมาะสมก็จะกำหนดให้เป็นจุดนัดพบ

๒) เมื่อท่านกำหนดให้เป็นจุดนัดพบ หยุดก็แจ้งให้หน่วยลาดตระเวนทราบ "นี่คือจุดนัดพบ" โดยการชี้และขอให้แน่ใจว่าข่าวสารอันนี้หน่วยลาดตระเวนทุกคนได้ทราบ

ข. จุดนัดพบแบ่งออกเป็น ๓ ชนิด

๑) จุดนัดพบขั้นต้น เป็นจุดที่อยู่ในพื้นที่ฝ่ายเดียวกัน ซึ่งหน่วยลาดตระเวนสามารถจะเข้ามาพบกันได้ ก็มีอันเป็นไป ต้องกระจัดกระจายกันไป ก่อนออกจากพื้นที่ฝ่ายเดียวกัน หรือก่อนที่จะถึงจุดนัดพบระหว่างทางอันแรก จุดนัดพบขั้นต้นจะต้องมีการประสานกับผู้บังคับบัญชาหรือหัวหน้าหน่วยในพื้นที่นั้น

๒) จุดนัดพบระหว่างทาง จุดนัดพบจะอยู่ระหว่างพื้นที่ฝ่ายเดียวกันกับที่หมาย

๓) จุดนัดพบ ณ ที่หมาย เป็นจุดนัดพบที่กำหนดไว้ใกล้ที่หมายเพื่อให้หน่วยลาดตระเวนกลับมารวมพลภายหลังที่สำเร็จภารกิจแล้ว จุดที่เหมาะสมที่สุดคือ ที่รวมพลขั้นสุดท้ายก่อนที่ ผบ.หน่วยออกไปลาดตระเวน และจุดที่ส่วนและชุดต่าง ๆ ออกไปปฏิบัติภารกิจ

ค. การเลือกจุดนัดพบ

๑) ควรเลือกสถานที่ที่พอจะเป็นจุดนัดพบได้ระหว่างที่ออกไปทำการลาดตระเวนหรือศึกษาจากแผนที่ กำหนดให้เป็นจุดนัดพบชั่วคราวไว้ในคำสั่งลาดตระเวน สถานที่เหล่านี้อาจจะไม่เหมาะสมหรือเหมาะสมที่จะใช้เป็นจุดนัดพบ โดยการประกาศยืนยันเมื่อเดินทางไปถึง

๒) ปกติจะเลือกจุดนัดพบขั้นต้นชั่วคราวและจุดนัดพบ ณ ที่หมายชั่วคราว ถ้าท่านไม่สามารถเลือกจุดนัดพบที่เหมาะสมได้ระหว่างการลาดตระเวนหรือจากแผนที่กำหนดจุดนัดพบชั่วคราวทั้งสองเป็นพิกัดกริดหรือเป็นจุดที่เกี่ยวข้องกับภูมิประเทศที่สังเกตเหตุชัด

๓) เลือกจุดนัดพบระหว่างทางเพิ่มเติม เมื่อเดินทางถึงสถานที่ที่เหมาะสม

๔) เมื่อเดินทางถึงพื้นที่อันตรายซึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เช่น เส้นทางหรือลำธาร ควรเลือกจุดนัดพบขึ้นทั้งสองฝั่ง ถ้าสถานการณ์ที่ไม่เหมาะสมพอ ก็อาจจะกำหนดจุดนัดพบขึ้นโดยให้เกี่ยวพันกับพื้นที่อันตรายนั้น เช่น ระยะ ๕๐ เมตร จากเส้นทาง หรือระยะ ๕๐ เมตร หลังลำธาร เป็นต้น

ก) พวก ลว. ที่ไปทำการลาดตระเวนพื้นที่อันตราย จะต้องตรวจสอบพื้นที่หลังออกไปด้วยว่าเหมาะสมที่จะเป็นจุดนัดพบหรือไม่

ข) ถ้าหน่วยลาดตระเวนถูกรบกวนขัดขวางขณะข้ามพื้นที่อันตราย หรือถ้าส่วนใดส่วนหนึ่งแยกออกจากหน่วยลาดตระเวนทุก ๆ คนในหน่วยลาดตระเวนจะต้องไปรวมกัน ณ จุดนัดพบให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้

ง. การใช้จุดนัดพบ

๑) จุดนัดพบขั้นต้นและจุดนัดพบระหว่างทางถูกกำหนดขึ้นเพื่อให้หน่วยลาดตระเวนสามารถใช้รวมพลกันใหม่ได้ หากต้องกระจายออกไปอย่างไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ผบ.หน่วยลาดตระเวนต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะดำรงการควบคุมไว้เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้จุดนัดพบเหล่านี้ ความสำเร็จของหน่วย ลว. ย่อมจะได้รับการกระทบกระเทือน หากจะต้องกระจายกันออกและจะต้องกลับไปพบกันอีก

๒) จุดนัดพบ ณ ที่หมายจะช่วยให้หน่วย ลว. กลับมารวมกันได้อีก หลังจากทีส่วนและชุดต่าง ๆ ได้แยกออกไปปฏิบัติภารกิจตามที่ได้รับมอบ

๓) ถ้าหน่วยลาดตระเวนกระจายกันออกในพื้นที่ฝ่ายเดียวกันทุกคนให้ไปรวมกันที่จุดนัดพบขั้นต้น

๔) ถ้ากระจายกำลังกันระหว่างพื้นที่ฝ่ายเดียวกันกับจุดนัดพบระหว่างทางจุดแรกทุกคนจะไปรวมกันที่จุดนัดพบขั้นต้น หรือจุดนัดพบระหว่างทางจุดแรกนั้น แล้วแต่ว่า หน.หน่วยจะบ่งไว้ในคำสั่งลาดตระเวน การตัดสินใจของท่านขึ้นอยู่กับพิจารณา สภาพการทั้งหลายอย่างรอบคอบดังต่อไปนี้

ก) เมื่อกลับไปยังจุดนัดพบขั้นต้น อาจจะได้รับความยุ่งยากเกี่ยวกับทุ่นระเบิดลวดหนามหรือสถานการณ์ซ้ำศึก

ข) เคลื่อนไปยังจุดนัดพบระหว่างทางจุดแรก ก็อาจจะยุ่งยากเช่นเดียวกันเช่น ปะทะกับซ้ำศึก อาจจะทำให้เคลื่อนที่ต่อไปข้างหน้าไม่ได้ อีกประการหนึ่ง เมื่อปราศจากแผนที่และเข็มทิศแล้วพวก ลว. ก็ไม่สามารถจะหาที่อยู่ได้

๕) ถ้ากระจายกระจายระหว่างจุดนัดพบระหว่างทาง หน่วย ลว. อาจจะไปยังจุดนัดพบครั้งสุดท้าย หรือไปยังจุดนัดพบชั่วคราวข้างหน้า ทั้งนี้ท่านจะต้องตัดสินใจและประกาศให้หน่วย ลว. ทราบเช่นเดียวกับครั้งก่อน ๆ การตัดสินใจของท่านขึ้นอยู่กับพิจารณาสภาพการณ์ทั่วไปอย่างรอบคอบ

๖. การปฏิบัติ ณ จุดนัดพบ ผบ.หน่วย ลว. วางแผนการปฏิบัติที่จะกระทำ ณ จุดนัดพบ และชี้แจงให้ทุกคนได้ทราบตามนั้น ที่จุดนัดพบขั้นต้น และจุดนัดพบระหว่างทาง ผบ.หน่วย ลว. จะต้องจัดให้การ ลว. ดำเนินไปโดยต่อเนื่องทราบเท่าที่ภารกิจยังมีโอกาสสำเร็จได้ ตัวอย่างเช่น ท่านอาจจะวางแผนไว้ดังนี้

๑) ให้หน่วย ลว.รจนกระทั่งส่วนที่กำหนดหน้าที่เฉพาะไว้ของหน่วย ลว.ได้กลับมาและปฏิบัติภารกิจต่อไป ภายใต้การบังคับบัญชาของผู้อาวุโสในขณะนั้น แผนอันนี้ควรใช้เฉพาะ ลว.หาข่าวเท่านั้น เพราะกำลังพลเพียง ๑ หรือ ๒ คน ก็ตามสามารถที่จะปฏิบัติภารกิจสำเร็จได้

๒) หน่วย ลว.จะรอคอยอยู่ในช่วงเวลาอันหนึ่ง หลังจากนั้นผู้อาวุโสในที่นั้นจะพิจารณาการดำเนินการต่อไป โดยอาศัยกำลังพลและยุทธโศปกรณ์ที่มีอยู่เป็นพื้นฐาน แผนนี้ควรที่จะกำหนดกำลังพลที่น้อยที่สุดหรือยุทธโศปกรณ์ที่แน่นอนไว้ หรือทั้งสองอย่างเพื่อเป็นพื้นฐานในการปฏิบัติภารกิจต่อไป

๕. การปฏิบัติเมื่อปะทะกับข้าศึก

ก. การปะทะกับข้าศึกมี ๒ แบบคือ การปะทะโดยบังเอิญ และการซุ่มโจมตี

๑) การปะทะโดยบังเอิญ คือการพบข้าศึกโดยบังเอิญ ข้าศึกไม่ได้คาดหมายว่าจะพบกับหน่วย ลว.และไม่ได้เตรียมการเรื่องนี้มาก่อน

๒) การซุ่มโจมตี คือการโจมตีอย่างจู่โจมจากพื้นที่วางตัวที่ได้มีการซ่อนพราง และไม่คาดคิดต่อข้าศึกที่กำลังเคลื่อนที่หรือข้าศึกที่หยุดอยู่ชั่วขณะหนึ่ง

ข. ในการปะทะกับข้าศึกโดยบังเอิญ หน่วย ลว.จะต้องรีบผละออกจากการรบโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ และการปฏิบัติภารกิจต่อไป ถ้าหน่วย ลว.รบติดพันอยู่กับข้าศึกนานเกินความจำเป็นมากเท่าใด ย่อมจะกระทบกระเทือนต่อการปฏิบัติภารกิจมากขึ้นเท่านั้น

๑) ระบบนาฬิกาเป็นวิธีหนึ่งที่จะผละออกจากการปะทะทิศทางเคลื่อนที่ของหน่วยลาดตระเวนคือ ๑๒ นาฬิกา หน.หน่วย ลว.ตะโกนบอกทิศทางและระยะทาง ตัวอย่างเช่นสิบนาฬิกาสองร้อย หมายความว่าเคลื่อนที่ไปในทิศทาง ๑๐ นาฬิกา ระยะทาง ๒๐๐ เมตร โดยพวก ลว.จะต้องรักษาตำแหน่งเดิมไว้ขณะเคลื่อนที่ไป เพื่อมิให้เกิดความสับสน ผบ.ส่วนต่าง ๆ ที่จะต้องตื่นตัวเป็นพิเศษเพื่อให้แน่ใจว่าทุกคนได้รับคำสั่งและเคลื่อนที่ไปอย่างรวดเร็ว, ถูกต้อง และเป็นระเบียบ ทุกคนในหน่วยลาดตระเวน จะต้องตื่นตัวในการเคลื่อนที่ให้สัมพันธ์กับการเคลื่อนที่ของหน่วยลาดตระเวนไม่ใช่สัมพันธ์กับการเคลื่อนที่ของตัวเอง

๒) การยิงและการเคลื่อนที่เป็นอีกวิธีหนึ่งในการผละจากการรบ โดยใช้กำลังส่วนหนึ่งยิงคุ้มครองกำลังอีกส่วนหนึ่งซึ่งเคลื่อนที่ไปในระยะทางสั้น ๆ และผลัดกันยิงคุ้มครองซึ่งกันและกัน จนกว่าจะผละจากการรบได้ทั้งหมด

๓) อาจใช้วิธีการผสมกันทั้งระบบนาฬิกาและการยิงประกอบการเคลื่อนที่

ค. ถ้าเป็นการซุ่มโจมตีหน่วยลาดตระเวนจะต้องพยายามชิงความได้เปรียบจากการโจมตีอย่างจู่โจมและอำนาจการยิงอย่างสูงสุดในขั้นต้นของข้าศึกในการซุ่มโจมตี มีหนทางปฏิบัติอยู่ ๒ ประการ คือ การถอนตัวหรือการโจมตีโดยฉับพลัน การเตรียมการซุ่มโจมตีอย่างดีจะสกัดกั้นการเคลื่อนที่ไปทางปีกโดยการใช้อาวุธกีดขวางตามธรรมชาติ เช่น หน้าผา, ลำธาร, เขื่อนกันน้ำ หรือเครื่องกีดขวางที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น "ระเบิดเคลล์โม" หรืออาจจะใช้รวมกันทั้งสองอย่าง เส้นทางถอยตัวจะถูกสกัดกั้นด้วย "ระเบิดเคลล์โม" บางครั้งอาจจะ

ผลจากการรบได้โดยการโจมตี โดยฉับพลันโดยหน่วย ลว.จะต้องพิจารณาอย่างรวดเร็ว ต่อการยิงจุดที่เบาบางที่สุดแล้วเข้าโจมตีจุดที่เบาบางที่สุด แล้วเข้าโจมตีจุดนี้ด้วยการยิงอย่างหนักเพื่อทะลุทะลวงผ่านไปให้ได้

ง. การคาดหมายสถานการณ์ล่วงหน้าถึงพื้นที่ชุ่มโจมตี และแผนการปฏิบัติในแต่ละสถานการณ์ จงแน่ใจว่าการจัดกำลังในการเดินทางและแผนการปฏิบัติเมื่อปะทะกับข้าศึก จะต้องสนับสนุนซึ่งกันและกัน การปฏิบัติโดยฉับพลันเป็นวิธีหนึ่งที่จะนำมาใช้ในการปฏิบัติเมื่อปะทะข้าศึก (รายละเอียดในหัวข้อการปฏิบัติโดยฉับพลัน)

๖. การปฏิบัติ ณ พื้นที่อันตราย

พื้นที่อันตราย คือ สถานที่ใด ๆ ที่หน่วยลาดตระเวนจะได้รับอันตรายจากการตรวจการณ์หรือการยิงจากข้าศึก พื้นที่อันตรายบางแห่งท่านอาจต้องเผชิญหน้ากับข้าศึกและต้องผ่านไป พื้นที่เหล่านั้น ได้แก่ พื้นที่โล่งแจ้ง, ถนน, ทางเดิน และสิ่งกีดขวาง เช่น ลวดหนาม, สนามทุ่นระเบิด, แม่น้ำ, ลำธารและทะเลสาบ ที่มีน้ำท่วมที่ราบแล้วหรืออยู่ในชั้นสงสัย ล้วนเป็นพื้นที่อันตรายก็แห่งที่จะต้องผ่านและวางแผนการข้ามพื้นที่อันตรายแต่ละแห่งและรวมไว้ในคำสั่งลาดตระเวน เพื่อที่จะให้ทุกคนในหน่วยได้รู้อย่างชัดเจนว่าจะต้องทำอะไรเมื่อถึงพื้นที่เหล่านั้น

ก. การข้ามพื้นที่โล่ง พวก ลว.ทำการลาดตระเวนทางฝั่งใกล้และทางด้านข้างของพื้นที่อันตรายก่อนในขั้นแรก จากนั้นให้ตรวจดูทางฝั่งไกล ถ้าฝั่งไกลปลอดภัยจากข้าศึก ก็จะเคลื่อนที่ผ่านพื้นที่ไปโดยการคุ้มครองซึ่งกันและกัน จงจำไว้ว่าสิ่งกีดขวางทุกชนิดปกติจะมีการคุ้มครองด้วยการยิง เพราะฉะนั้นให้หลีกเลี่ยงการผ่านช่องว่างที่มีอยู่ในลวดหนาม หรือในสนามทุ่นระเบิด ควรหาช่องทางที่จะผ่านไปด้วยตนเองและการส่งส่วนระวังป้องกัน ผ่านช่องทางเข้าไปก่อนที่กำลังส่วนใหญ่จะผ่านไป

ข. ในการข้ามลำน้ำ ในขั้นแรกให้ทำการลาดตระเวนทางฝั่งใกล้ก่อน และวางกำลังในที่ที่สามารถคุ้มกันทางฝั่งไกลได้ เมื่อลำธารตื้นและง่ายต่อการลุยข้ามให้ส่งส่วนระวังป้องกันข้ามไปก่อน เพื่อตรวจสอบทางฝั่งไกล เมื่อเห็นว่าปลอดภัยพอกำลังส่วนที่เหลือก็จะข้ามไปอย่างรวดเร็ว เมื่อลำธารค่อนข้างลึกเกินไปที่จะข้ามไปได้อย่างรวดเร็ว หน่วยลาดตระเวนก็ยังคงมีการตรวจสอบทางฝั่งไกลเช่นเดียวกันโดยส่วนระวังป้องกันว่ายน้ำหรือลุยข้ามไปภายใต้การคุ้มครองของกำลังบนฝั่งใกล้หลังจากที่ทำการตรวจสอบฝั่งไกลเรียบร้อยแล้ว กำลังที่เหลือก็จะว่ายน้ำหรือลุยข้ามไปภายใต้การคุ้มครองของส่วนระวังป้องกัน โดยอาจข้ามไปที่ละคนหรือเป็นคู่ ๆ ก็ได้

ถ้าการข้ามจำเป็นต้องมีการว่ายน้ำข้ามในกรณีลำธารลึกมาก หน่วยลาดตระเวนอาจจะต้องทำแพขึ้นเพื่อใช้ลำเลียงอาวุธหรือกระสุนในสภาพอากาศหนาวพิจารณาใช้แพลำเลียงคนข้ามด้วย

ค. ถ้าหน่วยลาดตระเวนใช้เรือที่พบไม่ได้ข้ามลำน้ำ เป็นการไม่ฉลาดนักถ้าจะซ่อนเรือไว้ทางด้านฝั่งไกล เพราะข้าศึกอาจตรวจพบเรือและรอยคอกยารกลับมาของหน่วยลาดตระเวน ในการนี้ใช้คนใดคนหนึ่งในหน่วยนำเรืออย่างกลับไปยังฝั่งใกล้และในเวลากลับไปให้หลีกเลี่ยงการยิงจุดส่งข้ามจุดเดียวกัน และควรเตรียม

สัญญาณพิเศษไว้ เมื่อหน่วยลาดตระเวนจำเป็นต้องข้ามกลับ ณ จุดเดิมเพื่อคนที่หน่วยทิ้งไว้จะได้นำเรือไปรับหน่วยลาดตระเวนข้ามกลับ

ง. การข้ามถนน เส้นทางให้ข้ามใกล้ทางโค้ง หรือถนนแคบ ที่จำกัดในการตรวจการณ์ของข้าศึก จะต้องใช้เวลาในการข้ามให้น้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้หน่วยลาดตระเวนจะต้องส่งกำลังออกไปลาดตระเวนฝั่งใกล้ หลังจากนั้นให้ส่งส่วนระวังป้องกันข้ามไปตรวจตราฝั่งไกล รวมทั้งตรวจสอบจุดนัดพบชั่วคราวยังฝั่งไกลด้วย หลังจากนั้นส่วนที่เหลือของหน่วยลาดตระเวน จะข้ามตามไปอย่างรวดเร็วและเงียบเชียบภายใต้การคุ้มครองของส่วนระวังป้องกัน

จ. ถ้าหน่วยลาดตระเวนจำเป็นต้องข้ามใกล้กับจุดที่ข้าศึกอยู่ ควรจะใช้เสียงระเบิดในสนามรบกลบเคลื่อนเสียง ในการเคลื่อนที่ ถ้าสามารถขอการยิงสนับสนุนได้ ควรจะขอการยิงเพื่อดึงความสนใจของข้าศึกไปที่อื่น ขณะที่หน่วยลาดตระเวนข้าม

๗. การปฏิบัติ ณ ที่หมาย การปฏิบัติ ณ ที่หมาย เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดของการลาดตระเวน

๘. การควบคุม ความสำเร็จในการลาดตระเวนนี้ ขึ้นอยู่กับความสามารถในการควบคุมหน่วยในการปฏิบัติงานท่านจะต้องสามารถที่จะใช้ทุกคนในหน่วยลาดตระเวนให้ปฏิบัติไปตามสถานการณ์ที่ต้องการได้เช่น การเริ่มต้นการยิง, การเลื่อนฉากการยิง หรือการหยุดยิง เป็นต้น

ก. การควบคุมโดยใช้เสียงหรือวิธีการฟังอื่น ๆ

๑) การออกคำสั่งโดยปากเปล่า เป็นวิธีการควบคุมที่ดีวิธีหนึ่ง การพูดดังพอที่จะได้ยินไม่ตะโกน นอกจากจำเป็น ในเวลากลางคืนหรือเมื่อเข้าใกล้ข้าศึก หยุดหน่วยลาดตระเวนและเรียก หน.ส่วนต่าง ๆ มาสั่งการเบา ๆ หรือกระซิบ หน.ส่วนจะส่งข่าวสารผ่านโดยการบอกทีละคน ถ้าการสั่งต่อของ หน.ส่วนต่าง ๆ ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ หน.หน่วย อาจจะเป็นผู้สั่งการทีละคน โดยใช้เสียงเบาหรือกระซิบเช่นเดียวกัน

๒) วิทญเป็นวิธีการที่ดีเลิศในการควบคุม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหน่วยขนาดใหญ่

๓) เสียงสัญญาณอื่นอาจจะใช้ได้ถ้าแน่ใจว่าทุกคนจะใช้ได้ตามที่มุ่งหมายไว้ การชักซ้อมเสียงสัญญาณก่อนที่จะออกทำการลาดตระเวนเสียงสัญญาณควรจะเป็นเสียงธรรมดาที่เข้าใจง่ายและใช้เสียงเพียง ๒ - ๓ อย่างจะดีกว่าที่จะใช้มากเกินไป เสียงนกเสียงสัตว์ ไม่ควรใช้บ่อย ๆ เพราะเป็นการยากที่ทุกคนจะเลียนแบบได้เหมือน

ข. การควบคุมเงียบ

๑) สัญญาณมือ สามารถจะใช้ได้ถ้าเหมาะสม เช่นอยู่ใกล้ข้าศึก ทุกคนในหน่วยลาดตระเวนจะต้องรู้สัญญาณมือ และต้นตอที่จะรับและส่งผ่านไปยังคนอื่น พวกเขาสามารถที่จะพัฒนาสัญญาณพิเศษขึ้นใช้เองระหว่างฝึก และต้องแน่ใจว่าทุกคนได้รู้สัญญาณพิเศษนี้ ถ้าการตั้งสัญญาณไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ก็อาจจะใช้หาทางได้ เช่น กำมือขึ้นมาที่นัยน์ตาแล้วชี้ไปในทิศทางอันหนึ่ง หมายความว่าให้คนใดคนหนึ่งไปสังเกตการณ์ในทิศทางนั้น วิธีดึงความสนใจของพวกเขา ลว. ก็คือโยนก้อนหินหรือกิ่งไม้ไปหาแล้วส่งสัญญาณหรือแสดงท่าทางให้ดู

๒) เครื่องมือที่ใช้แสงอินฟราเรด หรือพวกกล้องแสดงดาว ไฟฉายอาจใช้ในการส่งหรือรับ สัญญาณและดำรงการควบคุมในเวลากลางคืน

๓) เทปเรืองแสง จะช่วยในการควบคุมในเวลากลางคืน โดยใช้ ๒ แถบขนาดเครื่องหมายของร้อย เอกทหาร อเมริกัน ติดกับส่วนหลังของหมวกหรือคอปกเสื้อ แต่ต้องระมัดระวังเมื่อเข้าไปใกล้ข้าศึก จุดเรืองแสง บนเข็มทิศอาจจะใช้ เป็นสัญญาณง่ายในระยะทางใกล้ ๆ

ค. การช่วยในการควบคุม

๑) รอง หน.หน่วยลาดตระเวนปกติจะอยู่ข้างหลังหรือใกล้หลังสุดเพื่อป้องกันคนตกหล่นหรือ ออกจากตำแหน่งที่อยู่ รอง หน.หน่วยจะตื่นตัวอยู่เสมอในการรับสัญญาณหรือคำสั่งเพื่อยืนยันว่าทุกคน ได้รับคำสั่งและปฏิบัติตาม เมื่อหน่วยลาดตระเวนหยุด รอง หน.หน่วยจะขึ้นมาติดต่อเพื่อให้ได้ข้อแนะนำ หรือข่าวสารจาก ผบ.ลว.

๒) หน.ส่วนต่าง ๆ จะดำรงการควบคุมทุกคนส่วนหรือในชุดของตนเช่นเดียวกัน ทุกคนจะต้อง ตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา เพื่อรับสัญญาณหรือคำสั่งและให้ทุกคนในส่วนได้รับทราบและปฏิบัติตาม

๓) ทุกคนในหน่วยลาดตระเวนช่วยเหลือในการควบคุมโดยการตื่นตัวอยู่ตลอดเวลาและส่ง สัญญาณหรือคำสั่งไปยังคนอื่น ๆ สัญญาณหยุดอาจจะส่งโดยใครก็ได้ในหน่วยลาดตระเวน แต่ สัญญาณในการเดินทางจะต้องให้โดย หน.หน่วยลาดตระเวนคนเดียวเท่านั้น

ง. การตรวจสอบจำนวนคน ลักษณะการควบคุมที่สำคัญอย่างหนึ่งของการลาดตระเวน คือการ ตรวจสอบจำนวนเพื่อตรวจสอบว่าทุกคนอยู่เรียบร้อย การตรวจสอบจำนวนจะต้องกระทำภายหลังที่ข้าม พื้นที่อันตราย, หลังจากปะทะกับข้าศึกและหลังจากหยุดหน่วย

๑) เมื่อเดินทางในแถวตอนเรียงหนึ่ง คนสุดท้ายส่งจำนวนโดยการตบหลังคนที่อยู่ข้างหน้าพร้อมกับกระซิบบ่า ๆ จนกระทั่งถึง หน.หน่วย จำนวนคนที่อยู่ข้างหลังรวมกับ หน.หน่วยและคนที่อยู่ข้างหน้าจะ เท่ากับจำนวนทั้งหมดของหน่วยลาดตระเวน

๒) หน่วยลาดตระเวนขนาดใหญ่หรือการเดินทางที่ใช้รูปขบวนอื่น หน.ส่วนต่าง ๆ จะเป็นผู้ ตรวจสอบจำนวนคนภายในส่วน แล้วรายงานให้ หน.หน่วยทราบ

๓) การตรวจสอบจำนวนจะต้องเป็นไปโดยอัตโนมัติ คือ ทุกครั้งเมื่อผ่านพื้นที่อันตรายภายหลังที่ ปะทะกับข้าศึก และหลังจากหยุดหน่วย

๔) หน.หน่วยลาดตระเวน อาจจะส่งคำสั่ง "ตรวจสอบจำนวน" ผ่านไปจนถึงคนสุดท้ายเพื่อให้ส่ง จำนวนขึ้นไปให้ทราบ

๕) ทุกคนจะต้องแน่ใจว่าคนข้างหลังได้ตบหลังและส่งจำนวนให้แล้วจึงจะส่งจำนวนผ่านไป

๘. การรักษาทิศทาง

ก. การกำหนดให้พวก ลว. ๑ - ๒ คน เป็นพลแผนที่เข้มทิศเพื่อใช้ในการรักษาทิศทางให้กับหน่วย ลว. แต่ควรจะมีการตรวจสอบบ่อย ๆ และอย่าลืงเล็งใจที่จะเปลี่ยนหน้าที่ถ้าการปฏิบัติหน้าที่ไม่เหมาะสมพอ อย่าลืมว่าท่านเป็นผู้รับผิดชอบในงานที่ท่านกำลังทำอยู่

ข. กำหนดให้มีพลนับก้าวเพื่อตรวจสอบระยะทางจากจุดหนึ่งไปยังจุดหนึ่ง ควรใช้อย่างน้อยที่สุด ๒ คน และใช้อัตราเฉลี่ยจากคนทั้งสองเป็นระยะทางโดยประมาณของหน่วยที่เดินทางไปและควรแยกพลนับก้าวให้อยู่ห่างกัน เพื่อว่าจะได้ไม่อาศัยการนับซึ่งกันและกัน

ค. แบ่งเส้นทางเดินของหน่วยออกเป็น "ขา" โดยแต่ละขาเริ่มต้นจากจุดที่สังเกตเห็นได้ง่ายบน พื้นดิน พลนับก้าวจะเริ่มนับเมื่อผ่านจุดเริ่มต้นแต่ละขา วิธีการเช่นนี้จะทำให้ง่ายต่อการนับก้าวและสามารถ ที่จะส่งจำนวนก้าวมาให้ทราบได้ภายในเวลาและถูกต้อง

ง. เมื่อต้องการทราบระยะทาง ผบ.หน่วยจะส่งคำสั่งไปยังคนข้างหลัง "ส่งก้าว" ซึ่งคนข้างหลัง จะต้องส่งต่อไปจนถึงพลนับก้าวทั้งสองคน ผู้ซึ่งจะส่งระยะทางกลับขึ้นมาเป็นเมตร เช่น "สองร้อย" "หนึ่งห้า ศูนย์" เป็นต้น

จ. พวก ลว.จะต้องแน่ใจว่าจำนวนก้าวได้ส่งมาจนถึง หน.หน่วย และ หน.หน่วย ลว.จะต้องทราบ ระยะทางที่นับทั้งสองคน เพื่อจะได้ตรวจสอบ

๑๐. การระวังป้องกัน ในการจัดกำลังในการเดินทางนั้น ปกติจะให้การระวังป้องกันไปในตัว แต่ก็ยังไม่ เพียงพอ หน่วยลาดตระเวนจะต้องเพิ่มมาตรการในการระวังป้องกันเพื่อให้แน่ใจว่ามีความปลอดภัยโดย สมบูรณ์

ก. การลาดตระเวนเวลากลางวัน

๑) หน่วยลาดตระเวนจะกระจายกำลังออกไปแต่ต้องคำนึงถึง การควบคุม, ทักษะนิสัยและ องค์ประกอบอื่น ๆ

๒) ส่วนระวังป้องกัน แยกห่างกันออกไปโดยเฉพาะส่วนที่อยู่ข้างหน้าและควรจะต้องมอบพื้นที่ รับผิดชอบทางหน้า, ทางปีก และทางหลังให้กับส่วนระวังป้องกัน หรือส่วนหนึ่งส่วนใดในหน่วยลาดตระเวน

๓) เมื่อเคลื่อนที่ไปตามเขาสูง จะต้องระมัดระวังมิให้เกิดภาพตัดกับแนวขอบฟ้า

๔) หลีกเลียงพื้นที่โล่งแจ้ง และใช้ประโยชน์จากการพรางและการซ่อนเร้น

๕) ก้าวให้สม่ำเสมอ หลีกเลียงการไผหรือการวิ่ง การเดินแบบกระตุกกระชาก จะดึงดูดความ สนใจเข้าศึก

๖) หลีกเลียงที่ตั้งเข้าศึกซึ่งทราบแล้วหรือเพียงแต่สงสัย รวมทั้งพื้นที่ปลูกสร้าง

ข. **การลาดตระเวนในเวลากลางคืน** ใช้เทคนิคเดียวกันในเวลากลางวัน แต่มีการปรับปรุงให้เหมาะสมขึ้น

๑) รัระยะต่อเข้ามาใกล้กว่าเวลากลางวัน

๒) เคลื่อนที่อย่างเงียบที่สุด เพราะในเวลากลางคืนนั้นเสียงไปได้ไกลกว่าในเวลากลางวัน

๓) ลดความเร็วในการเดินทางลงเพื่อป้องกันมิให้คนในหน่วยพลัดจากกันได้

ค. หลีกเลี่ยงการชุมนุมโจมตี การจัดส่วนระวังป้องกันและการลาดตระเวนหาข่าวที่ถูกต้องจะเป็นการป้องกันที่ดีที่สุดในการชุมนุมโจมตี หน่วยลาดตระเวนจะต้องพร้อมอยู่เสมอและสงสัยต่อพื้นที่ทุกแห่ง โดยเฉพาะพื้นที่ที่เหมาะสมต่อการชุมนุมโจมตี ถนน, เส้นทาง, ร่องน้ำแคบ ๆ , หมู่บ้าน และพื้นที่โล่งแจ้ง ควรระมัดระวังเมื่อเข้าใกล้พื้นที่เหล่านี้ โดยหยุดหน่วยและพิจารณาพื้นที่อย่างละเอียดรอบคอบ หลีกเลี่ยงเส้นทางที่เคยใช้โดยหน่วยลาดตระเวนอื่น

ง. การหยุด

๑) หน่วย ลว.ควรหยุดหน่วยเป็นครั้งคราว เพื่อตรวจการณ์และฟังการปฏิบัติของข้าศึก การกระทำเช่นนี้ เรียกว่า การหยุดระวังป้องกัน เมื่อได้รับสัญญาณทุกคนหยุดนิ่งอยู่กับที่ รักษาความเงียบไว้เป็นอย่างดีที่สุด, ตรวจดูและฟังหน่วยลาดตระเวนควรกระทำเช่นนี้เมื่อถึงพื้นที่อันตรายและควรทำเป็นช่วง ๆ ไปตลอดระยะทางการเคลื่อนที่และอาจจะให้มีการหยุดระวังป้องกัน ภายหลังที่ออกจากพื้นที่ฝ่ายเดียวกันหรือก่อนเข้าพื้นที่ฝ่ายเดียวกัน

ในกรณีที่การซ่อนพรางไม่ดี อาจจะทำให้ทุกคนนั่งคุกเข่าหรือนอนราบกับพื้น แต่วิธีนี้ผลเสีย คือ การตรวจการณ์ไม่ดี และทำให้เกิดเสียงดังขณะหมอบลงไปสัมผัสกับพื้น การหยุดไม่ควรหยุดนานเกินกว่า ๒ - ๓ นาที

๒) หน่วยลาดตระเวนอาจจะหยุดชั่วคราว เพื่อส่งข่าว, รับประทานอาหาร, หยุดพักประจำชั่วคราว, ตรวจสอบทิศทางหรือที่อยู่ หรือส่งกำลังออกไปลาดตระเวน โดยเลือกพื้นที่ที่มีการซ่อนพรางหรือถ้าเป็นไปได้ควรมีการกำบัง และเหมาะในการตั้งรับแล้วจัดตั้งการระวังป้องกันรอบตัวก่อนที่จะออกเดินทางต่อไปจะต้องตรวจสอบจำนวนคนให้เรียบร้อยหรือในเวลากลางคืน ควรจะต้องย้ำเตือนให้ทุกคนรับผิดชอบในการตรวจสอบผู้ที่เดินอยู่ข้างหลัง ทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้มีการตกหล่นหรือเสียเวลาไปในการนี้

จ. การระวังป้องกันข้างหน้า จะดำเนินการโดยพลนำทาง ซึ่งอาจจะใช้เพียงคนเดียวในการลาดตระเวนหาข่าวแต่ในการลาดตระเวนรบ ปกติใช้ ๒ คน หน่วยลาดตระเวนขนาดกองร้อยอาจจะใช้กำลังขนาด ๑ พวกยิง หรือ ๑ หมู่ เป็นส่วนระวังป้องกันหน้า

๑) พลนำทางต้องเคลื่อนที่ไปข้างหน้า ห่างออกไปเท่าที่ทัศนวิสัยและภูมิประเทศจะอำนวยให้ในป่าทึบหรือในเวลากลางคืนที่มีดมิด อาจจะห่างเพียง ๒ - ๓ เมตร แต่ในสถานที่ทัศนวิสัยดี หรือที่โล่งอาจจะห่างออกไปถึง ๑๐๐ เมตร หรือมากกว่า

๒) พลนำทางจะรักษาทิศทางเคลื่อนที่โดยการชี้เข็มทิศ และดำรงการติดต่อกับหน่วยลาดตระเวนข้างหลังโดยการใช้สายตา

๓) พลนำทางจะเคลื่อนที่ไปทางขวา ทางซ้ายและข้างหน้า เพื่อตรวจดูพื้นที่ทั้งหมดที่หน่วยลาดตระเวนจะต้องผ่าน

๔) พลนำทางจะดำเนินการระวางป้องกันข้างหน้า มิใช่ผู้บุกเบิกทางให้กับหน่วยลาดตระเวน พลนำทางจะต้องอยู่ไปข้างหน้าไกลพอที่จะจัดการระวางป้องกันได้ นอกจากสภาพการณ์ที่ไม่ปกติ เช่น ทัศนวิสัยเลว หรือภูมิประเทศจำกัดพลนำทางจะต้องอยู่ใกล้กับหน่วย ลว.

๕) เทคนิคที่ดีในการใช้ชุดระวางป้องกัน คือ ๒ คน สำหรับพลนำทางและอีก ๑ คน เป็นพลแผนที เข็มทิศ ในการลาดตระเวนระยะเวลาานควรจะได้มีการแลกเปลี่ยนหน้าที่กัน

๑๑. การใช้วิทยุ ควรใช้วิทยุอย่างประหยัด การกดปุ่มส่งในบางครั้งก็เพียงพอที่ส่งข่าวแล้ว เมื่อส่งวิทยุใกล้ ข้าศึกควรบ่งมือไว้ที่ปากพูดและใช้เสียงต่ำ

๑๒. การแทรกซึม

ก. การแทรกซึมกระทำเมื่อข้าศึกวางกำลังป้องกันมิให้หน่วยลาดตระเวนเข้าไปในพื้นที่ข้าศึกเป็นหน่วยได้ อย่งไรก็ตามการเล็ดลอดเข้าไปเป็นคู่หรือกลุ่มเล็ก ๆ ก็สามารทำได้โดยมิให้ข้าศึกตรวจพบในกรณีเช่นนี้ หน่วยลาดตระเวนจะแยกกันออกจากพื้นที่ฝ่ายเดียวกันหรือในเวลาที่กำหนดไว้โดยเฉพาะ พวก ลว.กลุ่มเล็ก ๆ แทรกซึมออกในเวลาที่แตกต่างกัน ภายหลังที่เข้าไปในพื้นที่ข้าศึกแล้ว กลุ่มต่าง ๆ ก็จะไปรวมพลกัน ณ จุดที่ได้ตกลงกันไว้ก่อนเรียกว่า "จุดรวมพล" ซึ่งเป็นจุดที่ไม่อยู่ในการยึดครองของข้าศึก มีการซ่อนพรางและง่ายต่อการจดจำ จุดรวมพลสำรองถูกกำหนดขึ้นในกรณีจุดรวมพลขั้นต้นไม่สามารถจะใช้ได้ ถ้าทุกคนไม่สามารถไปรวม ณ จุดรวมพลได้ภายในเวลาที่กำหนด ผู้มีอาวุโสในที่นั้นจะเป็นผู้พิจารณาการปฏิบัติที่จะต้องทำต่อไป

ข. ในการกลับเข้าสู่พื้นที่ฝ่ายเดียวกัน ก็ใช้วิธีการเช่นเดียวกับการแทรกซึมออกนอกหน่วยลาดตระเวนแยกกำลังออก และเข้ามารวมกันบริเวณใกล้ ๆ พื้นที่ฝ่ายเดียวกัน

ค. หน่วยลาดตระเวนอาจจะแทรกซึมกลับโดยการแยกออกเป็นหน่วยเล็ก ๆ แม้ว่าการเข้าพื้นที่ข้าศึก จะเข้าไปเป็นหน่วยก็ตาม ทั้งนี้เนื่องจากสถานการณ์ทางยุทธวิธีได้เปลี่ยนแปลงไปทำให้กลับเข้าพื้นที่เป็นหน่วยไม่ได้ การแทรกซึมเข้าวิธีนี้จะทำให้เอกภาพทางยุทธวิธีของหน่วยลาดตระเวนหมดไป ดังนั้นการเข้าโดยวิธีแทรกซึมนี้จะใช้ก็ต่อเมื่อวิธีอื่นไม่สามารถกระทำได้อันนั้น

๑๓. พื้นที่รวมพล

ก. เมื่อหน่วยลาดตระเวนจำเป็นต้องหยุดเป็นระยะเวลาานในพื้นที่ซึ่งไม่ได้รับการระวางป้องกันจากกำลังทางฝ่ายเดียวกัน การปฏิบัติทั้งทางตรงและทางอ้อมดำเนินการให้มีความปลอดภัยอย่างสูงสุด ขณะที่หน่วยลาดตระเวนอยู่ในสถานการณ์ที่ล่อแหลมเช่นนี้ วิธีการที่ได้ผลที่สุดที่เชื่อว่าจะให้การระวางป้องกันอย่างสูงสุดคือการนำหน่วยลาดตระเวนเข้าไปยังที่รวมพลซึ่งสถานที่และสิ่งแวดล้อมให้การป้องกันการตรวจพบจากข้าศึก ที่รวมพลเช่นนี้เรียกว่า "ที่รวมพลลับ"

ข. การปฏิบัติในพื้นที่รวมพลลับคล้ายคลึงกับการปฏิบัติในพื้นที่รวมพลซึ่งอยู่ในพื้นที่รวมพลของฝ่ายเดียวกัน นอกจากสิ่งที่สำคัญก็คือให้มีการเคลื่อนไหวน้อยที่สุด ที่ตั้งและการจัดกำลังภายในพื้นที่รวมพลลับ จะต้องพิจารณาให้ละเอียดว่าการจัดตั้งที่รวมพลในภูมิประเทศที่ได้รับการป้องกันจากทหารฝ่ายเดียวกัน

ค. แผนของ ผบ.หน่วยลาดตระเวนจะต้องรวมถึงตำบลพื้นที่รวมพลลับคร่าว ๆ เมื่อลักษณะการปฏิบัติบ่งว่าจะต้องหยุดอยู่ในพื้นที่ข้าศึกเป็นเวลานาน ที่ตั้งชั่วคราวนี้จะต้องได้รับการยืนยันจากการ ลว.ในภูมิภาคจริง ก่อนที่หน่วยลาดตระเวนจะเข้าไปยึดครอง สถานการณ์ที่ต้องให้มีแผนการจัดตั้งพื้นที่รวมพลนั้นมีดังนี้.-

๑) ความต้องการที่จะต้องหยุดความเคลื่อนไหวทั้งปวงในเวลากลางวัน เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกตรวจพบ

๒) ความต้องการที่จะซ่อนหน่วย ลว.ขณะที่ หน.หน่วย ลว.ทำการ ลว.หารายละเอียดบริเวณที่หมาย

๓) ความจำเป็นในการพักผ่อนและปรับกำลังใหม่ภายหลังการเคลื่อนที่เป็นเวลานาน

๔) ความจำเป็นในการรวบรวมแผนให้สมบูรณ์ในครั้งสุดท้าย และก่อนที่จะออกคำสั่งที่จำเป็นก่อนการปฏิบัติ ณ ที่หมาย

๕) ความต้องการในการจัดกำลังใหม่ ภายหลังที่หน่วยลาดตระเวนแทรกซึมเข้าพื้นที่เป็นหน่วยเล็ก ๆ (ใช้รวมกับจุดนัดพบ)

ง. แผนการปฏิบัติในพื้นที่รวมพลลับ ควรประกอบไปด้วยมาตรการเพื่อความปลอดภัยทั้งทางตรงและทางอ้อม ดังนี้

๑) ข้อพิจารณาความปลอดภัยทางอ้อม

ก) หลีกเลี่ยงพื้นที่ปลูกสร้าง

ข) หลีกเลี่ยงพื้นที่ที่เป็นที่อยู่อาศัยของประชาชน

ค) หลีกเลี่ยงจากที่มั่นข้าศึกที่ได้ทราบหรือสงสัย

ง) เลือกภูมิภาคซึ่งมีค่าทางยุทธวิธีน้อย

จ) หลีกเลี่ยงแนวสันเขา, ยอดสูงเด่น, หุบเขา, ทะเลสาบและลำธาร

ฉ) เลือกภูมิภาคที่ชัน, หุบลึก และพื้นที่ใดที่เป็นอุปสรรคต่อการเดิน

ช) หลีกเลี่ยงถนนและเส้นทางเดิน

ซ) เลือกพื้นที่ที่ไม่ใช่เส้นทางเดิน

ฌ) หลีกเลี่ยงป่าโล่งแจ้ง

ฎ) เลือกพื้นที่ที่มีพันธุ์ไม้ที่บ

๒) ข้อพิจารณาความปลอดภัยโดยตรง

ก) จัดตั้งที่ตรวจการณ์ซึ่งคุ้มครองเส้นทางทั้งหมดที่เข้าสู่พื้นที่

ข) จัดตั้งข่ายการสื่อสารกับที่ตรวจการณ์เพื่อจะได้แจ้งเตือนการเข้ามาของข้าศึก

ค) เลือกพื้นที่สำรองไว้ เพราะพื้นที่รวมพลลับอาจจะถูกรบกวนหรือพบว่ายังไม่เหมาะสม

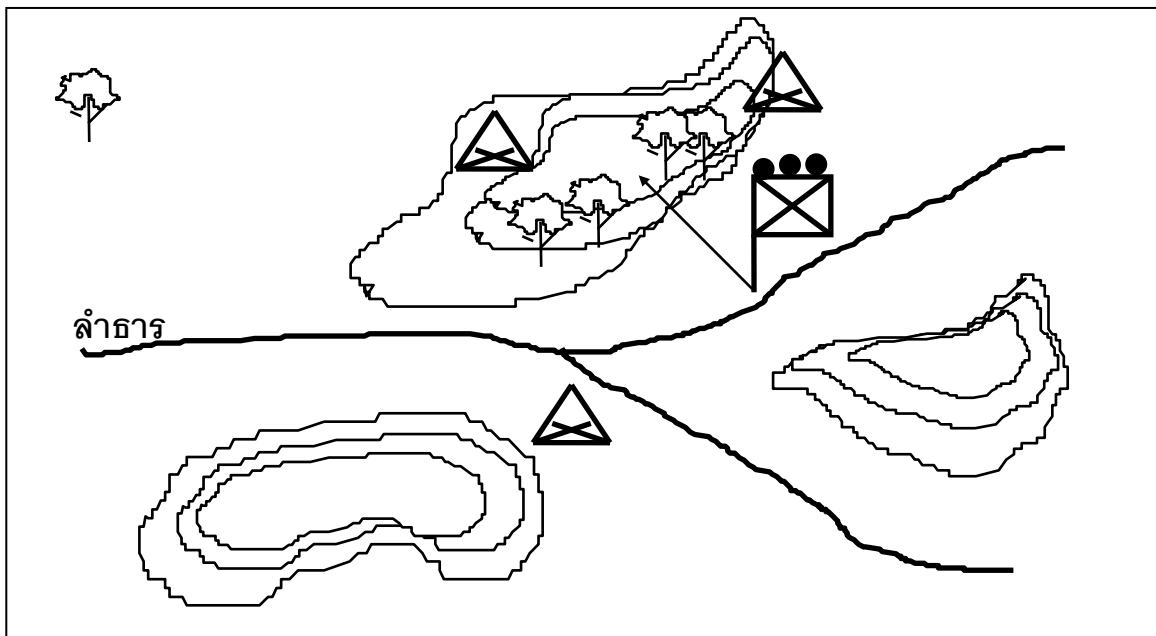
ง) เตรียมแผนการถอน

จ) มีแผนการเตรียมพร้อมไว้โดยมีจำนวนคนที่แน่นอนที่จะต้องตื่นอยู่ตลอดเวลา

ด) ให้มีการควบคุมในเรื่องการใช้แสงสว่างและวินัยในการพราง

ข) จัดกำลังภายในส่วนต่าง ๆ ของหน่วยลาดตระเวนปฏิบัติงานเท่าที่จำเป็นเพื่อให้มีการเคลื่อนไหวภายในพื้นที่น้อยที่สุด

จ. ขนาดของพื้นที่ซึ่งสามารถจะยึดครองได้โดยหน่วยลาดตระเวน ในพื้นที่รวมพลลับและจำนวนที่ตรวจการณ์ที่ต้องการขึ้นอยู่กับภูมิประเทศที่เป็นอยู่, จำนวนและประสิทธิภาพในการกำบังและซ่อนเร้นและขนาดของหน่วยลาดตระเวน ง่ายๆ ๆ คือ ท่านจะสามารถยึดครองพื้นที่ใหญ่ขนาดไหนก็คือ การยึดครองจำนวนภูมิประเทศที่น้อยที่สุดที่สามารถให้การกำบังและการซ่อนเร้นมากที่สุดอีกประการหนึ่งการกระจายกำลังออกในพื้นที่โล่งและร่นระยะเข้ามาในพื้นที่ที่บ, ตัวอย่างการจัดกำลังในพื้นที่รวมพลลับแสดงให้เห็นที่ตรวจการณ์ ๓ แห่ง ที่คุ้มครองเส้นทางเข้าออก ดังรูปที่ ๔

รูปที่ ๔ ตัวอย่างการวางกำลังในเขตพื้นที่รวมพล

๑๔. **การรายงาน** ข่าวสารที่สำคัญเกี่ยวกับข้าศึกหรือภูมิประเทศให้รายงานด่วนที่สุดเท่าที่จะทำได้โดยใช้วิทยุ, โทรศัพท์, พลนำสาร หรือสัญญาณที่เตรียมไว้ล่วงหน้า เมื่อหน่วยลาดตระเวนเดินทางกลับและมีการบรรยายสรุป ควรจะใช้แผนที่หรือภาพถ่ายทางอากาศเป็นเครื่องช่วยในการแสดงพื้นที่ หรือที่ตั้งหน่วยของข้าศึก ซึ่งหน่วยลาดตระเวนได้รับข่าวสามารถและถ้าเป็นไปได้อาจใช้ภาพถ่าย หรือภาพเสกิต ช่วยในการรายงานให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นไปได้

บทที่ ๖

การเคลื่อนย้ายด้วยขบวนยานยนต์ และการต่อต้านการจู่โจมตีขบวนยานยนต์

กล่าวนำ

ในภูมิภาคพื้นที่เอเชียอาคเนย์ ย่อมเป็นการแน่นอนเสมอที่การเคลื่อนย้ายใด ๆ อาจจะต้องปะทะเข้ากับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์และกำลังกองโจรอยู่เสมอ เป้าหมายก็คือ การก่อให้เกิดความยุ่งยากเท่าที่จะทำได้ต่อพื้นที่เหล่านั้น ในการเข้าโจมตีโอบล้อม และเฝ้ารบกวนไม่หยุดหย่อนทั้งทหารและพลเรือนของฝ่ายตรงข้ามจุดประสงค์ก็เพื่อทำลายขวัญและตัดเส้นทางคมนาคมของฝ่ายเรา

จากประสบการณ์ในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายและกองโจรเหล่านั้นได้แสดงให้เห็นว่า พวกมันชอบยุทธวิธี ในการจู่โจมตีต่อฝ่ายเราอยู่ตลอดเวลา ในขณะที่ฝ่ายเราเกิดความหย่อนยานและเกียจคร้านในระเบียบวินัยการจู่โจมตีขบวนลำเลียงของหน่วยย่อยที่เคลื่อนย้ายด้วยขบวนยานยนต์ไม่ใช่เป็นเรื่องยุ่งยากในเมื่อชายป่าอยู่ติดกับถนนและเส้นทางคมนาคมอื่น ๆ ที่ต้องตัดผ่านเข้าไปในป่าและหน่วยทหารจะเสียหายอย่างหนักเมื่อเคลื่อนที่ผ่านบริเวณที่น่าเกิดอันตรายแล้วไม่ตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา นอกจากนั้นไม่ได้รับการฝึกในการต่อต้านการจู่โจมตีขบวนยานยนต์มาอย่างดีพอด้วย กองโจรใด ๆ ย่อมไม่ใช่เทคนิคของการจู่โจมตีแต่เพียงอย่างเดียวขอให้เข้าใจอีกอย่างหนึ่งว่า กำลังของฝ่ายตรงข้ามจะพยายามลอบโจมตีหน่วยทหารในการเคลื่อนที่ทุกชนิดไม่ว่าจะไปด้วยการเดินเท้าหรือไปด้วยขบวนยานยนต์

ตอนที่ ๑

การปฏิบัติก่อนการปะทะ

การเตรียมยานยนต์

หน่วยทหารใดก็ตาม หากจะเคลื่อนย้ายด้วยขบวนยานยนต์แล้วจะต้องสามารถมองเห็นได้รอบตัวทั้งสามารถยิงและขว้างระเบิดมือไปได้โดยไม่มีสิ่งกีดขวางใด ๆ และจะต้องลงจากรถได้อย่างรวดเร็ว จำกัดการเคลื่อนไหวใด ๆ อันก่อให้เกิดอันตรายได้ ให้มีน้อยที่สุด ด้วยเหตุนี้เอง รถยนต์บรรทุกจะต้องเอาประทุนผ้าใบออกให้หมด อย่าให้เกิดขวางการขว้างระเบิดมือและยิงออกไปได้อย่างเต็ม การที่จะให้ทุกคนสามารถลงจากรถโดยเร็วได้นั้น กระบะท้ายรถควรเอาออกเสีย หรือจะยึดตรึงให้แน่นเมื่อเปิดควรถาที่หนึ่งตรงกลางรถจะดีกว่าสำหรับที่นั่งทางข้างไม่ควรมีและข้างรถควรทำแผ่นเกราะหรือกระสอบทรายป้องกันทุ่นระเบิดหรือสะเก็ดระเบิดจากภายนอก

อัตราการบรรทุก

ทหาร ๒๐ คน ยืนหรือนั่งอัดรวมเข้าไปในกระบะของรถบรรทุก ๒ ๑/๒ ตัน ย่อมเป็นเป้าอย่างดีของข้าศึก เพราะฉะนั้นขณะที่เกิดเหตุฉุกเฉินในทันทีทันใดนั้น ทุกคนในรถไม่สามารถใช้อาวุธให้เป็นประโยชน์นอกจากนั้นยังต้องระวังที่เมื่อลงจากรถได้แล้วจะไปยิงเอาพวกเดียวกันเองเข้าอีก และยากต่อการควบคุมบังคับบัญชา ดังนั้น

ทหารเพียง ๑๔ - ๑๕ คน ก็นับว่ามากพอแล้ว สำหรับอันตรายการบรรทุกของรถขนาด ๒ ๑/๒ ตัน และสามารถ
ไปด้วยความปลอดภัยกว่า

ผู้ควบคุมยานยนต์

ผู้ควบคุมยานยนต์ ต้องแจ้งรายละเอียดเรื่องจัดทหารประจำรถเกาะต่อคันหน้าที่และภารกิจของผู้
ควบคุมยานยนต์ คือการจัดยามบอกเหตุ และเพื่อให้แน่ใจว่าทุกคนในรถพร้อมอยู่เสมอ ช่วยเหลือในการ
ควบคุมในรูปขบวนการเคลื่อนย้ายเป็นไปอย่างถูกต้อง ผู้ควบคุมบังคับบัญชาทหารในยานยนต์ของเขา เมื่อ
ถูกซ้อมโจมตี ด้วยเหตุนี้ ผู้ควบคุมจะต้องนั่งอยู่กับทหารตอนหลัง ไม่ให้นั่งอยู่ข้าง ๆ พลขับ

ยามคอยเหตุของยานยนต์

ยามคอยเหตุจำนวน ๔ คน ที่ต้องจัดเข้าประจำที่ในตอนหน้าและหลังของรถ เว้นเสียต่อเป็นรถเล็ก ๆ
เช่น รถจี๊ปไม่ต้องมีสองคนที่อยู่ข้างหน้า จะระวังในยาน ๑๖๐๐ มิลลิวัด จากข้างหน้าไปยังด้านข้างและอีก
สองคนที่อยู่ด้านหลัง จะระวังในยาน ๑๖๐๐ มิลลิวัด จากด้านหลังไปยังด้านข้าง หากเป็นไปได้ ยามคอยเหตุ
๔ คนนี้ ควรใช้อาวุธปืนกล หน้าที่ของยามคอยเหตุก็คือ การปฏิบัติโดยฉับพลันด้วยตำแหน่งที่ประจำอยู่นี้
เมื่อถูกซ้อมโจมตีและให้ความคุ้มครองแต่ยานยนต์เมื่อจำเป็นต้องหยุด ยามคอยเหตุจะต้องช่วยควบคุมยาน
ยนต์โดยแจ้งให้ผู้ควบคุมทราบเมื่อขบวนเกิดแยกออกจากกันนอกจากนี้ จะต้องจัดคนนั่งข้างพลขับอีกคน
หนึ่ง หน้าที่ก็คือ "เป็นคนยิงพลูสัญญาณ" และเป็นผู้ช่วยพลขับเมื่อเกิดการฉุกเฉินในการบังคับรถ หรือเมื่อ
จะหยุดรถ พลยิงปืนพลูจะนั่งอยู่กับรถที่ถูกบังคับให้หยุด แล้วทำการยิงคุ้มกันให้พลขับ พลยิงปืนพลูจะไม่
ปฏิบัติการเคลื่อนที่เข้าตีหรือร่วมการกวาดล้างใด ๆ เช่น พวกอื่น ๆ

อาวุธหนักของหมวด

ปืนกล, เครื่องยิงจรวด, หรือ ค. ๗๗๗ ควรจะแจกจ่ายให้กับขบวนยานยนต์ทั่ว ๆ กัน พึงสังเกตไว้
อย่างหนึ่งว่าปืนกลที่สามารถติดตั้งบนหลังคาที่นั่งตรงพลขับนั้นเป็นตำแหน่งที่ปลอดภัยและได้ผลในการยิง
เป็นอย่างมากอาวุธ ค. สามารถนำไปกับรถถังได้ง่ายและอาจใช้ยิงได้เช่นกันถ้าจำเป็น การยิงข้ามศีรษะไป
บนถนนควรใช้อาวุธ ค. เมื่อหน่วยทหารเคลื่อนที่เข้าตีทางปีก เครื่องยิงจรวดอาจใช้ประโยชน์เช่นเดียวกับ ค.
เมื่อต้องการให้การยิงคุ้มครองโดยต่อตำแหน่งที่เข้าตีระหว่างที่ฝ่ายเราดำเนินการเข้าตีโดยทางปีก ด้วยสามัญ
สำหรับแล้วอาวุธหลักเหล่านี้ควรจะใช้ก่อนการเปิดฉากการยิงของอาวุธอื่น ๆ

รถลาดตระเวน

ควรจะนำมาใช้เพื่อป้องกันส่วนใหญ่ที่ใช้กันส่วนมากเป็นรถยนต์หุ้มเกราะและมีเกราะหุ้มเหนือ
ศีรษะติดปืนกลอยู่บนหลังคา ซึ่งเป็นแท่นหนุนได้รอบตัว พลยิงสามารถยิงได้ด้วยการใช้ระบบควบคุม
ภายในรถและมีฝาปิดเปิดเหนือศีรษะด้วยการเล็งยิงกล้องศูนย์ แม้ว่าจะได้เปรียบในการยิงได้รอบตัวก็ตาม
ย่อมเป็นอันตรายต่อฝ่ายเดียวกันที่อยู่ข้างหลังจึงต้องมีการจำกัดการยิงของพลยิงได้ด้วย รถลาดตระเวนที่มี
บทบาทต่อการซ้อมโจมตีก็คือ การเคลื่อนที่เข้าไปหาและเปิดฉากการยิงโดยฉับพลันเพื่อสนับสนุนและ
คุ้มครองแก่ส่วนอื่น ๆ ของขบวนที่ถูกซ้อมโจมตี

ผู้ควบคุมขบวนยานยนต์

ผู้ควบคุมขบวนควรจะต้องอยู่กับรถคันใดนั้นตามสภาพแวดล้อมแล้ว เขาควรจะนั่งอยู่ในตำแหน่งที่ดีที่สุด โดยสามารถจะควบคุมและยังบังคับบัญชาขบวนยานยนต์นั้นได้โดยอาจจะอยู่ในรถคันที่สองของรูปขบวน ซึ่งในการนี้เขาควรแต่งตั้งผู้ควบคุมรถแต่ละคัน และอธิบายให้เข้าใจถึงการปฏิบัติเริ่มตั้งแต่ก่อนการเคลื่อนที่ย้าย ออกจากจุดเริ่มต้นจนถึงปลายทางและจำเป็นเสมอที่เขาจะต้องแต่งตั้งผู้ทำหน้าที่แทนเขาเมื่อเขาอาจได้รับ อันตรายอันอาจเกิดขึ้นได้

การบรรยายย่อ

ผู้ควบคุมขบวน จะต้องบรรยายย่อสรุปการปฏิบัติก่อนการเริ่มออกเดินทางทุกครั้ง โดยชี้แจงให้ทุกคนทราบถึงรายละเอียดอย่างชัดเจน พลขับและผู้ควบคุมรถ ควรจะอยู่ด้วยในที่นั้น และถ้าเป็นไปได้ ผู้ร่วมเดินทางไปกับขบวนนั้นทั้งหมดควรจะร่วมรับฟังด้วย การบรรยายย่อ ควรจะรวมถึง

ก. รายละเอียด ในเรื่องของ เวลา, เส้นทาง, ความเร็ว, ระยะต่อ, คำสั่งการเคลื่อนย้าย, การปฏิบัติ เมื่อเกิดการปะทะ, วิธีปฏิบัติเมื่อการปะทะเกิดเสียหายและล้มเหลวลง

ข. การแจกจ่ายผู้โดยสาร ไปกับรถและการปฏิบัติของแต่ละบุคคล

ค. การกำหนดผู้ควบคุมรถยามคอยเหตุ, และรายละเอียดการปฏิบัติเมื่อถูกข่มขู่โจมตีขบวนยานยนต์

ง. การปฏิบัติต่อพื้นที่ที่น่าสงสัยให้ทำการกวาดล้างพื้นที่ที่น่าสงสัยอันอาจเป็นไปได้ ด้วยการให้การ เข้ากวาดล้างหรือยิงด้วยอาวุธกลลุมพื้นที่นั้น ๆ

การรักษาความปลอดภัย

การเคลื่อนย้ายใด ๆ บนถนน ไม่ควรกระทำเป็นกิจวัตรจำไว้ข้อหนึ่งว่า การโทรศัพท์ การ ติดต่อสื่อสารทางวิทยุและรหัสใด ๆ ฯลฯ ไม่ได้รักษาความปลอดภัยแต่อย่างใด ฉะนั้นการวางแผนการ เคลื่อนย้ายทางถนนจึงควรคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ด้วย

ตอนที่ ๒**การปฏิบัติเมื่อปะทะ**

ข้อควรระมัดระวังต่าง ๆ ได้นำมาใช้สำหรับการเตรียมการในการถูกข่มขู่โจมตีนั้น การปะทะที่เกิดขึ้น มักไม่ได้คาดคิดกันมาก่อนการปฏิบัติอย่างฉับพลัน ซึ่งไม่ได้วางแผนไว้ก่อน จึงอาจแก้ปัญหาเฉพาะหน้า สำหรับการปะทะ เช่นนี้ เราใช้การปฏิบัติด้วยการรุกเข้าหาเท่านั้น

ส่วนมากข้าศึกจะเปิดฉากการยิงบนพื้นที่ซึ่งเลือกไว้ก่อน พื้นที่เหล่านี้มักได้เปรียบฝ่ายเราอยู่เสมอ คือสามารถยิงกอดฝ่ายเราอย่างได้ผล ซึ่งยานสังหารที่ข้าศึกได้เลือกที่จะให้ขบวนยานยนต์หยุดในเมื่อภูมิภาค ประเทศสามารถบังคับให้ทำเช่นนั้นได้

การปฏิบัติการเข้าปะทะ

ในโอกาสที่เข้าศึกไม่อาจได้ประโยชน์จากการยิงพื้นที่ที่เลือกเอาไว้แล้วนั้นได้ เท่าที่ควรจะเป็นคือ ยานยนต์ทุกคันควรจะไปให้พ้นจากย่านสังหารที่เข้าศึกได้ระดมยิงมาอย่างหนาแน่น ทำการยิงบนรถในขณะที่รถแล่นโดยไม่หยุดรถจนกว่าจะผ่านพ้นผ่านสังหารไปแล้ว ยามคอยเหตุบนรถจะปฏิบัติการยิงได้ตอบในทันทีทันใดด้วยการยิงข่มเข้าศึกตลอดเวลา เมื่อรถได้ผ่านพ้นย่านสังหารไปแล้ว จึงจะหยุดเพื่อให้ชุดปฏิบัติการกวาดล้างเข้ารุกและแย่งยึดพื้นที่

ในเมื่อยานยนต์ไม่สามารถเคลื่อนที่ผ่านสังหารไปได้ทหารในรถจะต้องรีบลงจากรถแล้วออกไปให้พ้นพื้นถนนเข้าหาที่กำบังและทำการยิงใส่เข้าศึก หรืออย่างน้อยที่สุดก็ทำการยิงคุ้มครองไม่ให้เข้าศึกระดมยิงใส่รถเราได้แต่ต้องระวังให้มีการหยุดยิงในเวลาพอสมควร

ถ้าพื้นที่อำนวยให้และไม่มีกำลังพอที่จะกวาดล้างผ่านย่านสังหารไปทางปีกของเข้าศึกได้ ควรจะเข้าตีตรงหน้าและควรจะใช้เวลากำบังการเคลื่อนที่ด้วยการรบด้วยการรุกเพื่อนำกำลังผ่านย่านสังหารไปด้วยวิธีนี้ นับว่าเป็นอันตรายและหลอนแหลมมากดังนั้น ตำแหน่งของทหารทุกคนในการเคลื่อนที่เข้าหาเข้าศึก จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้เวลาและที่กำบังเป็นอย่างดีเท่าที่จะหาได้ในภูมิประเทศ

ก. อย่าเข้าไปในย่านสังหาร ผู้ควบคุมขบวนยานยนต์หรือหากไม่อยู่ในที่นั้นอาวุธสูงสุดที่มีอยู่ จะนำกำลังเข้าตีทางปีกในทันทีทันใด เพื่อขบไล่เข้าศึกและสังหารเสียด้วยการยิงสนับสนุนของอาวุธกล, ค. และเครื่องยิงจรวดเข้าไปในย่านสังหารนั้นก็ได้

ข. ออกไปให้พ้นย่านสังหาร การเข้าตีโอบล้อมจะกระทำด้วยทหารเพื่อกวาดล้างต่อไปนี้ในพื้นที่ชุมนุมโจมตีอย่างไรก็ตามถ้าการเข้าตีนี้สามารถกระทำได้อย่างรวดเร็ว เช่น ข้อ ก. ก็ไม่เกิดการวิตกแต่อย่างใด ทหารที่เข้าไปอยู่ในฉากของการปะทะนั้นอาจตื่นตระหนกและไม่รู้ตัว ซึ่งผู้ควบคุมจะต้องกระตุ้นและนำไปยังจุดเริ่มต้นการเข้าตีต่อไป

ค. ย่านสังหารทั้ง ๒ ด้าน พวกที่อยู่ของแต่ละด้านของการชุมนุมโจมตี ความสับสนวุ่นวายอาจเกิดขึ้นในการเข้าตีต่อเข้าศึกให้โอกาสของแห่งการดำเนินการเข้าตีต้องเสียไป หากทั้งสองพวกเข้าตีในเวลาเดียวกันโดยปราศจากการประสานงานภายในหน่วยแล้ว อาจเกิดผลเสียด้วยการปะทะกันเอง มีข้อเสนอแนะว่าพวกเข้าตีจะต้องไม่เข้าไปในพื้นที่ชุมนุมโจมตี โดยไม่มีผู้ควบคุม

พวกกวาดล้างจะเข้าไปและออกมาจากย่านสังหารโดยผู้ควบคุมได้กำหนดเวลาตามสถานการณ์ที่อาจเป็นไปได้ หากผู้ควบคุมไม่อยู่ ณ ที่นั้น ให้อาวุธสูงสุดพิจารณาเอาเอง

สรุปในการใช้ขบวน รถลาดตระเวนมีผลกระทบกระเทือนต่อการชุมนุมโจมตีอยู่ ๒ ประการ คือ

- ก. สามารถให้การยิงคุ้มครองที่ดี ในการสนับสนุนการเข้าตีของทหารทางปีก
- ข. สามารถยึดย่านสังหารและแนวป้องกันไว้ได้ ตามปกติแล้ว การปฏิบัติที่ดีที่สุดก็คือการนำรถเข้าไปในย่านสังหารแล้วยิงใส่เข้าศึกในระยะประชิด

ค. เครื่องยิงจรวด สามารถรวมกำลังยิงต่อที่หมายหรือเส้นทางที่ข้าศึกอาจหลบหนีไปได้ อย่างน้อยที่สุดอาวุธเหล่านี้สามารถปฏิบัติตามข้อแนะนำที่ว่า "ทำให้เกิดช่องว่างที่ดีมากสำหรับขบวนยานยนต์"

ผู้ควบคุมขบวนอาจกำหนดย่านสังหารที่ควรจะเป็นไปได้ทุกครั้งที่เคยเคลื่อนย้าย และกำหนดตำแหน่งที่ตนอยู่ไว้ด้วยเพื่อจะได้เชื่อแน่ว่าการปฏิบัติได้รวดเร็วถูกต้อง ควรกำหนดหัวหน้าชุด แต่ละชุดได้สำหรับการปฏิบัติการเข้าตีกวาดล้าง, คุ้มกันและควรจะมีบังคับสถานการณ์ให้แคบเข้า โดยการจำกัดอาวุธที่อยู่ ณ ที่นั้น นั่งทำการแทนในกรณีของผู้ควบคุมหรือ หน.ชุดไม่อยู่

การปิดกั้นถนน

ข้าศึกจะเข้าทำการปิดกั้นถนน เพื่อบังคับขบวนยานยนต์ให้หยุดทันทีทันใด ซึ่งกำลังของข้าศึกที่ข่มอยู่บริเวณนั้นจะเข้าทำการยิงอย่างรวดเร็วและได้ผลไปยังพวกที่อยู่บนยานยนต์นั้น แม้จะถ้าหากพวกเขาเหล่านั้นไม่ได้ตื่นตัวอยู่เสมอก็ย่อมต้องสูญเสียอย่างหนัก

การปิดกั้นถนน ตามปกติแล้วมักจะกระทำบนส่วนเนินของภูเขา หรือบนถนนตอนทางโค้งมาก ๆ ในตำแหน่งที่ดีที่สุดเช่นนี้ ข้าศึกจะสามารถมองเห็นยานยนต์ทุกคันได้แต่ขึ้นบนยอดเนินหรือตรงทางโค้งได้ชัดเจนดี อาจกระทำเครื่องกีดขวางในทันทีที่จะบังคับให้รถคันนำหยุดด้วยการไถ่ดินต้นไม้ขวางถนนเสีย หรือใช้ลวดกีดขวางหรืออาจให้ทุ่นระเบิดวางตลอดแนวของถนนในกรณีที่มีการปิดกั้นถนนได้วางทุ่นระเบิดหรือทุ่นระเบิดแล้ว จึงเพิ่มความระมัดระวังแก่ฝ่ายเดียวกันในการเคลื่อนย้ายใด ๆ ในบริเวณนั้นด้วย

การปิดกั้นถนนย่อมก่อความโหม่งเอียงต่อขบวนยานยนต์เป็นอย่างมาก ในขณะที่เริ่มการปิดกั้นถนน บังคับรถนำให้หยุดในทันทีทันใด ซึ่งในลักษณะนี้รถส่วนหนึ่งของขบวนเคลื่อนย้ายจะอยู่ภายในย่านสังหารของข้าศึก การปฏิบัติ โดยฉับพลันในเมื่อการปิดกั้นถนนได้บังเกิดขึ้นแล้ว การปะทะที่เกิดขึ้นจะสูญเสียอย่างมาก

สำหรับภูมิประเทศในภาคพื้นเอเชียอาคเนย์ อันมีฝนตกอยู่ตลอดปี อาจเกิดความเข้าใจผิด ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ สำหรับปัญหาข้อควรระมัดระวังเกี่ยวกับการปิดกั้นถนน เพราะบางทีหลังฝนตกอย่างหนัก จะมีต้นไม้ใหญ่ล้มขวางทางบ้าง หรือบางทีก็มีก้อนหินใหญ่ก้อนเล็กลงมาขวางทางบ้าง อย่างไรก็ตามเครื่องกีดขวางโดยธรรมชาติเหล่านี้จะต้องมีมาตรการการป้องกันความน่าสงสัยเอาไว้ ด้วยหรือจนกว่าจะได้เคลื่อนย้ายสิ่งเหล่านี้ออกไปพ้นทางแล้วการฝึกสำหรับการปิดกั้นถนน คือ-

ก. รถนำหยุดและทุกคนรีบลงจากรถโดยฉับพลัน

ข. ถ้ามีการยิงจากฝ่ายปิดกั้นเริ่มขึ้น คนใดคนหนึ่ง ในรถคันหนึ่ง จะส่งสัญญาณ "หยุด" ไปข้างหลัง เพื่อให้รถตามทราบและรายงานการถูกขัดขวาง การปฏิบัติอาจทำได้ด้วยวิทยุถ้าหาได้

ค. ทุกคนที่อยู่ในรถนำจะกระจายออกคลี่เป็นรูปพัดและค้นหาหลักเข้าไปในบริเวณที่สงสัยว่าจะมีข้าศึกข่มอยู่

ง. อาวุธ ค. และ เครื่องยิงจรวดจะตั้งอยู่ตำแหน่งใดของฝั่งถนนก็ได้แต่ต้องสามารถให้การสนับสนุนแก่พวกตรวจค้นได้เป็นอย่างดี

จ. ถ้ารถลาดตระเวนยังอยู่ที่นั่น ก็ควรจะเคลื่อนที่ไปข้างหน้าและให้การยิงคุ้มครองอย่างใกล้ชิด

ฉ. เมื่อพื้นที่นั้นได้ถูกกวาดล้างหมดสิ้นแล้ว สิ่งกีดขวางจะต้องรีบเคลื่อนย้ายเอาออกไป เพื่อขบวนเคลื่อนย้ายจะได้เดินทางต่อไป บางครั้งความจำเป็นที่จะต้องทำการกวาดล้างลึกเข้าไปยังด้านฝั่งตรงข้ามของถนนที่น่าสงสัยอีกด้วย และนับเป็นการดีที่ทำเช่นนี้

การลงจากรถ

เมื่อรถถูกบังคับให้หยุดภายในหรือใกล้กับบริเวณชุมนุมโจมตี อันเนื่องมาแต่การปิดกั้นถนนหรือการทำร้ายพลขับอย่างใดอย่างหนึ่งทุกคนในรถจะต้องรีบลงจากรถในทันทีทันใด

ข้าศึกจะพยายามที่จะหยุดรถทั้งขบวนลำเลียงให้อยู่ภายในย่านสังหารเสมอ ด้วยการใช้ทุ่นระเบิดหรือสิ่งกีดขวางหรือโดยการยิงยาวรถหรือพลขับ ซึ่งข้าศึกย่อมหาโอกาสที่จะฆ่าทุกคนที่เห็นในโอกาสแรกที่เข้าจู่โจม ในลักษณะเช่นนี้อาวุธอัตโนมัติที่มีอยู่ในรถจะต้องตั้งอยู่ในที่ซึ่งสามารถจะยิงคลุมพื้นที่ที่ได้กว้างและผู้ควบคุมรถจะต้องเพิ่มความตื่นตัวอยู่เสมอ ทุกครั้งเมื่อเข้าไปในตำแหน่งที่น่าสงสัยว่าจะถูกชุมนุมโจมตี

เป็นที่เชื่อได้แน่ว่า การลงจากรถของทุกคนต้องไม่เฉื่อยชา เบ้หลังและสัมภาระของทุกคนจะต้องวางอยู่ในรถและไม่มีสิ่งกีดขวางการขึ้นลงแต่อย่างใด นอกจากนั้นทหารทุกคนจะต้องเตรียมอาวุธประจำกายพร้อมอยู่ในมือตลอดเวลาและเป็นกลยุทธกระบอกจะต้องบรรจุลูกกระสุนให้พร้อมและหันปากกระบอกไปยังทิศทางที่คาดว่าจะถูกชุมนุมโจมตี เมื่อรถถูกบังคับให้หยุด

ก. ผู้ควบคุมรถจะตะโกน "ลงไปทางขวา" หรือ "ซ้าย" เพื่อแสดงทิศทางในการที่เมื่อทหารลงจากรถแล้วจะได้วางตัวได้ถูก

ข. ยามคอยเหตุข้างหน้าให้ยิงตรงไปยังทิศที่ข้าศึกอยู่และยิงรบกวนอยู่ตลอดเวลา

ค. ทหารลงจากรถทั้งสองด้านและพุ่งตัวไปยังทิศทางที่ได้รับคำสั่ง ถ้ามีคนน้อย ก็อาจลงทางทำयरก็ได้

ง. เมื่อทหารที่ลงจากรถวางกำลังเรียบร้อยแล้ว ให้ยามคอยเหตุรับลงจากรถและเข้าสมทบทันที

จ. ในขณะที่ผู้ควบคุมรถจะคัดเลือกทหารที่มีความเหมาะสมและกล้าหาญพอ เพื่อนำกำลังต่อต้านการเข้าตีทหารที่บาดเจ็บจะได้รับการช่วยเหลือหลังจากที่การต่อต้านการเข้าตีได้เสร็จสิ้นไปแล้ว การซักถามบ่อย ๆ สำหรับการปฏิบัติการเคลื่อนย้ายด้วยยานยนต์ จะไม่ก่อความยุ่งยากขลุขลุขลุหรือสูญเสียมากเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้น

ขบวนลำเลียง

บทเรียนนี้ให้คุณค่าทางพื้นฐาน ด้วยปัญหาของการชุมนุมโจมตียานยนต์บนถนนซึ่งเป็นผลกระทบกระเทือนหน่วยย่อย ๆ ของกองพันทหารราบเท่านั้น ไม่ได้ครอบคลุมถึงปัญหาการป้องกันขบวนลำเลียงของกองพันขนาดใหญ่ โดยเฉพาะหรือปัญหาการป้องกันให้กับขบวนลำเลียงอาหารของพลเรือนหรือการป้องกันบุคคล ฯลฯ และไม่เป็นกฎตายตัวของหน่วยยานยนต์หุ้มเกราะอีกด้วย

ในกรณีของขบวนลำเลียงหน่วยขนาดใหญ่ สิ่งที่จะต้องนำมาพิจารณาก็คือ พลขับที่ผ่านการฝึกมาอย่างดีแล้วหรือยัง

ก่อนที่ขบวนลำเลียงใด ๆ จะเริ่มเคลื่อนย้ายออกจากฐาน ผู้ควบคุมขบวนจะต้องอธิบายย่อภารกิจ และแนะนำปฏิบัติเมื่อปะทะซึ่งนับเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง

การใช้เฮลิคอปเตอร์

การใช้ ฮ. นับว่าเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งซึ่งไม่เป็นเพียงแต่จะจัด ฮ. เข้ากับหน่วยขบวนเคลื่อนย้าย หรือ จะจัดแยกออกไปอยู่กับส่วน อื่นใดก็ตาม สิ่งที่จะต้องนำมาพิจารณาอย่างหนักอยู่เสมอสำหรับการป้องกันขบวนลำเลียงในการเตือนให้รู้ล่วงหน้าคือสิ่งบอกเหตุที่จะมีการชุมนุมโจมตีขบวนยานยนต์ ซึ่งบางทีจะต้องมีการติดต่อทางวิทยุระหว่าง ฮ. กับผู้ควบคุมขบวนถึงสถานการณ์ที่ปรากฏเบื้องหน้าและบางครั้งผู้ควบคุมขบวนอาจนั่งไปกับ ฮ. ด้วยก็ได้

การใช้ปืนใหญ่

กำลังรบของสหรัฐในเวียดนามได้ใช้ปืนใหญ่ ก่อให้เกิดผลใหญ่หลวงในการสนับสนุนการเคลื่อนย้ายของขบวนลำเลียง โดยการใช้ปืนใหญ่ ๒ กระบอก ทำการยิงติดต่อรักษาระยะห่างหน้าของรถ นำเข้าไว้ในอัตราประมาณ ๑ นัด ทุก ๆ ๓๐ วินาที ด้วยการยิงทั้งทางซ้าย และข้างขวาของถนนหรือลึกเข้าไปทางปึกถึง ๒๐๐ เมตร เทคนิคเช่นนี้เพียงแต่ได้นำมาใช้ในกรณีของสงครามต่อต้านการจลาจลเท่านั้น นับว่าได้ประโยชน์มาก และการปฏิบัติเช่นนี้ได้กระทำอยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นการเคลื่อนย้ายใด ๆ ของทหารสหรัฐในเวียดนาม ซึ่งฝ่ายเวียดนาม ก็ไม่กล้าจะโจมตี

การปรากฏตัวของขบวนลำเลียงบนถนน ย่อมสามารถบอกได้ถึงขั้นและตอนแห่งการปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพเข้าศึกษาสามารถอ่านฝ่ายเราออกเช่นเดียวกัน

สรุป

อันตรัยจากการชุมนุมโจมตีใด ๆ บนถนนของขบวนยานยนต์จะไม่เกิดการเสียหายอย่างหนัก หากทหารทุกคนพึงระลึกถึง การเตรียมการที่ที่อยู่เสมอ การฝึกอย่างหนักที่ผ่านมาย่อมจะยืนยันถึงประสิทธิภาพที่อยู่เหนือเข้าศึกษาไม่ว่าสิ่งแวดล้อมจะเป็นเช่นไร การตื่นตัวอยู่เสมอและวินัยที่ดี จะทำให้เข้าศึกษาไม่มีความหมายอะไรเลยต่อการ ชุมนุมโจมตีนั้น ๆ

บทที่ ๗

การคุมจุมติ

ความหมายและความมุ่งหมาย

ความหมายของการคุมจุมติหน่วยทหารเดินเท้าก็คือ การดักจุมเพื่อทำการจุมต่อหน่วยทหารเดินเท้าของข้าศึกที่ผ่านเข้ามาในย่านปฏิบัติการของฝ่ายเราด้วยการคาดคะเนเส้นทางที่ข้าศึกจะผ่านประกอบกับการเตรียมการและการวางแผนการปฏิบัติไว้ล่วงหน้าอย่างรอบคอบ ปกติการปฏิบัติการนี้ย่อมจะต้องทราบการเคลื่อนไหวของข้าศึกตลอดจนเส้นทางที่ข้าศึกจะทำการเคลื่อนที่เหล่านี้มาก่อนเสมอ

ทั้งนี้ด้วยความมุ่งหมายที่จะใช้ความรทึบของป่า เป็นสิ่งกำบังให้เราเห็นข้าศึกได้แต่ฝ่ายเดียวและวางตัวมิตชิดดักจุมคอยจนกว่าข้าศึกจะผ่านเข้ามาในย่านการยิงฉากของฝ่ายเรา ครั้นแล้วก็ทำการจุมข้าศึกด้วยการยิงที่พร้อมกันและหนาแน่น ทำให้ข้าศึกตกใจเสียขวัญ และเป็นอันตรายได้มากที่สุด

หลักการและวิธีปฏิบัติ

๑. ชนิดของการดักจุม

ก) การดักจุมหลายแห่ง คือการแยกกำลังส่วนย่อย ๆ ออกทำการดักจุมหลายตำบล ใช้ในภูมิประเทศทั่วไปที่ข้าศึกจะสามารถเลือกเส้นทางเคลื่อนที่ได้หลายทาง

ข) การดักจุมเป็นแนว คือการวางกำลังทำการดักจุมเรียงกันในทางลึก ณ ตำบลนั้นตำบลเดียว ใช้เมื่อภูมิประเทศบังคับมีเส้นทางอยู่ทางเดียว

๒. หลักการดักจุม

- พิจารณาภูมิประเทศและวางแผนอย่างรอบคอบ
- สั่งการอย่างละเอียดถี่ถ้วน
- การเตรียมการเป็นอย่างถูกต้อง
- จัดการระวังป้องกันข่าว และสิ่งแสดงต่อข้าศึกเป็นอย่างดี
- เลือกที่ตั้งและวางตัวอย่างเหมาะสม
- ทหารต้องมีวินัยในการปฏิบัติงานและการยิงอย่างเคร่งครัด
- ทหารทุกคนมีความมั่นใจที่จะจุมคอยด้วยความอดทน และมุ่งที่จะสังหารข้าศึกที่อยู่เสมอทุกคน
- แผนการยิงและการเปิดฉากการยิงเป็นลักษณะง่าย ๆ และชัดเจน
- ทหารทุกคนมีสมรรถภาพในการยิงสูงและแม่นยำ

๓. การวางแผนการดักจุม

๑) มีหลักที่เป็นรากฐานสำหรับการวางแผนโดยทั่วไปอยู่ ๒ ประการคือ

ก) เส้นทางที่ข้าศึกอาจใช้เดินได้ต้องวางการดักจุมไว้ทุกแห่ง

ข) ต้องวางการดักจุม ให้มีความลึกพอที่จะสังหารข้าศึก ขณะที่แตกกระจาย เมื่อถูกการยิง

ชุดแรกได้ดี

๒) การดักร่วมหลายแห่ง ควรจัดทหารเป็นพวก ๆ เท่ากับตำบลที่จะดักร่วม แต่ขนาดของพวกอาจแตกต่างกันตามความสำคัญของช่องทางโดยมีจำนวนในระหว่าง ๒ - ๖ คน

๓) ภายในพวกต่าง ๆ ต้องจัดตั้งผู้นำขึ้นคนหนึ่งและในการเตรียมพร้อมอยู่เป็นเวลา ๖ ถึง ๘ ชั่วโมงนั้น ควรมีทหารคนหนึ่งหรือ ๒ คน ในพวกผลัดกันคอยฟังและคอยเฝ้าดูอยู่ตลอดเวลา ส่วนนอกนั้นให้ผ่อนคลายเป็นอิสระอยู่ ณ ที่ซ่อนตัว กล่าวคือ พักสายตา และหู แต่มิได้หมายความว่าขยับเขยื้อนตัวหรือม่อหยงหนีไป

๔) การวางตัวทหารเข้าประจำที่ ผู้บังคับหน่วยดักร่วมจะต้อง

ก) พิจารณาถึงเรื่องการซ่อนพรางเป็นอันดับแรก และกำชับให้มีการเคลื่อนไหวน้อยที่สุด

ข) การเคลื่อนที่เข้าประจำที่วางตัวและที่ตั้งยิงของทหารต้องนำเข้ามาจากทางข้างหลังเสมอ

ค) ให้แน่ใจจริง ๆ ว่าทหารคนที่รับมอบให้เปิดฉากการยิงไปครั้งแรกนั้นต้องสามารถมองเห็นพื้นที่สังหารเข้าศึกได้เป็นอย่างดี

ง) ต้องแน่ใจต่อไปอีกว่าทหารภายในหน่วยคนอื่น ๆ ก็สามารถมองเห็นและทำการยิงได้ดีด้วยหรือ อย่างน้อยบางคนเมื่อออกมาจากที่ซ่อนพราง เช่น ลูกขี้เ็นก็ให้สามารถทำการยิงไปยังเป้าเคลื่อนที่ได้

ช) ให้มั่นใจว่าทหารทุกคนที่ประจำที่ของตนนั้น สามารถเผชิญกับข้าศึกที่เข้ามาในทุกทิศทางทางได้

ฉ) เลือกที่อยู่ของตนเองให้สามารถควบคุมหน่วยทั่วถึงกันได้มากที่สุด

๔. ลำดับของวิธีการปฏิบัติการดักร่วม

๑) การวางแผน หัวข้อต่าง ๆ ต่อไปนี้เป็นสิ่งธรรมดาของการดักร่วมทุกชนิดที่จะต้องหยิบยกขึ้นมาพิจารณา คือ

ก) ภูมิประเทศต้องพิจารณาว่ามีเส้นทางที่ข้าศึกสามารถจะใช้เคลื่อนที่เข้ามาได้ที่ทางและเส้นทางใดจะใช้เป็นที่ดักร่วมได้ดี เช่น ช่องแคบ หรือทางข้ามลำน้ำ แต่จะหลีกเลี่ยงที่ซึ่งข้าศึกจะสังเกตได้โดยง่าย เพราะปกติข้าศึกก็ย่อมจะมีความรู้เช่นเดียวกับเราเหมือนกัน

ข) การข่าว ข่าวของบริเวณที่จะทำการดักร่วมอาจได้จากแผนที่, จากภาพถ่ายทางอากาศหรือจากรายงานของลาดตระเวนที่แล้วมากก็ได้

ค) การระวังป้องกันแผน จงระลึกไว้เสมอว่าข้าศึกนั้นมึระบบการหาข่าวที่ดีได้ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเราเลย ฉะนั้น ฝ่ายเราจะต้องปกปิดความมุ่งหมายไว้เสียแต่เริ่มแรก กล่าวคือ เป็นการสมควรที่จะต้อง

- เคลื่อนที่ในเวลากลางคืน

- ทำการเคลื่อนที่ลวง

- หลีกเลี่ยงถิ่นที่อยู่ของประชาชน

- อย่าใช้การติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์

- ควบคุมมิให้ทหารไปไหนมาไหน หลังจากที่ได้ทำการสั่งการแล้ว เพื่อกันความพลั้งเผลอต่อการปล่อยข่าว

ง) ปัจจัยเรื่องเวลา เวลาโดยทั่ว ๆ ไปที่คาดว่าจะต้องเปิดฉากการยิงจากที่ดักซุ่มขึ้นนั้น สำหรับประจำวันคือ กลางวันระหว่าง ๐๖๐๐ - ๑๘๐๐ และ กลางคืนระหว่าง ๑๘๐๐ - ๒๑๐๐ ฉะนั้น จากเวลาเหล่านี้เองจะเป็นสิ่งให้นำมากำหนดเป็นแผนสำหรับการเคลื่อนที่เข้ายิงที่ดักซุ่มต่อไปตามความจำเป็น

๒) การเตรียมการเพื่อดักซุ่ม ผลสำเร็จของการดักซุ่มย่อมขึ้นอยู่กับ การเตรียมการต่าง ๆ อย่างพร้อมเพียง ประการหนึ่ง แต่เวลาสำหรับการเตรียมการมักจะมีข้อจำกัด ดังนั้น สิ่งของบางอย่างจะต้องจัดให้อยู่ในสภาพพร้อมพร้อมอยู่ตลอดเวลา หรือการปฏิบัติบางอย่างต้องเตรียมพร้อมทวนไว้บ่อย ๆ กล่าวคือ

- อาวุธต่าง ๆ ต้องปรับศูนย์และให้ทดลองไว้แล้วเป็นอย่างดี
- กระจกสุน, ซองกระจกสุน และเครื่องบรรจุกระจกสุน ต้องรักษาไว้อย่างสะอาดเช่นเดียวกับอาวุธ
- บรรจุกระจกสุนเข้าซองและนำกระจกสุนออกแล้วบรรจุใหม่อยู่บ่อย ๆ
- เมื่อมีโอกาสต้องซ้อมทวนการปฏิบัติที่คาดว่าจะใช้กับข้าศึกได้ผลในขณะนั้นไว้เสมอ
- การสั่งการต้องละเอียดรอบคอบและให้มีเวลาในการดำเนินการ หลังจากสั่งการแล้วมาก

ที่สุดเท่าที่จะให้ได้

- ก่อนปฏิบัติงานต้องไม่ลืมที่จะตรวจอาวุธเป็นครั้งสุดท้ายอีกครั้งหนึ่ง

๓) การสั่งการ ทหารที่จะไปทำการดักซุ่มทุกคนต้องได้รับคำสั่งโดยละเอียด การสั่งการควรแบ่งออกเป็น ๓ ตอน ดังนี้

ก) การสั่งการในขั้นแรก ณ ที่ตั้งของหน่วยใหญ่, หรือในฐานะปฏิบัติการประกอบด้วย

- ข่าวคราวของข้าศึก
- ข่าวของบริเวณท้องถิ่นที่จะไปทำการดักซุ่ม
- ชนิดและแผนของการดักซุ่มที่จะใช้
- บริเวณโดยทั่วไปของที่ดักซุ่มแต่ละแห่งรวมทั้งทิศทางยิงต่าง ๆ สำหรับการดักซุ่มหลายแห่ง
- ส่วนประกอบของหน่วยดักซุ่ม
- ชนิดของอาวุธที่จะนำไป
- คำสั่งให้เปิดฉากการยิง
- วิธีการเคลื่อนที่และเส้นทางไปยังที่ดักซุ่ม
- ระยะเวลาซึ่งอาจจะต้องประจำอยู่ ณ ที่ดักซุ่ม
- การดำเนินงานต่าง ๆ อย่างกว้าง ๆ
- คำสั่งการในขั้นแรกแก่กองหนุน (ถ้ามี)

ข) การสั่งการในขั้นสุดท้าย ณ บริเวณที่ทำการดักซุ่ม กระทำโดยผู้บังคับบัญชาของหน่วยดักซุ่มโดยตรง การสั่งการนี้ควรสั้นที่สุด เกี่ยวกับเรื่องดังต่อไปนี้

- การกำหนดที่ตั้ง
- การเข้าประจำที่
- กำหนดทิศทางยิง
- กำหนดตำบลนัดพบ
- ตำบลกระจายกำลัง
- เส้นทางเคลื่อนที่ไปยังที่ตั้งต่าง ๆ

๔) การเลือกที่ตั้งและการเข้าประจำที่

ก) การดักซุ่มหลายแห่ง

- ผู้บังคับหน่วยดักซุ่มซึ่งควบคุมหน่วยรวมทั้งหมด ในขั้นแรกจะเลือกบริเวณพอประมาณสำหรับหน่วยย่อยหรือแต่ละหมู่ และอาศัยแผนที่หรือภาพถ่ายทางอากาศกำหนดทิศทางยิงของแต่ละหมู่ กำหนดที่ตั้งของตำบลนัดพบ และวางแผนอำนวยความสะดวกเมื่อมีความจำเป็น

- ต่อไปหน่วยดักซุ่มจึงเคลื่อนที่ไปยังตำบลกระจายกำลัง ซึ่งจากนี้หมู่ดักซุ่มต่าง ๆ ก็เคลื่อนที่อย่างระมัดระวังตามเส้นทางที่เลือกไว้ไปยังที่ตั้งต่าง ๆ ครั้นแล้วผู้บังคับหมู่จะได้กำหนดการวางกำลังโดยละเอียดให้กับทหารภายในหมู่ของตนต่อไป

- ผู้บังคับหมู่แต่ละหมู่จะต้องทำการลาดตระเวนเลือกที่ตั้ง และออกคำสั่งตลอดจนควบคุมกิจการภายในหมู่ของตน ให้เป็นไปโดยสอดคล้องกับแผนของหน่วยใหญ่จนทุกประการ

ข) การดักซุ่มเป็นแนว

- เมื่อไปถึงบริเวณที่ดักซุ่มผู้บังคับหมู่ก็ทำการลาดตระเวน เพื่อตรวจเลือกที่ตั้งโดยให้มีลักษณะเหมาะแก่การซ่อนพราง แต่จะต้องไม่ใช่ตำบลที่เด่นชัดชวนให้สงสัยหรือชักจูงให้ข้าศึกสังเกตว่าน่าจะมีการดักซุ่มขึ้น

- ภายหลังที่เลือกที่ตั้งแล้ว ต้องพิจารณาถึงความกว้างขวางของที่ตั้งต่อไป ปกติระยะเป็นแนวยาวอย่างต่ำประมาณ ๖๐ หลา ก็นับว่าพอเพียงสำหรับปฏิบัติการแล้ว

- ผู้บังคับหมู่ต้องตรวจ และพิจารณาให้แน่ใจว่าทหารที่กำหนดให้เป็นฉากการยิงนั้นสามารถมองเห็นพื้นที่สังหารได้เป็นอย่างดี

ค) การเข้าประจำที่ตั้ง มีข้อควรระวังดังต่อไปนี้

- ต้องเคลื่อนที่เข้ามาจากทางข้างเสมอ

- เส้นทางทุกแห่งที่หน่วยดักซุ่มใช้ ต้องซ่อนพรางอย่างระมัดระวัง

- จงระลึกไว้เสมอว่าสิ่งบอกเหตุต่าง ๆ เช่น เศษกระดาก, รอยเท้า, และพืชที่ถูกเหยียบย่ำ จะทำให้ข้าศึกรู้ตัวเสียก่อนได้

- ทหารแต่ละคนต้องสามารถมองเห็นพื้นที่ในความรับผิดชอบของตน และจะต้องเตรียมพร้อมที่จะใช้ท้ายหรือยื่นยิงเพื่อเปิดฉากการยิงขึ้นแล้วได้

๕) การควบคุมในระหว่างการชุมนุมคอย เมื่อหมู่ตักชุมได้เข้าประจำที่ตั้งแล้ว ต้องไม่มีเสียงหรือการเคลื่อนไหวที่จะทำให้พวกก่อการร้ายหรือ ข้าศึกซึ่งกำลังเคลื่อนที่เข้ามารู้ตัวได้ ลักษณะเช่นนี้นับว่าเป็นการรักษาวินัยการรบอย่างสำคัญ ทหารต้องได้รับการฝึกให้เข้าอยู่ในที่ตั้งอย่างสะดวกสบาย และอยู่นิ่ง ๆ ได้เป็นระยะเวลานาน ๆ ในระหว่างการคอยต้องขึ้นนกปืนไว้ (แล้วห้ามไก) และอยู่ในสภาพพร้อมที่จะทำการยิงได้ทันที

๖) การเปิดฉากการยิง ต้องเปิดฉากการยิงเมื่อหน่วยทหารข้าศึกทั้งหน่วย หรือส่วนมากเข้ามาอยู่ในพื้นที่สังหารและในระยะยิงจากอาวุธทุกชนิด ต้องไม่มีการลั้งเลหรือปฏิบัติก่อนถึงเวลาอันสมควรเป็นอันขาด นอกจากนั้นทหารทุกคนต้องเข้าใจคำสั่งและการปฏิบัติในการเปิดฉากการยิงโดยชัดแจ้ง กล่าวคือ

ก) ทราบใดที่ข้าศึกยังกำลังเคลื่อนที่เข้ามา ให้ทำการยิงได้ยิ่งขึ้นแล้วทราบนั้นยังจะไม่เปิดฉากการยิงในกรณีของการตักชุมเป็นแนว โดยธรรมชาติทหารซึ่งอยู่ทางปีกจะเป็นผู้เปิดฉากการยิงในขณะที่คนนำหน้าของข้าศึกกำลังจะเคลื่อนที่เลยไปจากที่ตักชุม

ข) ปกติจะต้องมีคำสั่งอย่างแน่นอนว่า ถ้าทหารเกิดปฏิกิริยาจากข้าศึกคนใดคนหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะมองเห็นหน่วยตักชุมเข้ามาก่อนแล้ว ทหารคนที่เห็นเช่นนั้นต้องเปิดฉากการยิงขึ้นทันที

ค) การยิงนัดแรกต้องเป็นการยิงที่หมายเล็งสังหาร เพราะเมื่อเปิดฉากการยิงแล้วเป็นที่หมายก็จะเปลี่ยนทำยิงเป็นลูกขึ้นยืนเป็นต้น

๗) การหยุดยิง จะต้องมียุทธยานกำหนดขึ้นโดยชัดเจน ในขณะที่เห็นว่าไม่สามารถยิงได้แล้ว เพื่อประกันให้การปฏิบัติการต่อไปมีความปลอดภัยจากการยิงฝ่ายเดียวกันแน่นอนและสามารถติดตามข้าศึกได้อย่างพร้อมเพียงในทันทีทันใด

๘) การตรวจค้น เมื่อเปิดฉากการยิงขึ้นและได้หยุดยิงแล้ว ทหารที่กำหนดตัวไว้ก่อนจะออกทำการตรวจค้นข้าศึกภายใต้การระวังป้องกันของอาวุธในหน่วยดังนี้

- ตรวจค้นข้าศึกที่เสียชีวิตในพื้นที่สังหาร และจัดการช่วยเหลือผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ
- ค้นหาในบริเวณใกล้เคียงสำหรับผู้ที่ชุมซ่อนและยังมีชีวิตอยู่
- รวบรวมอาวุธและเอกสารของข้าศึก
- ทำการถ่ายรูปถ้าไม่สามารถนำศพไปชันสูตรได้ (ถ้าเป็นภารกิจที่ได้รับมอบ)
- พยายามเก็บปลอกกระสุนที่ใช่แล้วเพื่อกลบเกลื่อนร่องรอยหรือเป็นความประสงค์ของทางราชการ

เช่นนั้น

๙) สัญญาณเลิกการตักชุม เรื่องนี้มีความสำคัญโดยเฉพาะในการตักชุมหลายแห่งและการตักชุมในเวลากลางคืน เพื่อป้องกันมิให้หมู่ต่าง ๆ ตกเข้าไปอยู่ที่ตักชุมของฝ่ายเดียวกัน

๑๐) ตำบลนัดพบ เป็นจุดที่แน่นอนและหาได้ง่าย เพื่อทหารจะใช้เป็นที่รวมกำลังในตอนสุดท้ายของการปฏิบัติการครั้งหนึ่ง ๆ หรือเมื่อได้รับสัญญาณให้เลิกตักชุมแล้ว การที่ไม่กำหนดตำบลนัดพบขึ้นไว้

ล่วงหน้าไม่เพียงแต่จะทำให้การรวมกำลังเป็นไปโดยซ้กซ้่าเท่านั้น แต่ยังเป็นอันตรายจากทหารกล้าตายของข้าศึกที่หลบซ่อนอยู่ในบางโอกาสอีกด้วย

การประชุมโจมตีในเวลากลางคืน

ความมุ่งหมาย

ความมุ่งหมายของการประชุมโจมตีในเวลากลางคืน มุ่งหมายเพื่อจะทำลายล้างและบั่นทอนกำลังของข้าศึกด้วยวิธีการดักซ้กซ้่าต่าง ๆ โดยอาศัยความมืดในเวลาค่ำคืนเป็นโอกาสปฏิบัติ และในโอกาสนี้ตรงกับนิสัยหรือเวลาที่ข้าศึกชอบออกปฏิบัติกรอย่างหนึ่งอย่างใดอยู่ด้วย

ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมีเวลาสำหรับการฝึกในเรื่องนี้น้อย และจำกัดแต่ปัจจุบันนี้มีความจริงอยู่ประการหนึ่งว่าการสู้รบกันนั้น หากฝ่ายใดมีความชำนาญต่อการปฏิบัติในเวลากลางคืนได้อย่างคล่องแคล่วและคุ้นเคยแล้ว ฝ่ายนั้นย่อมได้เปรียบเสมอ ฉะนั้นผู้บัญชาการฝึกการรบในป่าจึงควรรหาโอกาสกำหนดการฝึกในเวลากลางคืน ระหว่างที่พักรวมทำการฝึกอยู่ในป่านี้ให้มีการฝึกกลางคืน (เดือนหงาย) ไปจนถึงเดือนมืด) ให้มากที่สุดทั้งนี้ควรกระทำได้ เพราะเวลาฝึกตามหลักสูตรนั้นกลางคืนว่างเป็นส่วนมาก

หลักการประชุมโจมตีในเวลากลางคืน

หลักการของการประชุมโจมตีในเวลากลางคืนโดยทั่วไป ก็คงเช่นเดียวกับหลัก การประชุมโจมตีในเวลากลางวันนั่นเอง เพียงแต่นำมาใช้ปฏิบัติในเวลากลางคืนเท่านั้น ส่วนสิ่งที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดในข้อใหญ่ก็เกี่ยวข้องด้วยความมืดของสภาพอากาศในเวลากลางคืน ซึ่งเป็นอุปสรรคในเรื่องการเห็น การติดต่อ แสงเสียง และความคุ้นเคยของร่างกาย แต่อย่างไรก็ตามสิ่งที่อำนวยความสะดวกก็มีเป็นของคู่กัน กล่าวคือ การวางกำลังและการซ่อนเร้นทำได้ดี ข้าศึกเข้ามาในที่ดักซ้กซ้่าได้ง่ายได้ยินเสียงชัดเจน ความอบอ้าวจากความร้อนของดวงอาทิตย์ไม่มี

ฉะนั้น หลักการปลีกย่อยบางประการจึงแตกต่างไปจากการประชุมโจมตีในเวลากลางวันอยู่บ้างดังนี้

- ๑) ต้องเข้าที่ที่จะดักซ้กซ้่าก่อนพลบค่ำ
- ๒) วางตัวให้ชิดขอบทางให้มาก
- ๓) มีเชือกกระตุกเป็นสัญญาณจากปีกขวา และซ้ายมายังผู้บังคับหมู่ตอนกลาง (ใช้ลวดสายโทรศัพท์ หรือ เถาวัลย์ก็ได้)
- ๔) วางกำลังเป็นคู่ ๆ
- ๕) ต้องใช้อาวุธยิงเร็วให้มากพอ (ปืนอัตโนมัติลากล้องสั้นใช้ได้ดี) ปืนเล็กยาวธรรมดาไม่ควรใช้
- ๖) การยิงในเวลากลางคืนต้องยิงเป็นชุด ๆ เสมอ
- ๗) ถ้าทำได้ควรใช้แฟร์ส่องสว่างขณะที่ข้าศึกตกเข้ามาในที่ดักซ้กซ้่า แล้วทำการยิงทันที
- ๘) ไม่มีการไล่ติดตามข้าศึกในโอกาสประชุมโจมตีในเวลากลางคืน

บทที่ ๘

เทคนิคการลาดตระเวนเบื้องต้น

จากประสบการณ์ในการปฏิบัติการ ลว.ที่ผ่านมาได้แสดงให้เห็นว่า การแก้ไขปรับปรุงที่ถูกต้องจะบังเกิดผลสูงสุดในการ ลว. ในบทเรียนนี้จะมีข้อเสนอแนะในการใช้เทคนิคที่เป็นประโยชน์ในการควบคุม และการปฏิบัติการ ลว. ความมุ่งหมายของบทเรียนนี้ก็คือ เพื่อให้นายทหารในกองร้อยมีแนวทางประยุกต์เทคนิคที่ได้ผลเหล่านี้เข้ากับการ ลว. ของหน่วยเทคนิคเหล่านี้คือ

- ก. การจัดตั้งฐานลาดตระเวน
- ข. การใช้ระบบเส้นอ้างอิงและจุดอ้างอิง แทนการอ่านพิกัดในการ ลว.

๑. ฐานลาดตระเวน

ก. กล่าวทั่วไป ในสภาพการรบ ผบ.พัน.อาจต้องการให้บางส่วนของกองร้อยออกไปทำงานจากฐานลาดตระเวน การตั้งฐาน ลว. เป็นเรื่องปกติของการปฏิบัติในการรบปราบปรามกองโจรแต่ถ้าเป็นการรบตามแบบแล้วจะกระทำเมื่อสถานการณ์เหมาะสมหรือได้รับคำสั่ง เท่านั้น หน่วยขนาดหมวด, หมู่ หรือเล็กกว่าเมื่อออกทำการ ลว.รบก็จะจัดตั้งฐาน ลว.ชั่วคราวขึ้น ฐาน ลว. ต้องจัดตั้งขึ้นด้วยความระมัดระวังปกติแล้วจะยึดครองไม่เกิด ๔๘ ชม. ความมุ่งหมายของการจัดตั้งฐาน ลว. คือการให้หน่วย ลว. เข้าที่ตั้งโดยมีการป้องกันรอบตัว มีการรักษาความปลอดภัยสูงสุด และมีการออกคำสั่งน้อยที่สุด ตำบลที่ใช้เป็นฐาน ลว.ปกติจะวางแผนไว้ล่วงหน้า โดยอาศัยแผนที่, ภาพถ่ายการ ลว.ทางพื้นดินหรือทางอากาศ สำหรับแผนที่จะเป็นแผนที่ชั่วคราวเท่านั้นจนกว่า ผบ.ลว.จะเข้าไปทำการ ลว.และยืนยันว่าสามารถใช้เป็นฐานได้ จึงจะเป็นแผนที่แน่นอน

ข. การลวง การเข้ายึดฐาน ลว.ต้องกระทำด้วยการรักษาความลับเป็นอย่างดี โดยทั่วไปแล้ว การรักษาความปลอดภัยจะขึ้นอยู่กับการรักษาความลับเกี่ยวกับตำบลที่ตั้งของฐานนั้น หน่วย ลว.สามารถที่จะรักษาความลับในเรื่องตำบลที่ตั้งได้ด้วย การใช้การดำเนินกลยุทธ์ลวงต่อข้าศึกในการเข้าที่ตั้งแผนการลวงจะต้องพิจารณาสิ่งต่อไปนี้รวมด้วยคือ

- ๑) ถ้าทำได้ ควรเข้าฐานเวลากลางคืน
- ๒) เส้นทางหลักและรอง ควรหลีกเลี่ยงชุมชนและการปฏิบัติของข้าศึก
- ๓) ชาวบ้านที่หน่วย ลว. พบในระยะใกล้เคียงนั้นควรกักตัวไว้ก่อน
- ๔) ชาวบ้านในพื้นที่ซึ่งไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ให้ใช้การลวงโดยหน่วย ลว. เดินไปในทิศทางอื่น แทนที่จะเดินมุ่งตรงไปยังพื้นที่ที่จะใช้เป็นที่ตั้ง
- ๕) เส้นทางที่จะเดินไปยังฐานสำรวจ สามารถเลือกได้โดยใช้ภาพถ่าย, แผนที่และการ ลว.ทางพื้นดินหรือทางอากาศ เมื่อกระทำได้
- ๖) การปกปิดซ่อนพรางการออกจากฐานจะกระทำได้ดีลำบาก หากว่าฐานนั้นตั้งอยู่ภายใต้การตรวจการณ์ของหมู่บ้านท้องถิ่นนั้น นอกจากนี้ยังอาจถูกนับจำนวนผู้ผ่านเข้าออก ถูกติดตามและทราบทิศทางการเดินทางของหน่วย ลว. เทคนิคที่หน่วย ลว.สามารถไปใช้ได้หากตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้คือ

(ก) บางหน่วย ลว. ออกในช่วงระยะเวลาต่าง ๆ กันประมาณครึ่งชั่วโมงในทิศทางที่ต่างกัน
หลักจากนั้นหน่วย ลว. ก็จะไปรวมกัน ณ พื้นที่ปลอดภัย แล้วดำเนินการกิจต่อไป

(ข) รวมสองหน่วย ลว. เข้าด้วยกันและออกไปด้วยกันแล้วจึงไปแยกจากกันเมื่อพ้นระยะการ
ตรวจการณ์ หรือส่วนหนึ่งของหน่วย ลว. อาจจะมีผู้ติดตามหน่วย ลว. หรือไม่

(ค) การเข้มงวดในมาตรการการรักษาความปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญเมื่อใช้เทคนิคในการลง
เหล่านี้ เนื่องจากหน่วย ลว. ขนาดเล็กจะเป็นจุดอ่อนต่อการจู่โจมตีของกองโจร

ค. การรักษาความปลอดภัยของฐาน ลว. การวางแผนสำหรับฐาน ลว. จะต้องรวมมาตรการการ
รักษาความปลอดภัย ทั้งการรุกและทางรับไว้ด้วย

๑) มาตรการรักษาความปลอดภัยทางรับ ภูมิภาคที่เลือกเป็นฐาน ลว. ควรจะมีลักษณะดังนี้

(ก) อยู่ในพื้นที่ที่พิจารณาแล้วว่ามีคุณค่าทางยุทธวิธีน้อย และเป็นที่ยากลำบากไม่นำใช้หรือ
เคลื่อนไหว

(ข) อยู่ในพื้นที่ซึ่งให้การซ่อนพรางเพียงพอ พื้นที่ที่มีพืชพันธุ์หนาแน่นเป็นสิ่งที่ยากพิจารณา

(ค) ห่างไกลจากผู้คน

(ง) อยู่ใกล้แหล่งน้ำ แต่อย่าอยู่ติดกับแหล่งน้ำ

(จ) หลีกเลี่ยงแนวสันเขา และยอดภูมิจากศัตรู ยกเว้นเมื่อจำเป็นต้องดำรงการติดต่อสื่อสาร

(ฉ) ไม่อยู่ในที่ลุ่มหรือหน้าผาลาดชัน

(ช) หลีกเลี่ยงถนน หุบเขา ซึ่งอาจจะเป็นเส้นทางของ ผู้พลัดหลงหรือผ่านไปมาได้

๒) มาตรการเชิงรุก

(ก) ทำการ ลว. พื้นที่ที่จะใช้เป็นที่ตั้งก่อนนำกำลังเข้ายึดครอง

(ข) จัดการระวังป้องกันรอบตัว ที่ตรวจการณ์หรือที่ทำการ และระบบการติดต่อสื่อสารที่พอเพียง

(ค) เตรียมแผนการถอนตัว ตลอดจนเส้นทางถอนตัวถ้าจำเป็น

(ง) วินัยในการพราง การใช้และเสียงต้องควบคุมอย่างเข้มงวด

ง. การจัดตั้งฐานลาดตระเวน แผนในการตั้งฐาน ลว. ควรกระทำโดยละเอียด รวมทั้งการปฏิบัติ
รายบุคคลขณะที่กำลังดำเนินการตั้งฐาน ลว. (รายละเอียดแต่ละขั้นอยู่ในเรื่องการจัดตั้งฐาน ลว.) คำแนะนำ
ในข้อนี้เป็นการเข้าฐานของหน่วย ลว. ขนาดหมวด โดยทั่วไปแล้วการปฏิบัติก็จะเป็นไปดังนี้

๑) ผบ.ลว. จะต้องไปทำการ ลว. ดูพื้นที่เสียก่อนเมื่อเห็นว่าเหมาะสมจึงจะนำกำลังเข้าไป

๒) เมื่อหน่วย ลว. เข้าไปถึงฐาน ลว. ก็จะทำการระวังป้องกันรอบตัวทันที ส่งหน่วย ลว. เพื่อหา
ข่าวรอบ ๆ พื้นที่ที่ยึดครองนั้น จัดตั้งที่ทำการหรือที่ตรวจการณ์ แล้วขูดหลูดบุคคลถ้าจำเป็น

๓) การรักษาความปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญมาตลอดเวลาที่ยึดครองอยู่ การเคลื่อนไหวในฐานต้อง
ให้มีน้อยที่สุด สัญญาณเงียบต้องนำมาใช้สำหรับการเตือนให้หน่วย ลว. ตื่นตัว คิวไฟ จากการประกอบ
อาหารต้องควบคุมอย่างเข้มงวด มาตรการเชิงรุกและเชิงรับอื่น ๆ ต้องได้รับการปฏิบัติ

บทที่ ๙

การตั้งฐานพักแรมในป่า (HARPOURING)

กล่าวนำ ในยุทธภูมิตะวันออกเฉียงใต้ ไม่มีหน่วยทหารหน่วยใดที่จะพิจารณาได้ว่าตนเองจะปลอดภัยเมื่อหยุดพักแรมเวลากลางคืนนอกจากว่าจะได้กระทำสิ่งเหล่านี้

๑. มีการระวังป้องกันรอบตัว
๒. ไม่มีข้าศึกอยู่บริเวณใกล้เคียง

การระวังป้องกันรอบตัวจะกระทำในป่าซึ่งไม่มีเส้นทางเข้าตีของข้าศึก และการเข้าตีของข้าศึก อาจจะทำได้ทุกทิศทาง ในการที่จะระวังป้องกัน "ฐานพักแรม" นี้ได้มีการปรับปรุงให้ดีขึ้น แต่ก็มีใหม่ของใหม่หรือปฏิรูปใหม่ การปฏิบัติการเหล่านี้ได้เคยใช้ได้อย่างได้ผลมาแล้วในสงครามโลกครั้งที่ ๒ โดยหน่วยทหารออสเตรเลีย ในวิกิโนในขนาดระดับกองพันและโดยหน่วยทหารอังกฤษ (หน่วยซินดิท) ในพม่า ในระดับกองพันน้อย

ขอบเขต

เพื่ออธิบายถึงว่าหน่วยขนาดหมวดที่มีกำลัง ๓ หมู่ หมู่ละ ๙ - ๑๐ คน และ บก.หมวดอีก ๗ คน จะเข้าฐานพักแรมในป่าได้อย่างไร สำหรับหน่วยอื่น ๆ ที่มีขนาดและจำนวนหน่วยรองแตกต่างกันออกไปก็อาจดัดแปลงให้เหมาะสมได้ แต่หลักการและขั้นตอนการปฏิบัติก็คงเช่นเดียวกัน

ความมุ่งหมาย

ความมุ่งหมายของการฝึก การตั้งฐานพักแรมในป่าก็เพื่อให้หน่วยทหารเข้าที่ตั้งพักแรม โดยมีการระวังป้องกันรอบตัวที่ระดับการรักษาความปลอดภัยสูงสุด และมีการออกคำสั่งน้อยที่สุด

วิธีการ

การปฏิบัติแบ่งออกเป็น ๑๐ ขั้นตอน

๑. ออกนอกเส้นทาง
๒. ทำการลาดตระเวน
๓. เข้ายึดพื้นที่
๔. ตรวจสอบบริเวณโดยรอบ
๕. ลาดตระเวนกวาดล้าง
๖. จัดส่วนระวังป้องกัน
๗. ช่วงเวลาการก่อสร้าง
๘. ถอนส่วนป้องกันและวางยาม
๙. งานประจำ
๑๐. เตรียมพร้อม

ขั้นที่ ๑ การออกนอกเส้นทาง (BREAKING TRACK)

ก่อนจะถึงพื้นที่โดยประมาณในการตั้งฐานพักแรมในเวลากลางคืนจะต้องออกนอกเส้นทาง เพื่อรวมพลเพิ่มระดับการซ่อนเร้น มีการปฏิบัติดังนี้-

- ๑) ผบ.หน่วยลาดตระเวนเป็นผู้เลือก จุดที่จะออกนอกเส้นทาง
- ๒) สัญญาณเงียบที่เตรียมไว้ล่วงหน้า "เตรียมออกนอกเส้นทาง ขวา, ซ้าย" จะถูกส่งต่อไปให้ทุกคนในหน่วยลาดตระเวน
- ๓) ผบ.หน่วยลาดตระเวนหยุดหน่วยลาดตระเวนในรูปขบวนแถวตอน ผบ.หน่วยรองจะต้องดูแลไม่ให้คนของตัวเข้าไปชิดกันเกินไป และมาตรการประจำในการระวังป้องกันจะต้องนำมาใช้เสมอ
- ๔) เมื่อได้รับสัญญาณ "ออกนอกเส้นทาง ขวา, ซ้าย ๑๐ ก้าว" (มากกว่าหรือน้อยกว่าก็ได้) แต่ละคนหัน ๙๐ องศา ไปทางทิศที่สั่งโดยก้าวยาว ๆ และเคลื่อนที่ไปในหมู่ไม้ ซึ่งได้หมายทิศทางเอาไว้แล้ว ระมัดระวังในการที่จะไม่ทำให้มีร่องรอยใด ๆ ในการเคลื่อนที่ออกจากทาง หัวหน้าหน่วยรองช่วยเหลือในการดำรงศิวี่ ซึ่งการควบคุมและติดต่อ
- ๕) การเคลื่อนที่ดำเนินไปตามจำนวนก้าวที่กำหนด แล้วแต่ละคนก็หยุดหันหน้าไปทางทิศทางเดิน และตรวจดูให้พบคนที่อยู่ข้างหน้าของตน คนสุดท้ายในขบวนเริ่มต้นส่งสัญญาณเงียบไปข้างหน้าตลอดแถว เพื่อจะดูว่าทุกคนอยู่ครบและพร้อมที่จะเดินทางต่อไป

ขั้นที่ ๒ การลาดตระเวน (RECONNAISSANCE)

ผบ.หมวด จะแจ้งให้ ผบ.หมู่ นำไว้ล่วงหน้าก่อนว่าจะหยุดพักการเดินทางเวลาเท่าไร หรือจะให้พิกัดของตำบลที่ที่หมวดจะตั้งฐานพักแรม เมื่อ ผบ.หมู่ นำไปถึงพิกัดนั้นหรือถึงเวลานั้นแล้วก็จะเรียก ผบ.หมวดหมู่ นำ พลนำสาร และพนักงานวิทยุ ผบ.หมวดจะเลือกหาพื้นที่ที่ราบเรียบ แห้งโล่งเตียน และสามารถไปหาน้ำได้ขณะที่ ผบ.หมวด ลาดตระเวนพื้นที่ รอง ผบ.หมู่ ก็จะไปนำหมู่และจำนำหมวดไปอยู่ข้างหน้า บก.หมวด การปฏิบัติจะต้องกระทำอย่างเงียบ ๆ หมวดยังคงอยู่ในรูปขบวนแถวตอนเรียงหนึ่ง ทุกคนคุกเข่าหรือนั่งลงหันหน้าไปตามเขตรับผิดชอบในการตรวจการณ์ เมื่อ ผบ.หมวด ทำการลาดตระเวนเสร็จแล้วเขาก็จะส่งพลนำสารและพลลาดตระเวนคนหนึ่งมานำหมวดที่เหลือ มาอยู่ที่เขาอยู่ (บริเวณที่เลือกไว้) ระหว่างรอกำลังหมวดส่วนที่เหลือขึ้นมาข้างหน้า ผบ.หมวดจะแบ่งเขตตามระบบนาฬิกา ทิศทางที่หมวดเดินเข้ามาจะเป็น ๖ นาฬิกา (รูปที่ ๑) ผบ.หมวดจะกำหนดที่ตั้งของส่วนต่าง ๆ ในเขตที่ได้รับมอบ

ขั้นที่ ๓ เข้ายึดพื้นที่ (OCCUPATION)

ระหว่างที่หมวดกำลังเคลื่อนที่ ผบ.หมวดจะยืนอยู่บริเวณกลางของพื้นที่ระบบนาฬิกา ซึ่งเป็นบริเวณที่ตัวเขาจะใช้พักแรมแล้วแจ้งให้แต่ละหมู่รู้ถึงเขตที่เขายึด ผบ.หมู่ จะพบกับลูกหมู่ของตน เมื่อ

เคลื่อนที่เข้ามาหา ผบ.หมวด หมู่ ๑ จะยึดตั้งแต ๑๒ - ๔ นาฬิกา หมู่ ๒ ตั้งแต ๑๒ - ๘ นาฬิกา หมู่ ๓ ตั้งแต ๔ - ๘ นาฬิกา บก.หมวดจะอยู่รอบ ๆ ผบ.หมวดตรงกลาง

ในแต่ละเขตของหมู่จะต้องวางปืนกลเขาไว้ทางซ้ายของเขตของเขตตน ส่วนลาดตระเวนอยู่กลางและมาข้างหลังเล็กน้อย และส่วนปืนเล็กอยู่ทางขวา ทุกหมู่จะเลี้ยวขวาไปหา ผบ.หมวดตรงกลางแล้วเดินไปยังพื้นที่ของตนตามลำดับหมู่ ๑ ไปตามแนว ๒ น. ไปตามแนว ๑๐ น. หมู่ ๓ เดินกลับไปตามแนว ๖ น. ผบ.หมู่ จะคอยมอดดู ผบ.หมวดที่สั่งให้ทหารหยุดเมื่อเดินออกไปเป็นระยะที่ถูกต้องคือประมาณ ๑๒ - ๑๕ หลา

พวกปืนกลและพวกปืนเล็ก จะเคลื่อนที่ผ่าน ผบ.หมู่จะสั่งหยุดเมื่อเดินไปเป็นระยะถูกต้อง คือ ๑๒ - ๑๕ หลา พวกลาดตระเวนจะคอยมาข้างหลังเล็กน้อยให้มีความลึก บก.หมวดจะอยู่กับ ผบ.หมวดตรงกลาง (รูปที่ ๒) ในขั้นนี้ ผบ.หมวดต้องสามารถมองเห็นหมู่ของตนและ ผบ.หมู่ จะต้องมองเห็นพวกปืนกลและพวกปืนเล็กของตนได้ (บางที่มองไม่เห็นในภูมิประเทศที่ทึบมาก)

ขั้นที่ ๔ ตรวจภูมิประเทศโดยรอบ (PERIMETER CHECK)

ผบ.หมวด จะไปหาพวกลาดตระเวนของหมู่ ๑ เรียก ผบ.หมู่แล้วเดินไปยังพวกปืนเล็กใช้ตรวจนี้เป็นจุดหลักแล้วให้ตรวจบริเวณโดยรอบ ทวนเข็มนาฬิกา ที่ใช้พวกนี้ของหมู่ ๑ ก็เพราะ พวกนี้เข้ามาถึงก่อนและมีเวลาพักมาแล้วนานกว่าหมู่อื่น ๆ ผบ.หมู่อีก ๒ คนมาพบ ผบ.หมวดที่บริเวณพวกปืนเล็กของตนแล้วตรวจบริเวณเขตของหมู่ตน ผบ.หมวดจะตรวจสิ่งต่อไปนี้ -

๑. ทุกส่วนสามารถติดต่อกันทั้งทางขวาและซ้ายได้ไม่ขาดรอย ถ้าบกพร่องให้ย้ายที่ตั้งส่วนเหล่านั้นเสียให้ถูกต้อง

๒. แต่ละส่วนมีเขตการยิงและพื้นที่ตรวจการณ์โดยการตรวจจากทำนองคุกเข่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องให้ทุกคนยังสวมเบ้าไว้ เพราะอาจต้องเคลื่อนที่ออกจากบริเวณนี้ได้ทันที ถ้าการตรวจบริเวณพบว่าไม่ปลอดภัยและทุกคนในแต่ละส่วนอยู่ใกล้ ๆ กัน ให้สามารถทำการชุดหลุมบุคคลได้เมื่อ ผบ.หมวดแน่ใจว่าการตรวจบริเวณได้กระทำโดยเรียบร้อยก็จะส่งสัญญาณให้ปลอดภัยได้และเริ่มการปฏิบัติขั้นต่อไป

ขั้นที่ ๕ ลาดตระเวนกวาดล้าง (CLEARING PATROLS)

หน่วยลาดตระเวนกวาดล้างจะตรวจตราและดูร่องรอยของข้าศึกในพื้นที่นั้น และให้แน่ใจว่าหมวดจะไม่พ้กแรมอยู่ในระยะที่ข้าศึกจากค่ายพักจะมาโจมตีได้ แต่ละหน่วยลาดตระเวนกวาดล้างประกอบด้วยปืนกลเป็นระยะทางประมาณ ๒๐๐ หลา แต่ละหน่วยลาดตระเวนเดินทวนเข็มนาฬิกา และหลีกเลี่ยงการเกิดเสียงดังขณะเดิน

บริเวณที่พวกลาดตระเวนตั้งอยู่จะมีทหารจาก บก.หมวดมาทำหน้าที่ "ทหารต่อ" ระหว่าง ผบ.หมวดกับทหารที่อยู่โดยรอบ และยังใช้วิธีในการรักษาการติดต่อระหว่าง รอง ผบ.หมู่ กับที่ตั้งของพวกลาดตระเวน เมื่อ ผบ.หมู่ ทุกคนทำการลาดตระเวนกวาดล้างเสร็จแล้วจะมารายงานต่อ ผบ.หมวด ถ้าหมู่ใด

พบแหล่งน้ำหรือลำธารก็ให้รายงานด้วย เพราะจะช่วยจำนำหมวดได้มากในการปฏิบัติขั้นต่อไปหน่วยลาดตระเวนกวาดล้างนี้ จำเป็นต้องใช้การเดินป่าด้วยเข็มทิศและการนับก้าวเมื่อภูมิประเทศเป็นป่าทึบ

ขั้นที่ ๖ จัดส่วนป้องกัน (THE SCREEN)

ภารกิจของส่วนป้องกันก็เพื่อทำการป้องกันและให้การเตือนภัยแก่หมวด ในช่วงเวลาการก่อสร้างส่วนป้องกันประกอบด้วย พวก ลว.ที่ ผบ.หมู่ จะนำไปวาง ส่วนป้องกันจะอยู่ในระยะห่างเท่า ๆ กัน รอบเขตของหมวด ห่างจากหมวดประมาณ ๘๐ หลา หรือในเขตได้ยินเสียง

ถ้าส่วนป้องกันคนใดเห็นข้าศึกและรู้สึกว่าจะเขตหรือหมวดจะถูกข้าศึกเข้าโจมตี ส่วนป้องกันจะต้องทำการยิงและถอยทันที เมื่อมีเสียงปืน หรือเกิดการยิงกันขึ้นแล้ว ส่วนป้องกันที่เหลือจะถอยตัวกลับทันทีระหว่างที่กำลังวางส่วนป้องกันหมวดยังคงอยู่ในลักษณะเตรียมพร้อมโดยมีทหารต่อที่บริเวณที่ตั้งพวกลาดตระเวน ผบ.หมู่ จะต้องรายงานต่อ ผบ.หมวด เมื่อจัดการวางส่วนป้องกันเสร็จแล้ว

ขั้นที่ ๗ ช่วงเวลาก่อสร้าง (THE WORE PERTOP)

การดัดแปลงภูมิประเทศเพื่อพักแรมในเวลากลางคืนในช่วงนี้ย่อมให้เกิดเสียงดังได้เมื่อจำเป็น ช่วงเวลานี้ไม่ควรเกิน ๔๕ นาที ผบ.หมวดจะกำหนดลำดับความเร่งด่วนของการทำการและจำเป็นอย่างนี้-

๑. ขุดหลุมบุคคล (ขึ้นอยู่กับสถานการณ์)
๒. ทำทางเดินโดยรอบและขึงเชือกกรอบบริเวณซึ่งจะป้องกันมิให้ทหารในหมวดเดินพลัดออกไป
๓. ทำเส้นทางติดต่อและนำเชือกนำทาง แต่ละหมู่จะทำเชือกในการนี้
๔. ขุดหลุมทิ้งเศษอาหารและส้วม
๕. ตัดไม้ทำเสาเต็นท์ (ถ้าไม่พอให้ตัดได้) ถ้าไม่ทำขณะนี้จะต้องทำอย่างเงียบที่สุดในขั้นต่อไป จำนำหมวดจะต้องพิจารณา

๑) น้ำและที่ซักล้าง เขาจะรู้ได้หน่วยลาดตระเวนกวาดล้าง ที่ซักล้างจะต้องอยู่ปลายน้ำจากจุดที่จะไปตักน้ำใช้

๒) ส้วม จะต้องส้วมขนาด ๑ วัน นอกเขตใกล้ ๆ กับที่ตั้งของพวกปืนกลที่ซึ่งปืนกลสามารถมองเห็นและความคุ้นเคยกันผู้ใช้ส้วมได้ระบบนี้อาจลดการที่จะต้องให้ปืนกลต้องประจำปืนตลอด ๒๔ ชม. ลงได้โดยการสร้างส้วมกลางคืนขึ้นภายในเขตของหมวด

๓) หลุมทิ้งเศษอาหาร ทุกหมู่ต้องมีหลุมทิ้งเศษอาหารของตนเอง และจำนำหมวดจะต้องตรวจตราและตัวเขาเองจะขุดหลุมนี้ให้กับ บก.หมวด

เมื่อหมดเวลาที่กำหนด ผบ.หมวด จะให้สัญญาณเลิกทำงานและให้เริ่มปฏิบัติขั้นต่อไปนี้ จากนั้นแล้วห้ามใช้เสียงหรือตัดต้นไม้เด็ดขาด

ขั้นที่ ๘ ถอนส่วนป้องกันและวางยาม (WITHDRAWAL OF SCREEN AND SENTRIES OUT)

เมื่อหมดช่วงเวลาการก่อสร้างแล้วก็ไม่จำเป็นต้องมีส่วนป้องกันแต่ยังให้มีระบบเตือนภัยอยู่เสมอ ดังนั้นแต่ละหมวดก็จะวางยามนอกเขตของหมวด ซึ่งจะติดต่อกับยามที่ป็นกลไ้วางเชือกสัญญาณระบบของการถอนส่วนระวังป้องกันและวางยามคือ

๑. ผบ.หมู่ รอง ผบ.หมู่ และทหารอีกคนหนึ่งจากพวกปืนเล็ก ซึ่งจะเป็นยามคนแรกจะเดินออกจากพวกปืนเล็ก เรียกส่วนป้องกันกลับและให้ ยามอยู่แทน

๒. ผบ.หมู่ และพวกลาดตระเวน (ส่วนป้องกัน) เดินกลับเข้ามาในเขตของหมวด ติดตามด้วย รอง ผบ.หมู่ ซึ่งจะวางเชือกจากยามมายังปืนกล

๓. ทั้ง ผบ.หมู่ และรอง ก็จะมีที่อยู่ของยามและสามารถวางยามและถอนยามได้ขณะนี้หมวดจะจัดฐานเรียบริ้ว (รูปที่ ๓) และ ผบ.หมวดจะจัดการขั้นต่อไปทันทีที่ ผบ.หมู่ ทั้ง ๓ รายงานว่าได้ถอนส่วนป้องกันและวางยามเรียบริ้ว

ขั้นที่ ๙ งานประจำ (ROUTINE) ในขั้นนี้มีจุดสำคัญอยู่ ๓ จุด แต่ก็อาจเลือกการกระทำบางอย่างไปในวันที่ต่อไปได้เมื่อจำเป็น

๑. ทำความสะอาดอาวุธ ในการทำความสะอาดให้ทำ ปกบ.เพียงกระบอกเดียว และเป็นในส่วนอื่นอีกกระบอกหนึ่งเท่านั้นในเวลาเดียวกัน

๒. การตักน้ำและซักล้าง อยู่ในความควบคุมของจ่านำหมวดและจะต้องพิจารณาถึงสิ่งต่อไปนี้

- ส่วนที่ไปตักน้ำหรือซักล้างจะต้องได้รับการคุ้มกัน

- การจะออกไปนอกเขตแต่ละครั้งจะต้องไม่มากกว่า ๑/๓ ของกำลังทั้งหมด

๓. การทำอาหาร ให้ใช้คนหนึ่งแต่ในแต่ละส่วนทำอาหารให้ส่วนของตน ผบ.หมวดจะเป็นผู้ออกคำสั่งสำหรับการปฏิบัติในวันต่อ ๆ ไป และจะรายงานสถานการณ์ไปยังหน่วยเหนือ นอกจากนี้ถ้าเวลาอำนวยก็จะทำการซักซ้อมการเตรียมพร้อมและทดสอบระบบสัญญาณต่าง ๆ ผบ.หมู่ ก็จะจัดผลัดยามตรวจเขตการยิงให้แน่ใจว่าทุกคนได้รับประทานยาป้องกันมาลาเรีย ตรวจดูว่าไม่มีใครเจ็บป่วย และให้ทุกคนเปลี่ยนเสื้อผ้าที่เปียก

ในขณะนี้ขั้นที่ดำเนินการกรรมวิธีทางธุรการทุกอย่าง เพื่อป้องกันมิให้ค้างค้าง ไปจนถึงขณะเตรียมพร้อม

ขั้นที่ ๑๐ เตรียมพร้อม (STAND * TO)

การเตรียมพร้อมเป็นการช่วยที่ทหารทั้งหมดอยู่ในสภาพรอเวลาที่จะเตรียมพร้อมขึ้นไม่เป็นเวลาเดียวกันทุกวันไป ทั้งนี้แล้วแต่สภาพอากาศและช่วงเวลานี้จะคุมตั้งแต่ ๑๕ นาที ก่อนจะสิ้นแสงสว่างถึง ๑๕ นาที หลังจากสิ้นแสงสว่าง

การเตรียมพร้อมจะเป็นการเปลี่ยนการปฏิบัติประจำจากกลางวันเป็นกลางคืน และเป็น การตรวจตราการเตรียมการครั้งสุดท้าย ทหารทั้งหมดจะต้องอยู่ในที่ตั้งยิงคาดเข็มขัดกระสุนยกเว้นปรับประทาน

อาหารและซักล้างเรียบร้อย ทำความสะอาดอาวุธแล้ว บรรจุสิ่งของที่ไม่จำเป็นต้องใช้ในเวลากลางคืนลงเบ้ และจะต้องไม่สูบบุหรี่, รับประทานอาหาร, ส่งเสียงหรือเคลื่อนไหว

ยามที่อยู่ภายนอกจะถูก ผบ.หมู่ถอนกลับ และในหน่วยที่ได้รับการฝึกมาแล้ว ยามจะกลับเข้าหมวด เมื่อแสงเริ่มสลัวลง และลงมาถึงเขตของหมวดเมื่อสิ้นแสงพอดี ผบ.หมู่ จะรายงานเมื่อยามเข้ามาในเขตของหมวดแล้ว และ ผบ.หมวด ก็จะต้องรู้ว่า เสียงการเคลื่อนไหวนอกเขตของหมวดจะต้องถือว่าเป็นเข้าศึก

การออกคำสั่งยังจะต้องกำหนดให้อย่างชัดเจน เมื่อส่งสัญญาณ เลิกเตรียมพร้อมยามคู่แรกจะเข้าประจำเป็นกลเบา ยามนี้จะต้องอยู่ในหน้าที่ตลอดเวลาจนกว่าจะมียามอีกคู่หนึ่งมาเปลี่ยนทุก ๆ ชั่วโมง

ผบ.หมู่ จะต้องกำชับให้แน่ใจว่าแต่ละคนรู้ว่าใครเข้ายามต่อจากตน และคนนั้นนอนอยู่ที่ไหน ผบ.หมู่ และ รอง ผบ.หมู่ ไม่สามารถจะควบคุมการเปลี่ยนยาม (และอาจเป็นตัวของเขาเองที่เข้ายามด้วยถ้าหมวดมีกำลังน้อย) ว่ายามแต่ละคนทำการปลุกผู้ที่จะมาเปลี่ยนยามได้ตามเวลา

ในการเตรียมพร้อมตนเข้า จะต้องสั่งหน่วย ลว.กวาดล้างออกไปและต้องวางยามก่อนที่จะเตรียมอาหาร ซักล้าง และทำความสะอาดอาวุธ

สรุป

การตั้งฐานพักแรมในลักษณะนี้หรือลักษณะอื่นใด จะต้องกระทำในทุกระดับหน่วย ทั้งในฐานลาดตระเวน หรือฐานปฏิบัติการ รายละเอียดของในเรื่องการตั้งฐานพักแรมจะต้องกระทำเป็นอัตโนมัติ และหน่วยที่ฝึกหัดการปฏิบัติก็จะพบว่า การปฏิบัติของหน่วยนั้นมุ่งงามและวุ่นวายเป็นความจริงที่ว่าหน่วยที่ปฏิบัติเรียบร้อยและง่ายตายจะต้องทำงานประสานกันตลอดเวลา

ตารางในข้อต่อไปนี้จะแสดงช่วงเวลาที่หมวดจะทำการตั้งฐานพักแรมถ้าปฏิบัติตามแบบอย่างสมบูรณ์แต่สถานการณ์ไม่อำนวยให้มีเวลาดังที่ว่าจะต่อไปนี้จะต้องตัดย่อยลงไป แต่เพื่อรักษาการระวังป้องกันอย่างสูงสุดจะต้องปฏิบัติตามขั้นตอนนี้ให้ได้แม้ว่าสถานการณ์จะไม่อำนวยก็ตาม

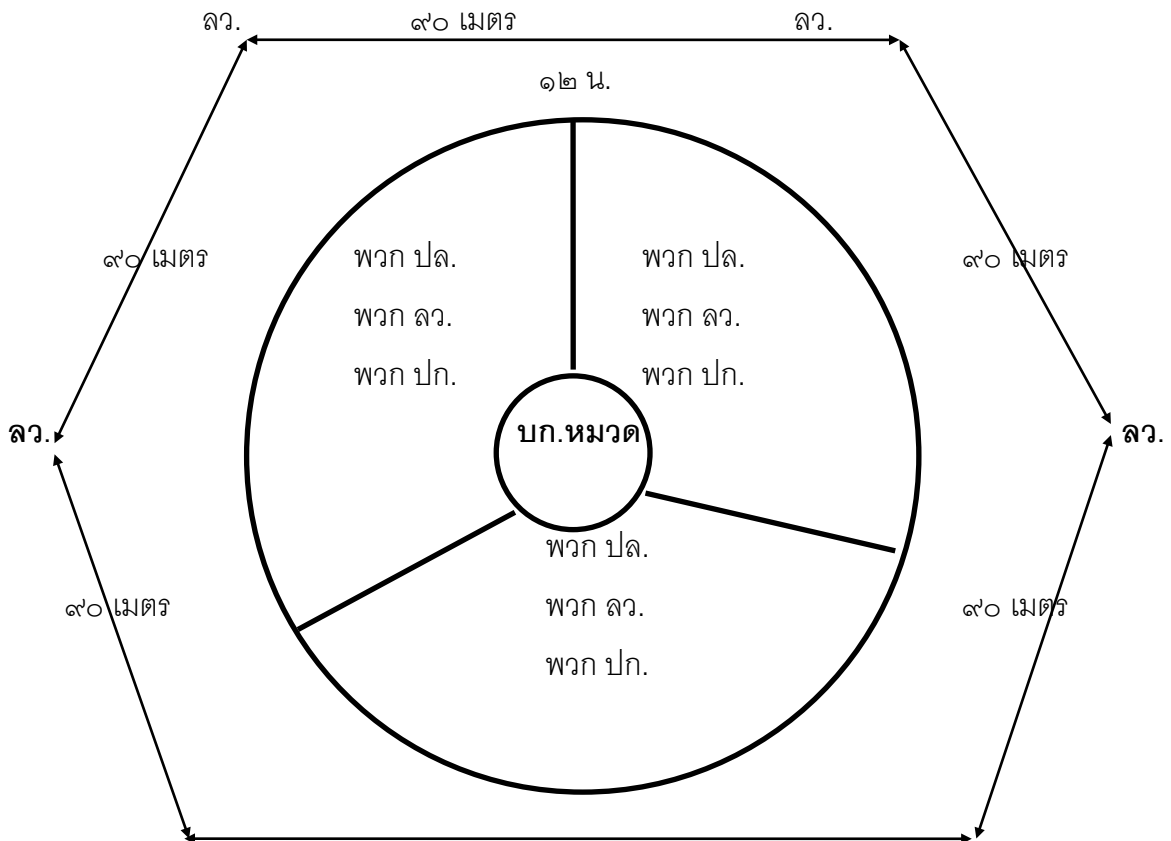
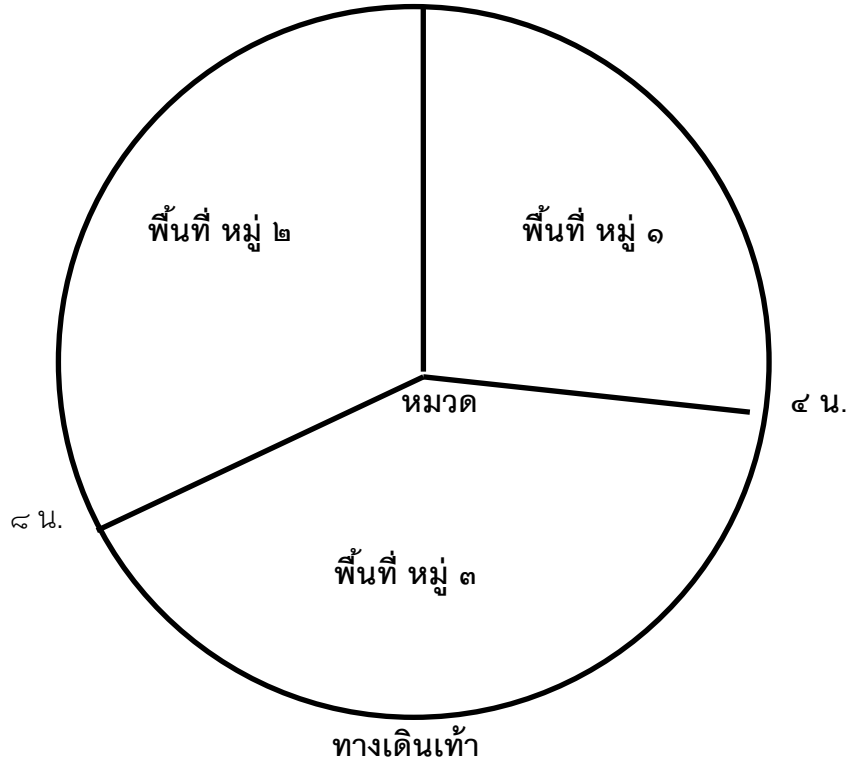
การตั้งฐานพักแรม การตั้งฐานพักแรม ถ้าจะปฏิบัติให้สมบูรณ์จะต้องใช้เวลามากกว่า ๓ ชั่วโมง เวลาของการปฏิบัติแต่ละขั้นคือ.-

๑. การลาดตระเวน	๑๕ นาที
๒. เข้ายึดพื้นที่	๑๕ นาที
๓. ตรวจสอบบริเวณโดยรอบ	๕ นาที
๔. ลาดตระเวนระวังป้องกัน	๓๐ นาที
๕. จัดส่วนป้องกัน	๒๐ นาที
๖. ช่วงเวลาก่อสร้าง	๓๐ นาที
๗. งานประจำ	๖๐ นาที

รวม ๑๗๖ นาที หรือ ๒ ชม. ๕๕ นาที

แต่จะต้องให้เวลามากกว่านี้ในห้วงเวลาก่อสร้าง เสร็จสิ้นลง ถ้าหมวดจะต้องรักษาความปลอดภัยก็อาจไม่หุงหาอาหาร โดยทหารรับประทานเสบียงรังแทน โดยไม่ต้องหุงต้มได้ถ้าจำเป็น

๑๒ น.

ลว.

๙๐ เมตร

ลว.

ทางเดินของ ผบ.หมู่

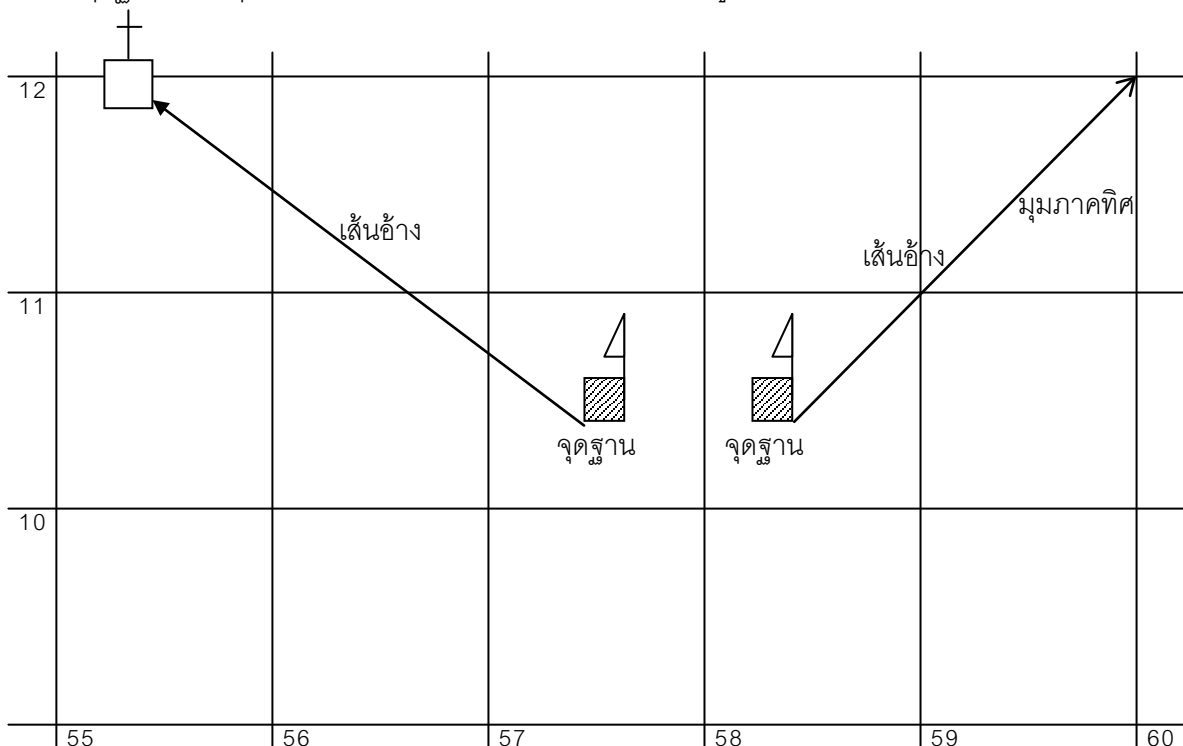
ระบบเส้นอ้างอิงและจุดอ้างอิง

ก. **กล่าวทั่วไป** ระบบเส้นอ้างอิงและจุดอ้างอิงของการรายงานตำบลที่อยู่อาศัยถูกใช้โดย หน่วย ลว.เมื่อทำการ ลว. ในระยะใกล้ ๆ และอยู่ในระยะเวลาที่การเข้ารหัสกระทำการได้ลำบาก ประโยชน์ของระบบนี้คือ ช่วยให้การติดต่อสื่อสารรวดเร็วขึ้น และลดความต้องการในการใช้รหัสปกติของวิทยุลง

ข. **ข้อควรระวัง** ควรจดจำไว้ว่าทั้งสองระบบนี้ความปลอดภัยได้ดีเท่า ๆ กับการเข้ารหัสตามปกติ ข้าศึกที่ได้รับการฝึกเป็นอย่างดี จะสามารถเข้าถึงระบบนี้ได้ไม่ยากนัก ถ้าเขาสามารถวิเคราะห์จุดที่เราส่งไปทางวิทยุได้ เมื่อใช้เส้นอ้างอิงหรือจุดอ้างอิง จำเป็นต้องเปลี่ยนเส้นและจุดเหล่านี้บ่อย ๆ การใช้ซ้ำเส้นหรือซ้ำจุดควรพยายามหลีกเลี่ยง

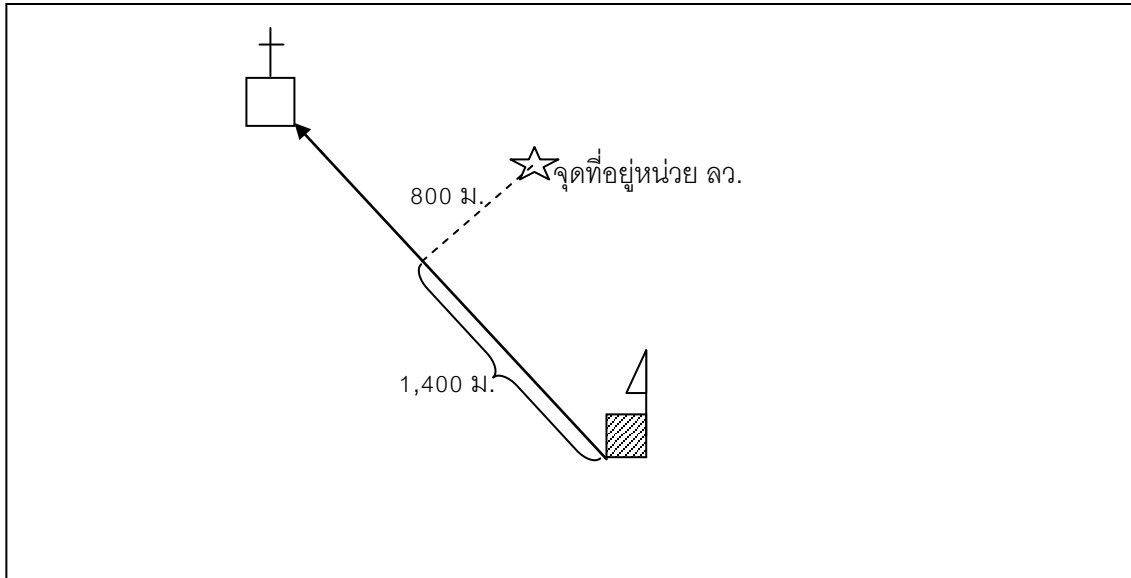
ค. **เส้นอ้างอิง** ระบบเส้นอ้างอิงที่ถูกนำมาใช้เช่นเดียวกับระบบพิกัดในการรายงานจุดที่อยู่บนแผนที่และภาพถ่ายทางอากาศ ตำบลที่จุดใดจุดหนึ่งจะถูกกำหนดโดยความสัมพันธ์กับเส้นอ้างอิงโดยวิธีการดังนี้

๑) ขีดเส้นอ้างอิงขึ้นบนแผนที่หรือภาพถ่ายทางอากาศโดยใช้ลักษณะภูมิประเทศที่เด่นชัด สองจุดหรือเพียงจุดเดียวและมุมภาคทิศ จุดหนึ่งถูกกำหนดให้เป็นจุดฐาน เส้นอ้างอิงจะลากจากจุดฐานไปยังจุดที่สองหรือจากจุดฐานไปยังมุมภาคทิศที่กำหนด เส้นนี้เรียกว่าเส้นอ้างอิง (รูปที่ ๑)

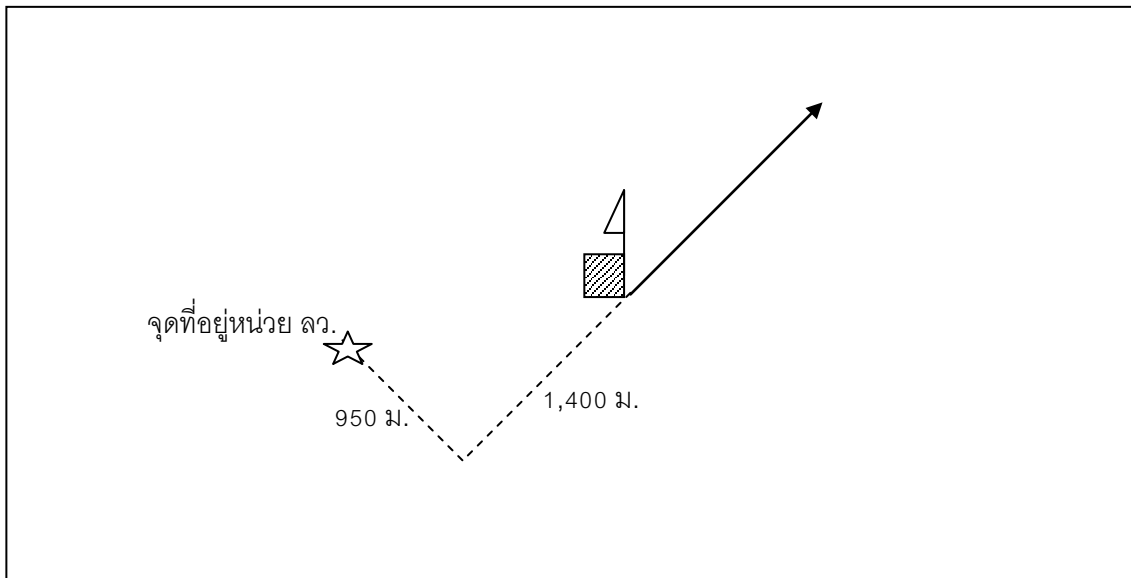

รูปที่ ๑

๒) เมื่อลากเส้นอ้างอิงแล้ว ตำแหน่งของจุดใดจุดหนึ่งก็สามารถที่จะอ่านได้โดยการวัดระยะไปทางหน้า (ตามลูกศร) หรือทางหลังจากจุดฐาน และวัดระยะจากเส้นอ้างอิงไปทางซ้ายหรือทางขวา (หันหน้าไปตามลูกศรเสมอ) ดูรูปที่ ๒ และรูปที่ ๓

รูปที่ ๒ การรายงานคือ... หน้า ๑๔ ขวา ๘

หมายเหตุ แผนที่แสดงตัวอย่าง มาตรฐานส่วน 1 : 50,000

รูปที่ ๓ การรายงาน คือ... หลัง ๑๔ ซ้าย ๙.๕

๓) การวัดระยะไปข้างหน้าหรือข้างหลังของจุดฐานนั้นต้องวัดไปตามเส้นอ้างอิงส่วนการวัดระยะไปทางขวาหรือซ้ายจากเส้นอ้างอิงนั้นจะต้องวัดในลักษณะตั้งฉากกับเส้นอ้างอิงเสมอ (๙๐ องศา) หน่วยที่ใช้วัดระยะบนพื้นโลกในทางระดับเสมอ โดยคิดจำนวนเป็นร้อย ๆ เมตร เช่น วัดได้ ๑,๓๕๐ เมตร ก็อ่านเป็น ๑๓.๕ หรือถ้าวัดได้

๙๗๐ เมตร ก็อ่านว่า ๙.๗ วิธีง่าย ๆ ในการวัดคือใช้มุมกระดาษที่เป็นมุมฉากเอามาทาบกับจุดที่ต้องการวัดและจุดทำเครื่องหมายที่กระดาษ

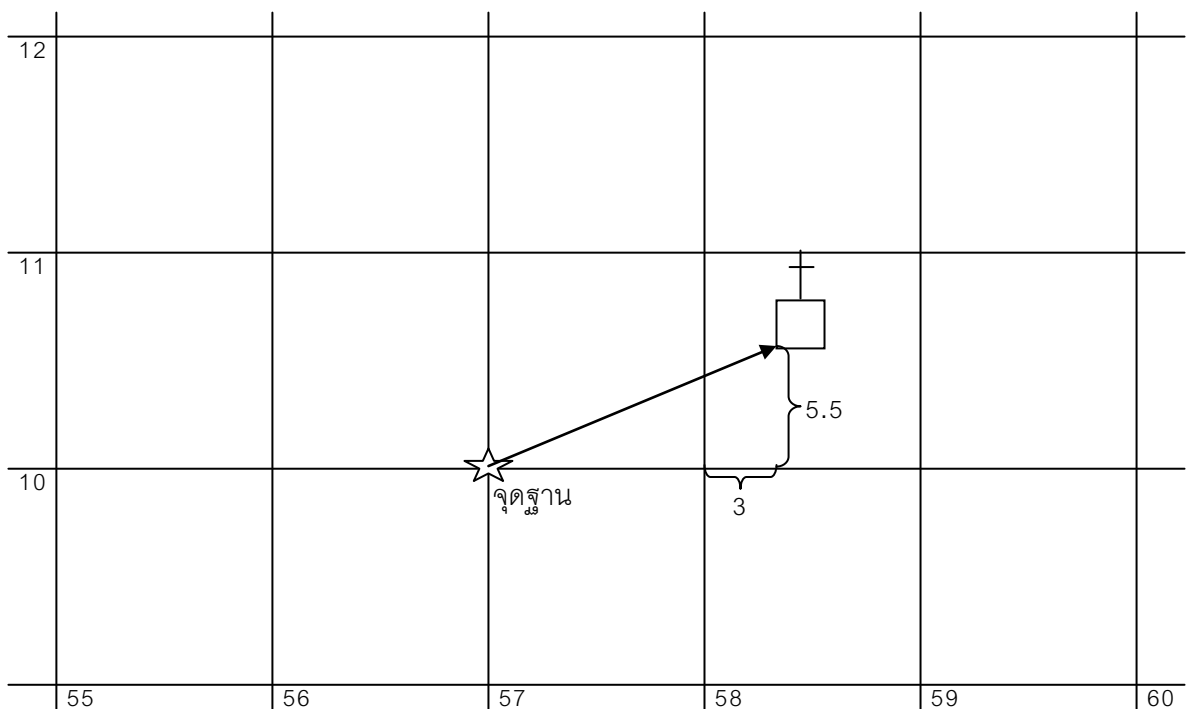
๔) เมื่อทำจุดเครื่องหมายที่กระดาษแล้วก็นำไปทาบกับเสกที่เรารู้ต้องการว่าจะให้หน่วยเป็นอะไร

๕) ในภาพถ่ายทางอากาศก่อนอื่นต้องนำมาหามาตราส่วนหรือทราบมาตราส่วนของภาพถ่ายเสียก่อนแล้วจึงกำหนดเส้นอ้างอิงตามที่กล่าวมาแล้ว การวัดระยะก็คงทำเช่นเดียวกันแต่ให้ใช้หน่วยวัดเป็นมิลลิเมตร แล้วจึงมาเปลี่ยนเป็นเมตรโดยสูตรการหามาตราส่วนของภาพถ่ายทางอากาศการอ่านก็ควรใช้หลักการเดียวกับการอ่านในแผนที่

ง. **จุดอ้างอิง** จุดอ้างอิงเป็นจุดบนแผนที่ซึ่งถูกกำหนดขึ้นมาก่อนโดยใช้จุดตัดของเส้นกริดตั้ง และกริดนอนจุดใดจุดหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ พท.ปฏิบัติภารกิจเป็นจุดอ้างอิง

๑) จุดตัดของเส้นกริดตั้งและกริดนอนที่เลือกขึ้นนี้เรียกว่าจุดอ้างอิง การวัดระยะก็กระทำโดยวัดจากจุดอ้างอิงไปทางเหนือ (บน) หรือใต้ (ล่าง) ส่วนกริดนอนก็จะวัดจากจุดอ้างอิงไปทางตะวันออก (ขวา) หรือตะวันตก (ซ้าย) ระยะเหล่านี้คงใช้หลักการเดียวกับระบบเส้นอ้างอิง

๒) การอ่านพิกัดโบสถ์ซึ่งแสดงในรูปที่ ๔ นั้น โบสถ์ซึ่งอยู่ทางขวาของจุดอ้างอิง ๑,๓๐๐ ม. และอยู่เหนือจุดอ้างอิงขึ้นไป ๕๕๐ เมตร ก็อ่านได้ดังนี้คือ...ขวา ๑๓ บน ๕.๕ (ดูรูปที่ ๔)

รูปที่ ๔ อ่านได้ว่า...ขวา ๑๓ บน ๕.๕

บทที่ ๑๐

การแกะรอยและการสะกดรอย

คำจำกัดความ

- การแกะ และ การสะกดรอย คือศิลปะอย่างหนึ่งในการติดตามมนุษย์ หรือสัตว์ โดยอาศัยร่องรอยต่าง ๆ ที่ทิ้งไว้เบื้องหลัง
- การแกะรอย คือการติดตามร่องรอยโดยใช้สายตา
- การสะกดรอย คือการติดตามร่องรอยโดยใช้จมูกตามกลิ่น

เทคนิคการแกะและสะกดรอย

๑. ค้นหา และพัฒนาการความรู้ ความเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๒. ศึกษาและใช้ปัจจัยที่มีผลต่อการแกะและสะกดรอยให้เป็นประโยชน์ในการปฏิบัติงาน
๓. ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริง โดยตั้งคำถามในใจว่า "ใคร ? จำนวนใด ? มีอะไร ? เป็นอย่างไร ? ไปทางไหน ? เมื่อใด ? และทำไม" โดยละเอียดที่สุด
๔. ค้นหาร่องรอยจากจุดเริ่มต้น ตามแนวทางในการแกะรอย เมื่อหลงรอยอย่าตื่นเต้น ให้ทำตามหลักการในการแกะรอย
๕. พยายามใช้ประสาทสัมผัสให้ครบ ๖ ประการ (ตา หู จมูก ลิ้น สัมผัส และกลางสังขรณ์)

ภารกิจของชุดแกะรอย

๑. ติดตาม ค้นหาข้อเท็จจริงหลังจากการปะทะหรือติดตามฝ่ายเราเมื่อสูญหาย
๒. ตรวจสอบร่องรอยข้อเท็จจริงเพื่อหลีกเลี่ยงจากการปะทะ หรือเพื่อเตรียมการเข้าปะทะ
๓. เป็นแหล่งข่าวให้ผู้บังคับบัญชา
๔. ให้การฝึก อบรม เจ้าหน้าที่อื่น ๆ ในเรื่องการแกะรอย

ชนิดของร่องรอย

๑. รอยบนดิน คือร่องรอยต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นสูงตั้งแต่แนวระดับสายตาลงมาจนถึงพื้นดิน เช่น รอยเท้า รอยกิ่งไม้หัก สิ่งของตกหล่น เป็นต้น
๒. รอยเหนือพื้นดิน คือร่องรอยต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นสูงกว่าระดับสายตาขึ้นไป เช่น รอยยางไม้ไหล ไยม่วงมูมขาด รอยโหน จับเหนียว หรือปิ่นต้นไม้ เป็นต้น

หลักการแกะรอย

๑. เริ่มจากจุดเริ่มต้น โดยตีความ จุดจำขนาด และลวดลายความละเอียดของรอย
๒. อยู่ ณ จุดเริ่มต้น หรือรอยสุดท้ายที่หายไป ตรวจสอบไปยังทิศทางที่รอยเคลื่อนที่ไป
๓. มองระดับสายตาแล้วกวาดลงต่ำ จากไกลมาใกล้
๔. เมื่อตรวจรอยจากจุดเริ่มต้น ถ้าทำได้ควรให้ดวงอาทิตย์ส่องมาจากด้านหน้า เพื่อป้องกันมิให้เงาของ จนท.และแกะรอยทาบทับรอย
๕. ถ้าไม่พบรอย ให้ดูกิ่งซ้าย กิ่งขวาตามลำดับ รวมทั้งด้านบนเหนือระดับสายตาด้วย

๖. พยายามใช้รอยใกล้สุด และรอยใกล้สุดประกอบกัน
๗. อาจผ่านร่องรอยที่ไม่สำคัญไปได้ เมื่อพบรอยที่ชัดเจนกว่า
๘. ก่อนเคลื่อนที่ไปยังรอยถัดไป ถ้าไม่แน่ใจให้ทำเครื่องหมายรอยเดิมไว้เพราะถ้าจำเป็นอาจกลับมาเริ่มต้นใหม่ได้ (การเคลื่อนที่ของ จนท.แคะรอย จะเคลื่อนที่เป็นห่วง ๆ ห่วงละ ๑๐ - ๑๕ เมตร)
๙. ต้องละเอียดรอบคอบ เชื่อมั่น และมีการตัดสินใจดี อย่าดี้อร้อนหรือเข้าข้างตนเองหากไม่มีความมั่นใจพอ
๑๐. ต้องมีการระวังป้องกันทุกครั้งเมื่อปฏิบัติงาน

จุดเริ่มต้นหรือแหล่งที่พบรอยได้ง่าย

๑. ชายน้ำ หรือหาดทราย
๒. บริเวณดินอ่อน เลน โคลน หรือขึ้นแฉะ
๓. ชายป่า หรือชายทุ่ง
๔. เชิงเขา หรือที่ลาดชัน

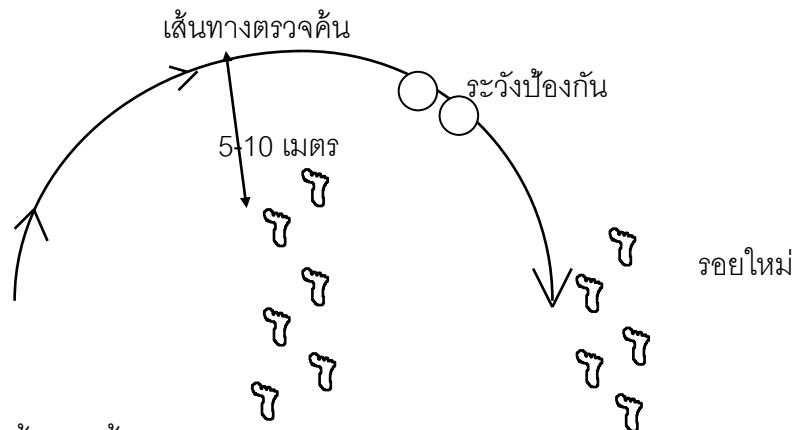
การตรวจค้นเมื่อหลงรอย

๑. การตรวจค้นแบบวงรอบ
๒. การตรวจค้นแบบล้อมกรอบ
๓. การตรวจค้นตามแนวลำน้ำ
๔. การตรวจค้นแบบสลับฟันปลา
๕. การตรวจค้นล่วงหน้า

๑. การตรวจค้นแบบวงรอบ

๑.๑ ถอยหลังจากรอยที่พบครั้งสุดท้าย ประมาณ ๒ ก้าวแล้วออกค้นหาเป็นวงรอบในรัศมี ๕ - ๑๐ เมตร

๑.๒ การทำวงรอบจะหมุนไปทางใดก็ได้ โดยถือว่าให้ดวงอาทิตย์อยู่ข้างหน้า หากดวงอาทิตย์อยู่ด้านหลังอาจทำให้เงาของ จนท. ทาบทับรอย ยากต่อการอ่านรอย

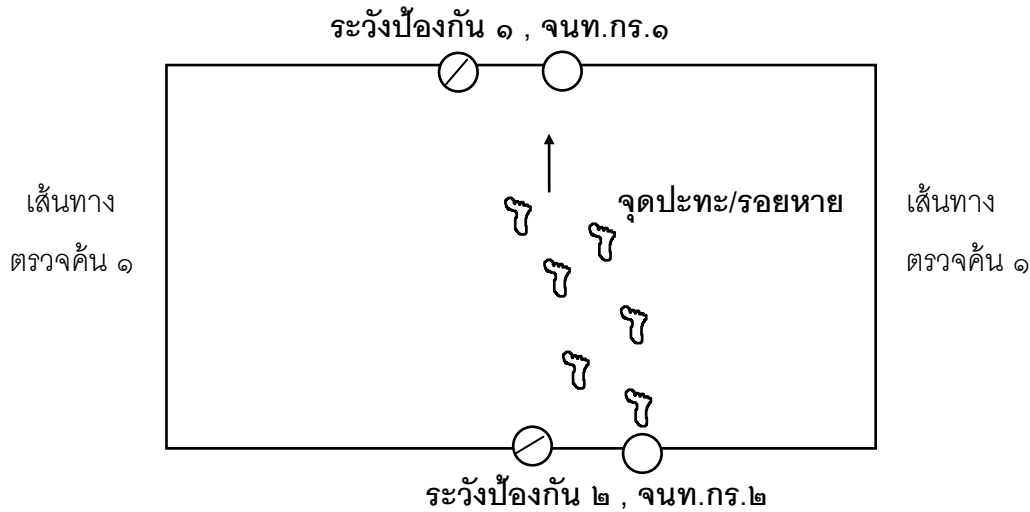

๒. การตรวจค้นแบบล้อมกรอบ

๒.๑ ส่ง จนท.แกะรอยคนที่ ๑ ไปอยู่ที่ตำแหน่ง ๑๒ นาฬิกา (พร้อมด้วยพลระวังป้องกัน ตามหลัง ๑ นาย) จนท.แกะรอยคนที่ ๒ ไปอยู่ที่ตำแหน่ง ๖ นาฬิกา (พร้อมพลระวังป้องกัน ๑ นาย) กำหนดให้จุดที่พบรอยครั้งสุดท้ายเป็นแกนกลางของนาฬิกา และทิศทางตรงหน้าเป็น ๑๒ นาฬิกา

๒.๒ ออกตรวจจค้นเป็นรูปกรอบสี่เหลี่ยมไปในทิศทางตามเข็มนาฬิกา จนกว่าจะพบร่องรอย

๒.๓ ความกว้างของกรอบ แล้วแต่ ผบ.ชุด จะกำหนดตามความเหมาะสม ถ้าไม่พบก็ขยาย ความกว้างของกรอบออกไปอีก

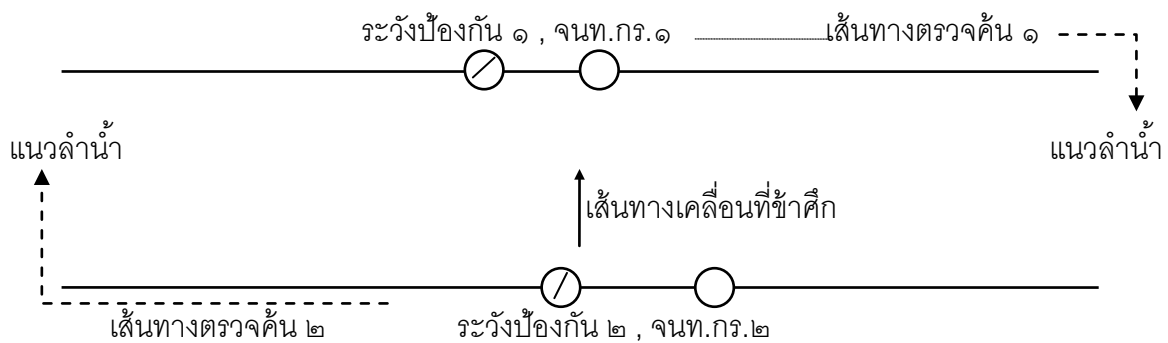
๓. การตรวจจค้นตามแนวลำน้ำ

๓.๑ ใช้ตรวจจค้นในภูมิประเทศตามแนวลำน้ำ ถนน หรือพื้นที่คล้ายกัน เช่น แนวต้นไม้ แนว เครื่องกีดขวาง หรือร่องสวน เป็นต้น

๓.๒ ส่ง จนท.แกะรอยคนที่ ๑ พร้อมด้วยพลระวังป้องกันไปที่ตำแหน่ง ๑๒ นาฬิกา (ฝั่งตรงข้ามของลำน้ำ หรือถนน) จนท.แกะรอยคนที่ ๒ พร้อมด้วยพลระวังป้องกันอยู่ ณ ตำแหน่งที่รอยหายไป

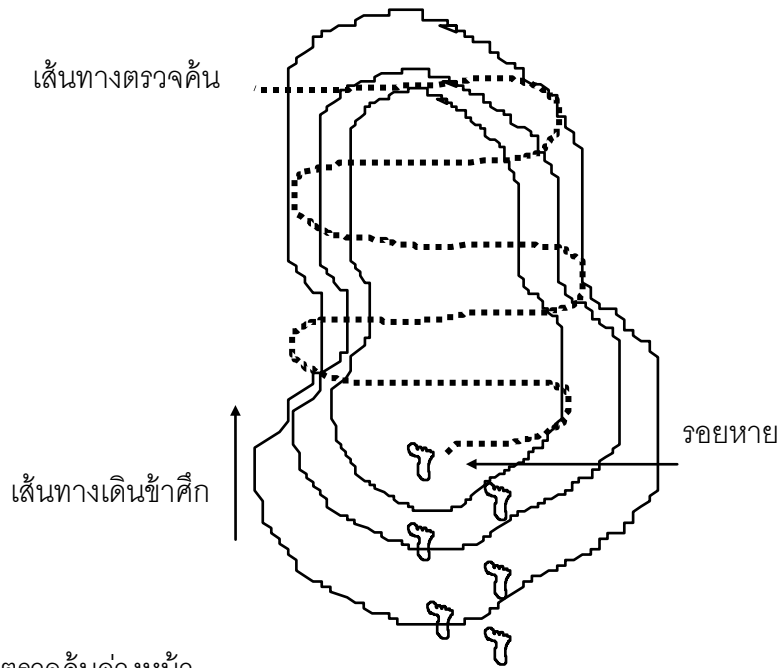
๓.๓ ออกตรวจจค้นเป็นรูปสี่เหลี่ยมรอบพื้นที่ในทิศทางตามเข็มนาฬิกา จนกว่าจะพบรอย

๓.๔ ความยาวของเส้นทางตรวจจค้น แล้วแต่ ผบ.ชุดกำหนดตามความเหมาะสม อย่างน้อย ควรยาว ๕๐๐ เมตร ทางเหนือและใต้ของลำน้ำ ถ้าไม่พบรอยก็ขยายกว้างออกไปอีก

๔. การตรวจจค้นแบบสลับฟันปลา ใช้ตรวจจค้นตามแนวสันเนิน โดยเดินสลับฟันปลาตัดไปตาม สันเนินที่คาดว่าข้าศึกอาจใช้เป็นเส้นทางเคลื่อนที่

๕. การตรวจค้นล่วงหน้า

๕.๑ จัด จนท.แกะรอยและพลระวังป้องกัน ล่วงหน้าไปยังทิศทาง หรือตำบลที่คาดว่าข้าศึก จะเคลื่อนที่ไป

๕.๒ อาจใช้การ ลว.บนแผนที่เพื่อค้นหาพื้นที่ซึ่งคาดว่าข้าศึกอยู่ และ/หรือทำร่องรอยไว้

๕.๓ อาจสอบถามจากชาวบ้าน หรือรับข่าวจากหน่วยเหนือ เพื่อเข้าตรวจค้นร่องรอยของข้าศึก

๕.๔ ผลจากการ ลว.ทางอากาศจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่การแกะรอย

การปฏิบัติเมื่อเริ่มต้นแกะรอยที่ทางแยก หรือพบทางแยกขณะแกะรอย

๑. ทำเครื่องหมายไว้ ระวังอย่าให้เกิดร่องรอยสับสน

๒. ตกลงใจในการติดตามร่องรอยทางใดทางหนึ่ง ซึ่งพิสูจน์และตีความแน่ชัดแล้วว่ารอยไปทางนั้น

๓. ตามรอยแต่ละรอยเมื่อมั่นใจ

๔. อย่าให้ผู้ที่ไม่มีความชำนาญในการพิสูจน์ ค้นหา และตีความร่องรอย เพราะจะทำให้เกิดความ สับสนมากยิ่งขึ้น

๕. จงใช้นักแกะรอยที่ชำนาญการ หรือมีความมั่นใจในรอย รอยกลิ้งก็ใช้สุนัขช่วยติดตามด้วย จะดีมาก

ปัจจัยและอุปสรรคต่าง ๆ ที่มีผลต่อการแกะรอย

๑. ลมฟ้าอากาศ

๑.๑ ลม

- รอยแห้งเร็ว

- พัดพาเศษขยะ ไปไม่คลุมรอย

- ลมอ่อน และ จนท.กร.เคลื่อนที่สวนทางลม มีผลเกื้อกูลต่อการแกะรอย

- ลมเป็นตัวนำกลิ่นและเสียง
- ลมแรงเป็นอุปสรรคต่อการฟังการณ์ แต่เกื้อกูลต่อการเคลื่อนที่

๑.๒ ฝน

- ฝนตกก่อนเกิดรอย ทำให้รอยสดและชัดเจน
- ฝนตกหลังเกิดรอย จะทำให้ความคมของรอยลบเลือน กลิ่นจาง ถ้าฝนตกมากอาจทำให้รอยจางหรือหายหมดไป

- ทำให้วัชพืชถูกรบกวนคืบตัวได้เร็ว

๑.๓ อุณหภูมิ

- ความชื้นในอากาศและพื้นดินเท่ากันโดยประมาณ ทำให้การตีความอายุรอยใกล้เคียงหรือถูกต้องตามความเป็นจริง

- ความชื้นในอากาศมีมาก ทำให้รอยสด และชัดเจนนาน
- อากาศร้อน อบอ้าว ทำให้รอยแห้งเร็ว จางซีด

๑.๔ แสงแดด

- ทำให้รอยแห้งเร็ว
- กลิ่นจางเร็ว

๒. ภูมิประเทศ

- รกทึบ หารอยยาก แต่จำกัดการกระจายของกลิ่น
- เปียกชื้น หรือมีวัชพืชเกื้อกูลต่อการเกาะรอยอย่างต่อเนื่อง
- พื้นดินแข็ง ไม่จับรอย และกลิ่น
- พื้นดินร่วน หรือทราย รอยจางไม่ชัดเจน และลบได้เร็ว
- พื้นที่มีเงาปกคลุมเกื้อกูลต่อการเกาะรอย
- ลำธาร บึง หรือพื้นที่ที่มีน้ำขุ่นในการพรางตาและลบร่องรอยทำให้รอยขาดหายขาดความต่อเนื่อง แต่ถ้าข้าศึกไม่ระมัดระวังก็จะทำให้พบรอยเปียกชื้น หยดน้ำ น้ำขุ่น ตะไคร้หรือวัชพืชได้นำรอยขึ้นมา รอยลื่นไถล เป็นต้น

- พื้นที่ซึ่งมีการสัญจรพลุกพล่าน ยากต่อการเกาะรอย

๓. อายุของรอย การตีความว่าร่องรอยเกิดขึ้นเมื่อใด จะต้องนำเอาปัจจัยต่าง ๆ มาพิจารณาประกอบกันในการตีความอายุรายนั้นด้วย ความเก่าของรอยทำให้รอยไม่ชัดเจน กลิ่นจางหรือหมดไป ทำให้การติดตามรอยยากลำบาก ร่องรอยยิ่งใหม่หรือชัดเจนเท่าใดก็จะทำให้การตามรอยยิ่งง่ายและรวดเร็วมากขึ้น

๔. การกระทำของข้าศึก

- มีวินัยดี การพรางและกลบเกลื่อนรอยดี

- การฝึกดี อาจต่อต้านการแกะรอย และใช้การลวง
- รั้วร้อน เดินทาง หรือขาดวินัย จะทิ้งร่องรอยไว้อย่างชัดเจน

ข่าวที่ได้จากการแกะรอย

๑. ระยะเวลา (อายุรอย)
๒. ทิศทางเคลื่อนที่
๓. จำนวน ขนาดของหน่วย
๔. เพศ
๕. น้ำหนัก (สิ่งแบกหาม ลาก จูง พ่วง บรรทุก)
๖. อาวุธยุทโธปกรณ์
๗. ความเร็วในการเคลื่อนที่
๘. การระวังป้องกัน
๙. อาหาร
๑๐. การพรางและการลวง

๑) ระยะเวลาอายุของรอย จนท.กร.จะต้องพิจารณาตีความร่องรอยที่พบเห็นว่าเกิดขึ้นเมื่อใด โดยคำนึงถึงสภาพลมฟ้าอากาศ ภูมิประเทศ และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นำมาเป็นปัจจัยสำคัญในการพิจารณาตีความอายุรอย จากประสพการณ์ที่พบเห็น และการบันทึก จด จำ จะช่วยให้การพิจารณาตีความอายุรอยได้ถูกต้อง แม่นยำใกล้เคียงความเป็นจริงมากขึ้น เช่นตัวอย่างของการตีความอายุรอยดังนี้ ทันทันทันใด

- สัตว์ นกแตกตื่น หรือร่องผิดธรรมชาติ
- มด ปลวก ผึ้งแตกรัง บินว่อน
- ยางไม้กำลังหยด ไหล
- รอยเท้าในที่แฉะ หรือที่ลุ่ม ขอบรอยมีน้ำเปือก และน้ำยังไม่แห้งในรอย
- ยีแมงมุมขาด ตัวแมงมุมมีอาการตื่น ประมาณไม่เกิน ๑๕ นาที
- มดที่ถูกรบกวน มีการขนย้ายซากมด
- หญ้าหัก ลู มีรอยเขียวช้ำ และกลิ่นหญ้าชัดเจน
- วัชพืชบางชนิดเมื่อถูกรบกวน จะหลุบใบ และจะคลี่ใบออกในเวลาต่อมา เช่น ไมยราพ จะเริ่มคลี่ใบจากโคนกิ่งออกมาทางปลายกิ่ง
- วัชพืชใต้น้ำ ตะไคร่น้ำ จะขาดลอยน้ำเมื่อถูกรบกวน และจมลงในเวลาต่อมา (พิจารณา ลักษณะของวัชพืช ความแรงของกระแสที่ประกอบด้วย) เกินกว่า ๑๕ นาที
- การรวมตัวของตะกอนน้ำ (น้ำขุ่นนอนกัน) ในพื้นที่ที่เป็นแอ่งน้ำหรือน้ำไม่ไหล น้ำจะตกตะกอนเป็นปกติภายหลังจากถูกรบกวนในเวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง

- ยางไม้ หรือน้ำเลี้ยงต้นไม้จะแข็งตัวตามลำดับ ในอากาศปกติประมาณ ๓ ชั่วโมง อากาศร้อนประมาณ ๑ ชั่วโมง

- รอยชูด ช้วน ถลอกของต้นไม้จะเปลี่ยนเป็นสีคล้ำตามระยะเวลา

- ไม้ไผ่ซึ่งถูกตัดออกจากต้น จะมีสีขาวอิมมน้ำบริเวณรอยตัดและจะเปลี่ยนเป็นสีขาวซีดเหลืองน้ำตาลอ่อนตามลำดับ ในอากาศแห้งแล้งจะแห้งกรอบ อากาศชื้นจะมีรา ดำ หรือเห็ดเล็ก ๆ ขึ้นในเวลาต่อมา

- ข้าวสารที่ตกหล่น ใหม่ ๆ จะขาวใสเป็นเงา ต่อมาขาวขุ่น และเป็นรา

- ก้นบุหรี่จะแข็งตัวภายในเวลาประมาณ ๓ วัน

- ขี้เถ้าจะรวมตัวเป็นก้อนแข็งในเวลาประมาณ ๓ เดือน

- กระจกนวม หรือกระจกป้องกันอาหาร จะมีเชื้อหยดน้ำด้านในกระจกในเวลาประมาณ ๑๕ - ๓๐ วัน แล้วจะเป็นสนิม โดยลามจากปากกระจกเข้าไปข้างใน

- ขี้ขมวน ขี้ไส้เดือน ในตอนเช้าจะนิ่งอ่อนตัว ถ้าถูกเหยียบจะบีบแบนในเวลาสายจะแข็งตัว ถ้าถูกเหยียบจะแตกเป็นผง

๒. ทิศทางเคลื่อนที่

- รอยเท้า ปลายเท้าจะชี้ไปทางทิศทางที่ไป มีรอยกดลึกด้านหน้า และรอยเศษดินทรายตัววัดไปด้านหลัง

- ถ้าเดินถอยหลัง ช่วงความยาวของก้าวจะสั้นกว่าปกติ มีรอยแตกหนักในทิศทางไป

- ถ้าใส่รองเท้าประดิษฐ์พิเศษ (กลับสันเป็นปลายเท้า) จะมีรอยกดหนักในทิศทางไป และรอย ตัววัดไปด้านหลัง พิจารณาเศษดินทราย และวัชพืชประกอบด้วย

- วัชพืช กิ่งไม้ ใบไม้จะลุไปตามทิศทางที่เคลื่อนที่ไป

- ใบไม้สดซึ่งติดอยู่กับต้นพลิกหงาย หรือตะแคงเห็นหลังใบ

- กิ่งไม้หัก ใบไม้ปลิวขาดจากต้นตกระไปตามทิศทางที่เคลื่อนที่ไป

- ใบไม้แห้งพลิกกลับ สีคล้ำขึ้นขึ้นด้านบน

- ก้อนหินเล็ก ๆ ถูกเตะพลิกกลับ หรือเขยื้อนจากที่

- ใบไม้ หรือพื้นดินแข็งเมื่อถูกรอบกวน จะสะท้อนแสงได้ดีกว่าปกติ

- การคลานมีรอยต่ำ และกว้าง

๓. จำนวนหรือขนาดของหน่วย

๓.๑ นับรอยบนดิน ที่ปัก และรอยที่ถูกรบกวน

๓.๒ คำนวณจากรอยที่ปัก จำนวน และขนาดที่ปัก จำนวนไฟที่ประกอบอาหาร หรือก่อไฟเพื่อ

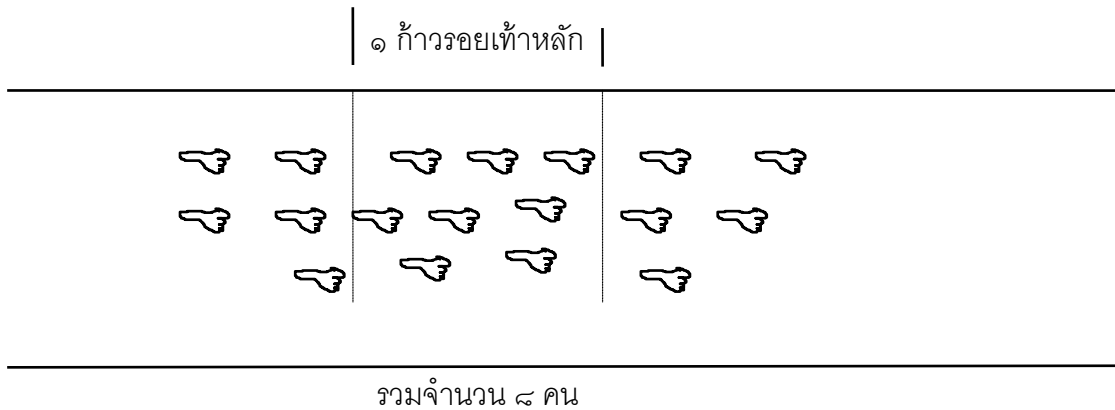
ไล่สัตว์ป่า

๓.๓ จำนวนรอยเท้าเข้า - ออกฐานพักแรม

๓.๔ การพิจารณาหาจำนวนจากรอยเท้า

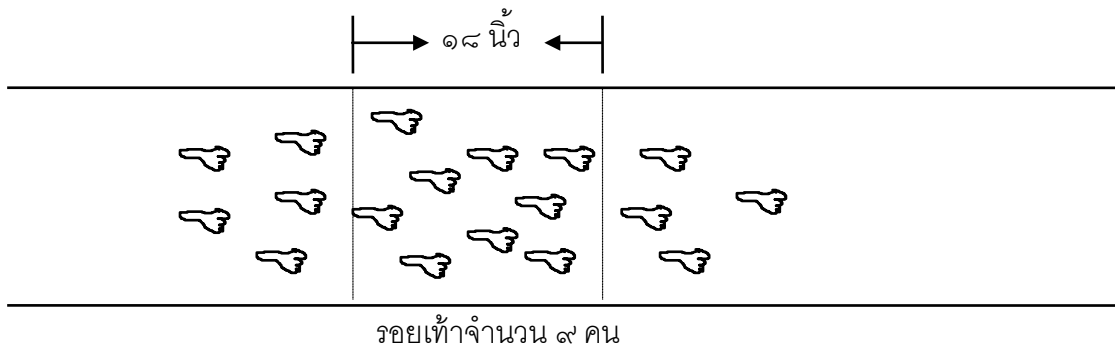
๓.๔.๑ รอยเท้าหลัก

- พิจารณารอยเท้าที่เด่นชัดที่สุดเป็นรอยเท้าหลัก
- ลากเส้นผ่าน สันเท้า และปลายเท้าหลัก (ช่วง ๑ ก้าวของรอยเท้าหลัก)
- อาจเพิ่มขึ้นอีกครั้งก้าว เมื่อคนช่วงก้าวยาว
- นับจำนวนรอยเท้าทั้งหมดที่อยู่ในกรอบรอยเท้าหลัก รอยเท้าหลักซ้ายนับ ๑ นอกนั้นนับทุกรอย รวมทั้งหมดได้เท่าไรเป็นจำนวนคนทั้งหมด

๓.๔.๒ การล้อมกรอบ ๑๘ นิ้ว

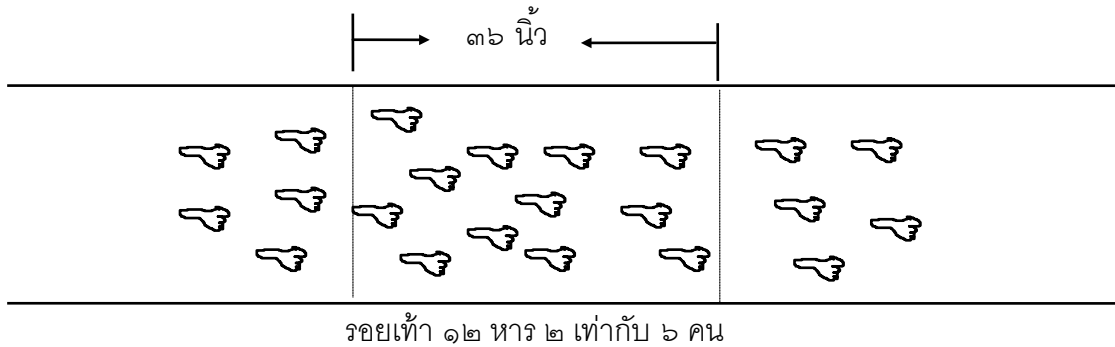
- วิธีนี้ใช้เมื่อหารอยเท้าหลักไม่ได้
- ความแม่นยำน้อยกว่าการหาแบบรอยเท้าหลัก และอาจขัดข้องที่ไม่มีเครื่องมือวัดระยะ แต่อาจกะได้โดยประมาณ
- ทำกรอบสี่เหลี่ยมแล้วล้อมรอยเท้าให้รอบข้างทาง ชิดเส้นจากเท้ารอยใดรอยหนึ่ง แล้ววัดออกไปข้างหน้า ๑๘ นิ้ว ชิดเส้นออกเส้นหนึ่ง
- นับรอยเท้าถูกรอบในกรอบนี้ ได้จำนวนเท่าไรเป็นจำนวนคนโดยประมาณ

๓.๔.๓ การล้อมกรอบ ๓๖ นิ้ว

- เมื่อหารอยเท้าหลักไม่ได้

- การตีกรอบเช่นเดียวกับวิธีที่ ๒ แต่กรอบยาว ๓๖ นิ้ว
- การนับให้นับทุกรอยในกรอบ แล้วหารด้วย ๒ จะเป็นจำนวนคนโดยประมาณ

๔. เพลศ

๔.๑ พิจารณาจากเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่ตกอยู่ หรือชิ้นส่วนของเครื่องนุ่งห่ม เช่น กระดุม กิ๊บติดผม เป็นต้น

๔.๒ สิ่งที่เกิดจากบุคคล เช่น เส้นผม กลิ่นแป้ง เครื่องหอม กลิ่นตัว

๔.๓ พิจารณาที่พักรวม ห้องน้ำ ห้องส้วม

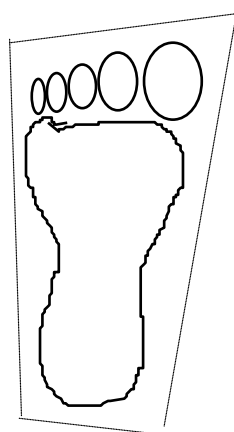
๔.๔ พิจารณาจากรอยเท้า

๔.๔.๑ รอยเท้าชาย ช่วงก้าวยาวปลายเท้าชี้ตรงไปข้างหน้า ปลายเท้าบาน กดหนักที่ส้น

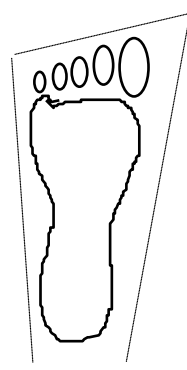
๔.๔.๒ รอยเท้าหญิง ช่วงก้าวสั้น รอยเท้าเล็ก ปลายเท้ากว้างออก ตะแคงขอบในลึกสัน

เท้าและปลายเท้าเท่า ๆ กันโดยประมาณ รอยเบะถ่างออกมาก และกดหนักแสดงว่าต้องแก่

๔.๔.๓ รอยเท้าเด็ก คล้ายรอยเท้าหญิงแต่เล็กกว่า จะมีขนาดใหญ่ตามลำดับอายุ รอยเท้าหญิงหรือเด็กชาย พิจารณาข้อ ๔.๔.๑ และ ๔.๑.๒ ประกอบ

เท้าชาย

เท้าหญิง

๕. น้ำหนัก

๕.๑ ก้าวสั้น กดลึกกว่าปกติ แสดงว่าแบกหามของ อาจมีรอยวางพัก รอยชูดเกี่ยวต้นไม้

๕.๒ รอยเท้าสัตว์ต่าง (บรรพทุกของ) รอยกีบกดลึกกว่าปกติ ตวัดคู้ยดินไปข้างหลังมาก

๕.๓ รอยบรรพทุกของหนัก มีรอยล้อกดลึก และรอยคู้ยดินคล้ายขึ้นเนิน

๕.๔ รอยพักและวางของบ่อยครั้ง รอยวางบนพื้น รอยพิงต้นไม้ จะทำให้ทราบขนาดของหีบ
หอน้ำหนักได้โดยประมาณ อาจคำนวณได้ว่าเป็นสิ่งของประเภทอะไร

๖. อาวุธยุทธโศปกรณ์

๖.๑ รอยวาง รอยขีดข่วนต้นไม้ จากกระยะความสูง ต่ำ อาจทราบได้ว่าเป็นอาวุธประเภทใด

๖.๒ ชิ้นส่วน เครื่องประกอบของอาวุธตกหล่น ปลอกกระสุน เศษผ้าทำความสะอาด และอื่น ๆ

๖.๓ จากการตีความจำนวนคนจากรอยเท้า ทำให้ทราบขนาดของหน่วย และทราบอาวุธ
สนับสนุนด้วย

๖.๔ รอยเท้าเปล่า รอยเท้าขาดทำให้ทราบการสนับสนุนทางการส่งกำลังบำรุง

๗. ความเร็วในการเคลื่อนที่

๗.๑ รอยก้าวยาว กदनัก ลิ่นไถล แสดงว่าเคลื่อนที่เร็วหรือวิ่ง

๗.๒ หน่วยที่มีของมาก หรือของหนัก การเคลื่อนที่มักจะช้า

๗.๓ รอยเท้าลากขา มีรอยค้ำยัน มีรอยคนช่วยพยุง แสดงว่ามีคนป่วย หรือบาดเจ็บ ทำให้
การเคลื่อนที่ช้า

๗.๔ การได้รับบาดเจ็บ ทำให้การเคลื่อนที่ได้เร็วหรือช้า สังเกตได้จากรอยเลือดที่แสดงตำแหน่ง
ของบาดแผล

๗.๔.๑ รอยเลือดเปื้อนไปไม่เป็นระยะ ๆ อยู่แนวเดียวกัน แสดงบาดแผลอยู่ใน
ตำแหน่งระดับนั้น

๗.๔.๒ แผลที่ลำตัว รอยเลือดจะมีรอยสมม่าเสมอ

๗.๔.๓ แผลที่แขน รอยเลือดและหยดแกว่งไปหน้า - หลัง

๗.๔.๔ แผลที่ขา รอยเลือดจะปนกับรอยเท้า

๗.๔.๕ แผลที่เท้า รอยเลือดจะทับรอยเท้า และเท้าข้างที่บาดเจ็บนั้นจะมีรอยกดเบา
กว่าอีกข้างหนึ่ง

๗.๔.๖ แผลฉกรรจ์ หรือเส้นเลือดใหญ่ขาด มีรอยเลือดไหลเป็นกองโต

๗.๔.๗ แผลที่ปอด เลือดที่สีออกเป็นชมพู และมีฟอง

๗.๔.๘ แผลที่หน้าท้อง เลือดมีสีแดงจาง ๆ

๗.๔.๙ แผลที่ศีรษะ เลือดจะข้น เปียกบางคล้ายวุ้น สีแดงคล้ำ

๗.๔.๑๐ การกำหนดว่ารอยเลือดนั้นมีอายุเท่าไร จะต้องดูปริมาณของกองเลือดนั้น
ด้วยและ พิจารณารอยอื่น ๆ ข้างเคียงมาประกอบ รอยเลือดใหม่จะมีสีแดงสด ต่อมาเป็นแดงเข้ม และสี

น้ำตาลใหม่เลือดจะแห้งจากภายนอกแข็งตัวเป็นเมือกคล้ายวุ้นก่อนที่ผิวจะลอก แล้วจะลามเข้าไปภายในก้น
กอง

๘. การระวังป้องกัน การเคลื่อนที่ช้า ใช้มาตรการในการพราง และการลงมากขึ้น การวางยาม
การวางกับดักหรือ เครื่องชুমกล แสดงว่ามี การระวังป้องกันสูง

๙. อาหาร ทำให้ทราบ

๙.๑ แหล่งที่มา เชื้อชาติ และจุดประสงค์ของข้าศึก

๙.๒ อายุของรอยที่นักแกะรอยกำลังติดตาม

๙.๓ สถานภาพการส่งกำลังบำรุงของข้าศึก

๙.๔ สภาพขวัญ และกำลังใจของข้าศึก

๑๐. การพรางและการลง ทำให้ทราบ

๑๐.๑ ขีดความสามารถของข้าศึก ในการฝึกและการปฏิบัติงาน

๑๐.๒ ลักษณะและมาตรการในการระวังป้องกันของข้าศึก

สรุปข้อเตือนใจในการป้องกันและตอบโต้การเกาะ,เกาะและสะกดรอย

จุดอ่อนและโอกาสที่ฝ่ายตรงข้าม จะเกาะและทราบข่าวฝ่ายเรา	วิธีป้องกันและตอบโต้	ข้อเตือนใจ
<p>๑. แหล่งจัดหาเสบียง</p> <p>๑.๑ จนท.จัดหาเสบียงแจ้งจำนวนและ เวลาการเลี้ยงล่วงหน้าตลอดจนการ เร่งรัดสิ่งที่ต้องการ</p> <p>๑.๒ จัดหาเสบียงอาหารพิเศษ เช่น อาหารแห้ง,อาหารกระป๋อง,บุหรี่ปาก เป็นพิเศษ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ไม่บอกพ่อค้าว่าจะจัดหาไปเพื่อวัตถุประสงค์ใด - วางแผนการจัดหาในระดับสม่ำเสมอ - ใช้ สป.ที่ทำการผลิต - เมื่อจำเป็นออกข่าวลวง 	<ul style="list-style-type: none"> - อย่าใช้ความสะดวกมักง่ายในการจัดหา - ผู้จัดหาไม่เป็นไรแต่ผู้ไปปฏิบัติอาจตาย ได้
<p>๒. ที่ตั้งฝ่ายเรา</p> <p>๒.๑ กำลังฝ่ายเราเปิดเผยข่าวขณะ พักผ่อนในพื้นที่พักผ่อน,ตลาดและ หมู่บ้าน</p> <p>๒.๒ แจ้งข่าวสารการปฏิบัติการแก่ กำลังพลนานเกินไป ทำให้ข่าวรั่วไหล</p> <p>๒.๓ การส่งกำลังและส่งกลับกระทำ ตามรอบระยะเวลาและสถานที่เป็น ประจำแน่นอน</p>	<ul style="list-style-type: none"> - กวดขันกำลังพลมิให้เปิดเผยข่าวเกี่ยวกับการ ปฏิบัติการ การหารือ,วิจารณ์, ปรับทุกข์ หรืออวด ตัวว่ามี - ความรู้ความสามารถความสำคัญ ฯลฯ - ห้ามผู้ไม่มีหน้าที่ให้สัมภาษณ์การให้สัมภาษณ์ ต้องได้รับอนุญาตจาก ผบ.ก่อน - จัดหา สห.หรือ จนท.ออกต่อต้านข่าวกรอง ออก สอดส่องตรวจตราอย่างใกล้ชิด - แจ้งข่าวสารที่จำเป็นเมื่อถึง - ออกข่าวลวง - แจ้งข่าวสารแก่ จนท.เฉพาะที่จำเป็นต้อง เตรียมการ - ห้ามแจ้งข่าวสารแก่ผู้ไม่เกี่ยวข้อง - เปลี่ยนแปลงกำหนดเวลา - เครื่องมือและสถานที่ในการส่งกำลังและส่งกลับ 	<ul style="list-style-type: none"> - ผบ.กำลังกำลังพลระมัด ระวังการเสพ สุขและความสัมพันธ์ทางเพศ - อย่าอวดเก่ง -อย่าปรับทุกข์หรือวิจารณ์ว่าตัวเองไม่ดี -ให้รู้เท่าที่จำเป็น -อย่าเตรียมการนานและเตรียมการจน ผิดสังเกต -การใดที่จำเป็นประจำอย่าทำให้ง่ายต่อการ เกาะของฝ่ายตรงข้าม
<p>๓. เส้นทางเคลื่อนที่</p> <p>๓.๑ ใช้เส้นทางที่สะดวกและมีอยู่แล้ว ในภูมิประเทศ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ใช้เทคนิคและหลักการเดินทางในป่ามีแผน เคลื่อนที่ลวงและเปลี่ยนทิศทางการเคลื่อนที่เมื่อจำเป็น - เลือกลงเส้นทางใหม่ที่คาดไม่ถึง - ใช้เส้นทางไปกลับไม่ซ้ำกัน - แยกกันเดินมากกว่าหนึ่งเส้นทาง - กำหนดจุดนัดพบเป็นขั้นตอนตามความจำเป็นและ 	<ul style="list-style-type: none"> - อย่าเห็นแก่ความสะดวกในการใช้ เส้นทาง - ระมัดระวังเพิ่มขึ้นในเที่ยวกลับ -อย่าใช้เส้นทางไปกลับซ้ำกัน

<p>๓.๒ เคลื่อนที่ด้วยรูปขบวนแถวตอนทั้งหน่วยไม่มีส่วนระวังป้องกัน</p>	<p>ความเหมาะสม</p> <ul style="list-style-type: none"> - ปกปิดความลับและกลบเกลื่อนร่องรอยในการเคลื่อนที่ - ถ้าทำได้ ผบ.หน่วยควรตรวจพื้นที่ทางอากาศก่อนปฏิบัติงาน - จัดรูปขบวนให้เหมาะสมในการระวังป้องกัน - ระวังเท้าและการดำเนินกลยุทธ์ - ปกปิด หลีกเลียงไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามเกาะติด - ใช้ระบบหน่วยคู่เพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน - จัด ลว.ตรวจค้นและกวาดล้างตามจำเป็น 	<ul style="list-style-type: none"> - อย่าวางใจว่าไม่มีอะไรไม่เป็นไร - ขจัดขีดขวางการติดตามของฝ่ายตรงข้าม
<p>๓.๓ ไม่รักษาวินัยเรื่องแสง, เสียงและกลิ่น</p>	<ul style="list-style-type: none"> - กวดขันวินัยเรื่องแสง เสียง ระวังการพูดคุย - กลบเกลื่อนร่องรอยการเคลื่อนที่และการพัก - ใช้สัญญาณเงียบ - ผูกมัด ตรึง พรางอุปกรณ์ที่ทำให้เกิดแสงและเสียง - ระมัดระวังแสงและกลิ่นจากการประกอบอาหาร บุหรี่ไฟฉาย 	<ul style="list-style-type: none"> - งดรักษาวินัยการเคลื่อนที่ - อย่าทิ้งร่องรอยในการพักและการเคลื่อนที่ซึ่งฝ่ายตรงข้ามจะใช้สิ่งบอกเหตุ
<p>๓.๔ ละเลยการพิจารณาภูมิประเทศสำคัญ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ศึกษาพิจารณาภูมิประเทศโดยต่อเนื่อง - ประมาณสถานการณ์ตลอดเวลา - ส่งกำลังออกตรวจค้นหรือยึดภูมิประเทศสำคัญเมื่อจำเป็น 	<ul style="list-style-type: none"> - เสียเวลาและเหนื่อยบ้างเพื่อรักษาชีวิต
<p>๓.๕ ลาดตระเวนด้วยการยิงไปยังพื้นที่สงสัย</p>	<ul style="list-style-type: none"> - กวดขันวินัยการยิง - ฝึกการตรวจด้วยตาให้แม่นยำ - ถ้าจำเป็นส่งส่วน ลว.ออกตรวจค้น 	<ul style="list-style-type: none"> - เสียงและแสงจากปืนแสดงที่ตั้งฝ่ายเรา - สิ้นเปลืองกระสุนโดยเปล่าประโยชน์
<p>๓.๖ ไม่ทราบที่อยู่ของตนเองใช้การสอบ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - เดินทางด้วยแผนที่เข็มทิศ ตรวจสอบที่อยู่เสมอ - ใช้คนนำทางเฉพาะที่วางใจได้ 	<ul style="list-style-type: none"> - ชาวบ้านรู้อะไรฝ่ายตรงข้ามก็รู้ด้วย - ต้องรู้ที่อยู่ของตนเองตลอดเวลา
<p>๓.๗ เคลื่อนที่เฉพาะเวลากลางวันและลมฟ้าอากาศปกติ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - เมื่อสถานการณ์และโอกาสอำนวยเคลื่อนที่เวลากลางคืนและเมื่ออากาศวิปริต 	<ul style="list-style-type: none"> - ต้องรู้ที่อยู่ของตนเองตลอดเวลา
<p>๓.๘ ไม่ปกปิดหรือลวงในการเคลื่อนที่ของหน่วย</p>	<ul style="list-style-type: none"> - แยกกันเดินหลายทางกำหนดจุดเริ่มต้นและจุดนัดพบ 	<ul style="list-style-type: none"> - ทำทุกอย่างให้ฝ่ายตรงข้ามเข้าใจผิด
<p>๓.๙ เมื่อฝ่ายตรงข้ามเข้าเกาะ รมกวนโจมตี ชุ่มโจมตีหรือรอนและทำลายกำลังฝ่ายเรา</p>	<ul style="list-style-type: none"> - กำหนดจุดเริ่มต้นลวง - มีแผนลวงเปลี่ยนเวลาและทิศทางเคลื่อนที่ที่กำหนดจุดนัดพบ - ส่งกำลังตรวจค้นทำลายกำลังส่วนเกาะ - วางกำลังชุ่มโจมตีและกำหนดจุดนัดพบ - ใช้ระบบหน่วยคู่เพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน - กวดขันวินัยการยิงปืน 	<ul style="list-style-type: none"> - ผบ.หน่วยใช้ความริเริ่มแก้ปัญหา - ขอการสนับสนุนจากหน่วยข้างเคียงรวมทั้งอาวุธสนับสนุน - กำชับวินัยการยิงปืน - รู้ที่อยู่ของตนเอง - ทุกคนรู้หน้าที่ของตนเอง

	<ul style="list-style-type: none"> - ขอการตรวจการณ์ทางอากาศและขอการยิงจาก ค.,ป.,บ.และ อ.ทำลายส่วนเกาะและจัด จนท.ตรวจ ผลการยิง - ขณะขออาวุธสนับสนุนคุ้มครองการยิงให้มีการลงด้วยการยิงหลายจุด - ต้องรู้ที่อยู่ของตนเอง - มีเครื่องมือหรือสัญญาณแน่นอนในการขออาวุธสนับสนุน - การกระจายกำลังเป็นหน่วยย่อยและกำหนดจุดนัดพบ 	<ul style="list-style-type: none"> - มีการประสานกับหน่วยเหนือหน่วยรอง หน่วยข้างเคียงและหน่วยสนับสนุนอย่าง ดีเยี่ยม
<p>๔. ที่ตั้งฐานปฏิบัติการ</p> <p>๔.๑ ตั้งฐานบริเวณที่เป็นป่าทึบมีป่า กำบังการตรวจการณ์และการยิงหรือมี พื้นที่ข่มสูงใกล้เคียง</p> <p>๔.๒ ไม่ลาดตระเวนก่อนเข้าฐาน</p> <p>๔.๓ นำกำลังเข้าฐานก่อนมีดินนรกเกิน ควรไม่ใช้มาตรการปกปิดและการลง</p> <p>๔.๔ ไม่มีการป้องกันฐานหรือมีไม่พอ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ลว.เลือกฐานไว้ก่อนให้สามารถตรวจการณ์และ ทำการยิงได้ดี - หลีกเลี่ยงการตกอยู่ในพื้นที่สูงข่มถ้าจำเป็นให้วาง การตรวจการณ์,ยึดพื้นที่ข่ม,วางเครื่องซุ่มกลและ วางการยิงไว้ - ลว.ฐานและรอบบริเวณฐานวางกำลังก่อนเข้า ฐานรวมถึงแหล่งน้ำเส้นทางเข้าออกและสนาม ฮ. - เตรียมการให้เสร็จในฐานลงกำลังเข้าฐานก่อน หน้าเล็กน้อย - ก่อนเข้าฐานควรเข้าที่รวมพลใกล้ฐาน - กำหนดฐานสำรองเมื่อใช้ จำเป็นหรือใช้เป็นฐาน ลง - จัดกำลังป้องกันเส้นทางเข้าสู่ฐาน - กลบเกลื่อนร่องรอยเข้าฐาน - รู้จุดที่อยู่แน่นอนเพื่อการยิงสนับสนุน - จัดระบบการป้องกันฐานไว้อย่างน้อย ๒ ชั้น - การป้องกันชั้นในวงเครื่องเตือนภัย เช่น เชือก สัญญาณทุบระเบิดเครื่องควบคุมและจัดยามดูตาม จุดสำคัญ - การป้องกันชั้นนอกจัด ลว.รอบฐานจัดจุดซุ่มและวาง เครื่องซุ่มกลจัดยามคุ้ม จุดซุ่ม - ใช้ทุบระเบิดสังหารแบบต่าง ๆ กับระเบิด ลข.ให้ เป็นประโยชน์ 	<ul style="list-style-type: none"> -อย่าเห็นแก่ความสะดวกในการทำอาหาร และน้ำ - อย่าเกียจคร้าน - อย่าคิดว่าไม่มีอะไรไม่เป็นไร - อย่าเกียจคร้าน - การปกปิดและลงเป็น มาตรการสำคัญ - ระวางการวางเครื่องซุ่มกลและกับระเบิด อย่าให้เป็นอันตรายกัน - ฝ่ายเราต้องบันทึกหลักฐานไว้และเมื่อ ไม่ใช้ให้รื้อถอนออกอย่ามก่งายในการ วางกับระเบิด

<p>๔.๕ เมื่ออยู่ในฐานไม่รักษาวินัยการ พรางแสง, เสียง, คิวไฟและการ เคลื่อนที่</p> <p>๔.๖ ขาดการเตรียมการยิงและการขอ อาวุธสนับสนุนเพื่อแก้ปัญหา</p> <p>๔.๗ เมื่อฝ่ายตรงข้ามเข้ามาเกาะฐาน และเริ่มรบกวนใช้อาวุธเกินจำเป็น สิ้นเปลืองและเปิดเผยที่อยู่</p> <p>๔.๘ ตั้งฐานอยู่ที่เดิมนานเกินไป</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ระมัดระวังการใช้แสง, เสียง คิวไฟจากการ ประกอบอาหารและการเคลื่อนที่ภายในฐาน - ใช้เชื้อเพลิงแห้งหรืออาหารสำเร็จรูปประกอบ อาหารเฉพาะเวลากลางวันหรือพรางแสง - วางแผนการยิงให้กับอาวุธทุกชนิดที่มีให้เกิด ประโยชน์สูงสุด - กำหนดที่อยู่ให้แน่นอน - เตรียมแผนการขออาวุธสนับสนุน - ควบคุมวินัยการยิงปืน ใช้อาวุธเมื่อเห็นที่หมาย คุ้มค่าและได้ผล - กลางวันส่ง ลว. ตรวจค้นกวาดล้างและจุดชุมรอบ ฐานประกอบการขอการสนับสนุน - กลางคืนควบคุมวินัยการยิงเป็นพิเศษใช้ทุ่น ระเบิดกับระเบิดบังคับใช้ ลข. เป็นหลัก ถ้าจำเป็น ขออาวุธสนับสนุนแล้วส่งกำลังออกตรวจค้นกวาด ล้างในวันรุ่งขึ้น - ย้ายฐานไปยังฐานสำรอง - ย้ายฐานปฏิบัติการบ่อย ๆ 	<ul style="list-style-type: none"> - แสง, เสียงและคิวไฟเป็นสิ่งบอกเหตุว่า ฝ่ายเราทำอะไรอยู่ที่ไหน - แผนการใช้อาวุธสนับสนุนเป็นสิ่งสำคัญ - ต้องรู้ที่อยู่ของตนอย่างแน่ชัด - มีวินัยการยิงเป็นดี - รู้ที่อยู่ของตนเอง - ช่วยตนเองก่อนและ ขออาวุธสนับสนุน - ตอบโต้และแก้ปัญหาให้ถูกต้องจำทำให้ ฝ่ายตรงข้ามเกาะได้ยาก - ไม่ควรปักหลักอยู่นานเกินไป
<p>๕. แหล่งน้ำในภูมิประเทศ</p> <p>๕.๑ ไม่ ลว. รอบแหล่งน้ำโดยละเอียด</p> <p>๕.๒ ไม่มีการระวังป้องกันขณะไป อาบน้ำ</p> <p>๕.๓ ใช้เส้นทางประจำในการไปเอาน้ำ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ลว. รอบแหล่งน้ำและเส้นทางเข้าออกโดย ละเอียด - ตรวจพื้นที่บริเวณแหล่งน้ำที่สงสัยว่าจะมีเครื่องชุม กลกกับระเบิดหรือจุดชุมยิง - จัดส่วนระวังป้องกันทุกครั้งโดยเฉพาะเส้นทาง เข้าออก - ใช้ระบบเพื่อนตายคนหนึ่งเอาน้ำคนหนึ่งระวัง ป้องกัน - ระวังเครื่องชุมกลกกับระเบิดและการชุมยิง - ถ้ามั่นใจว่าฝ่ายตรงข้ามรายล้อมแหล่งน้ำอยู่ฝ่าย เรามีกำลังไม่พอให้ขออาวุธสนับสนุนทำลายรอบ บริเวณแหล่งน้ำนั้น - เปลี่ยนเส้นทางทุกครั้งเท่าที่ทำได้ลาดตระเวน เส้นทางทุกครั้ง 	<ul style="list-style-type: none"> ฝ่ายตรงข้ามรู้แหล่งน้ำดีกว่าฝ่ายเราและ มักใช้แหล่งน้ำเป็นพื้นที่สังหารอีกแห่ง หนึ่ง - อย่าประมาท - อย่าลืมนระบบเพื่อนตาย - อย่ายิงเพียงแค่สงสัย - อย่าเห็นแก่ความสะดวกสบาย

<p>๖. บริเวณสนาม ฮ.</p> <p>๖.๑ เลือกสนามไม่เหมาะสมภูมิประเทศ บังคับที่มีที่สูงข่ม</p> <p>๖.๒ ไม่ ลว.เตรียมเลือกสนามและ บริเวณใกล้เคียงไม่จัดกำลังเฝ้าตรวจ เส้นทางบินขึ้น-ลงของ ฮ.</p> <p>๖.๓ ไม่จัดกำลังหรือจัดกำลังไม่พอ ป้องกัน</p> <p>๖.๔ ไม่เตรียมแผนการและการประสาน การยิงของอาวุธสนามรวมทั้งกำลังทาง อากาศคุ้มครอง ฮ.ขณะลงสนาม</p> <p>๖.๕ ฮ.บินวนเหนือสนามนานเกินควร เนื่องจากนักบินขาดความชำนาญหรือ หาจุดลงไม่พบ</p> <p>๖.๖ การบรรทุกขึ้น-ลง ฮ.ซักซ้ำต้องให้ ฮ.แต่ละพื้นที่ทุกครั้ง</p> <p>๖.๗ ลงจาก ฮ.แล้วไม่กระจายกำลัง ป้องกัน ฮ.</p> <p>๖.๘ ไม่ค้นหากวาดล้างเมื่อฝ่ายตรงข้าม เกาะสนาม ฮ.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - เลือกสนามที่เหมาะสมถ้าจำเป็นจัดกำลังเฝ้าตรวจยึด หรือเตรียมแผนการยิงไปยังที่สูงข่ม - เลือกเตรียมสนามสำรองเพื่อการลงหรือใช้เมื่อ จำเป็น - ลว.สนาม ฮ.โดยละเอียด - จัดกำลังเฝ้าตรวจเส้นทางบินขึ้นลงของ ฮ. - จัดกำลังป้องกันรอบสนาม ฮ.ทั้งขณะขึ้นลงและ ขณะลงจอด - เตรียมแผนการยิงและการประสานการยิงสนับสนุน รวมทั้งกำลังทางอากาศอย่างแน่นแฟ้น - กำหนดจุดตรวจสอดหรือสัญญาณให้ ฮ.ลงได้ทันที - กำหนดสนามสำรองหรือสนามลง - ขอใช้นักบินที่ชำนาญ - เตรียมการบรรทุกขึ้น-ลงไว้ - บรรทุกและขึ้น-ลง รวดเร็วแม้ ฮ.จะไม่แต่ละพื้นที่ - เตรียมรบและกระจายกันวางกำลังป้องกันทันทีที่ ออกจาก ฮ. - ส่งกำลังค้นหากวาดล้างทันทีเมื่อสงสัยประสาน การใช้อาวุธสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง - ปรึบการยิงให้อาวุธสนับสนุนนักบินอาจช่วยได้ - ถ้ามี ฮ.ติดอาวุธให้ใช้ให้เป็นประโยชน์ 	<ul style="list-style-type: none"> - ฮ. มีราคาแพงมากเป็นเป้าที่ฝ่ายตรงข้ามต้องการทำลาย - ฮ. ลงไม่ได้ถ้าไม่ปลอดภัย พอเพียง - เมื่อ ฮ.ปลอดภัยก็สามารถลงช่วยเหลือ หน่วยพื้นดินได้ - อย่าคิดแต่จะใช้ ฮ.ลงช่วยอย่างเดียว โดยไม่ช่วยรักษาความปลอดภัยให้ - ช่วยตัวเองก่อนขอการสนับสนุนจาก หน่วยอื่น - เตรียมการติดต่อสื่อสารไว้ล่วงหน้า - การขึ้นลงทันทีของ ฮ.ให้ความปลอดภัย สูง - การปกปิดและการลงเป็นสิ่งสำคัญ - ความรวดเร็วเพิ่มความปลอดภัย - ให้ความปลอดภัย ฮ.ที่สุด - ค้นหากวาดล้างขณะ ฮ.ขึ้นลงด้วย - อาวุธดัดแปลงเช่น ป.หรือ ลข.อาจใช้ทั้ง จาก ฮ.
<p>๗. บริเวณพื้นที่ปะทะ</p> <p>๗.๑ เมื่อถูกปะทะพากันฝั่งตัวไม่ดำเนิน กลยุทธ์ได้ตอบ</p> <p>๗.๒ ไม่ใช้ข่าวสารหรือสิ่งบอกเหตุให้ เป็นประโยชน์</p> <p>๗.๓ พะวงกับผู้บาดเจ็บหรือเสียชีวิต</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ปฏิบัติการจับพลันไม่เสียขวัญ - มีวินัยการยิงปืน - กำหนดความรับผิดชอบให้แก่บุคคล - ดำเนินกลยุทธ์ได้ตอบ - ขอรับการสนับสนุนจากหน่วยอื่น - หาและใช้ข่าวสารที่ได้รับให้เป็น ประโยชน์(ดูการตีความและใช้ข่าวกรองโดย จับพลัน) - รวมผู้บาดเจ็บให้ปลอดภัยให้การปฐมพยาบาล 	<ul style="list-style-type: none"> - ขวัญและกำลังใจต้องดี - ริเริ่มแก้ปัญหาก่อนขอการช่วยเหลือ - ต้องรู้จุดที่อยู่ของตน - ข่าวสารที่ได้อาจมีประโยชน์อย่างยิ่งใน การประมาณสถานการณ์แก้ปัญหา - ภารกิจสำคัญกว่าสิ่งอื่นใด

<p>มากเกินไป</p> <p>๗.๔ ไม่ตรวจค้นทำลายฝ้ายตรงข้ามรอบบริเวณปะทะ</p> <p>๗.๕ ขาดแผนการใช้อาวุธสนับสุนนและกำลังหน่วยข้างเคียง</p> <p>๗.๖ ขาดวินัยการยิงและหย่อนการฝึก</p>	<p>รายงานหน่วยเหนือแล้วดำเนินกลยุทธ์ต่อไปจนคุมสถานการณ์ได้จึงขอการส่งกลับ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ค้นหาโดยรอบจุดปะทะอย่างน้อยกวาดล้างจนพ้นรัศมีการยิงหวังผลของอาวุธประจำกาย - ถ้าพบเส้นทางถอนตัวเข้าศึกมีร่องรอยบาดเจ็ดในเวลากลางวันให้ส่งกำลังติดตามกวาดล้างทันที - เตรียมแผนการยิงสนับสุนนและการช่วยเหลือจากหน่วยข้างเคียง - ตรวจสอบที่อยู่ของตนเองเสมอ - กวดขันวินัยการยิง - ฝึกการปฏิบัติโดยฉับพลันการใช้อาวุธ 	<ul style="list-style-type: none"> - คว้าโอกาสขยายพื้นที่ปะทะ - อย่าเป็นนักสะสม - เตรียมแผนและทดลองการติดต่อสื่อสารให้เรียบร้อย - ต้องรู้ที่อยู่ของตนเองแน่ชัด - การยิงที่ขาดวินัยทำให้เปลืองกระสุนและเปิดเผยที่ตั้ง - การฝึกจนชำนาญดีกว่ารอดตายเพราะโชคช่วย
<p>๘. บนเส้นทางถอนตัว</p> <p>๘.๑ ใช้เส้นทางเดิม</p> <p>๘.๒ มุ่งจะถอยอย่างเดียว (ผบ.หน่วยขาดลักษณะผู้นำ, เสียขวัญ, ไม่จัดส่วนระวังป้องกัน, ไม่ใช้อาวุธสนับสุนน, ไม่ตอบโต้เข้าศึก</p>		

บทที่ ๑๑

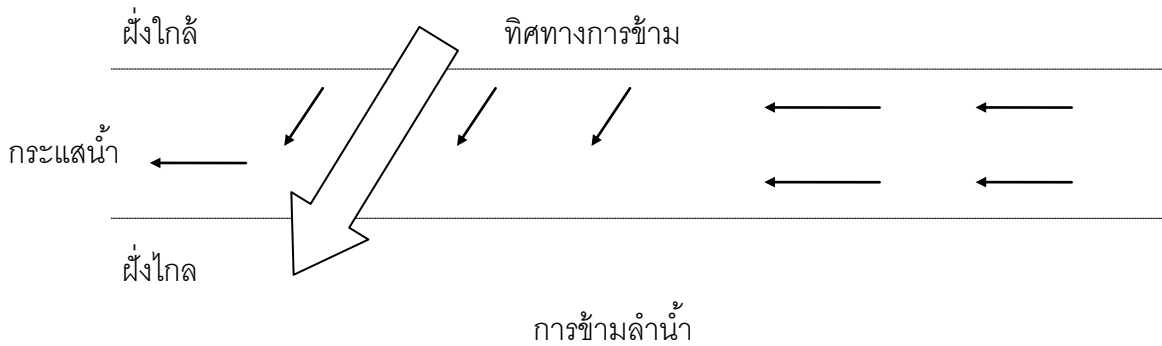
เทคนิคการข้ามลำน้ำหลักการทางยุทธวิธี

ผบ.หน่วย จะต้องพิจารณาถึงหลักการทางยุทธวิธี ในทุกขั้นการฝึก ที่สามารถกระทำได้หลักการเหล่านี้สามารถใช้ได้กับหน่วยทุกระดับ

๑. จะต้องจัดตั้งชุดป้องกันที่ชายฝั่ง เพื่อคุ้มครอง การลาดตระเวนในขั้นต้นของ ผบ.หน่วย
๒. ส่วนคุ้มกันนี้จะต้องใช้เป็นหน่วยล่วงหน้าในการข้ามลำน้ำ ซึ่งก็อาจใช้ชุดป้องกันที่ชายฝั่งนั่นเอง
๓. จะต้องวางปืนกลที่หัวสะพานให้เร็วที่สุดที่จะกระทำได้
๔. จะสร้างเชือกช่วยเหลือน้ำหรือไม้ยื่นขึ้นอยู่กับความกว้างและความลึกของลำน้ำ และความแรงของกระแสน้ำ
๕. จะต้องมีพื้นที่รวมพล เพื่อเตรียมการในการข้ามลำน้ำ
๖. ผบ.หมู่ ที่หัวสะพาน และ ผบ.หมวด จะต้องอยู่ที่หัวสะพานก่อนที่จะเริ่มส่งยุทโธปกรณ์ข้ามลำน้ำ
๗. รอง ผบ.หมวด จะรับผิดชอบในการระวังป้องกันพื้นที่รวมพล และเตรียมการส่งยุทโธปกรณ์ข้ามลำน้ำ และรับผิดชอบในการประสานงาน ณ ฝั่งเดิมจนกระทั่ง การข้ามเสร็จสิ้น แล้ว รอง ผบ.หมวด จะต้องข้ามลำน้ำเป็นคนหลังสุด เพื่อรายงาน ผบ.หมวด ว่าการข้ามลำน้ำเสร็จเรียบร้อยแล้ว

การข้ามลำน้ำ

๑. การเลือกตำบลข้าม มีข้อพิจารณาในการเลือกตำบลในการข้ามลำน้ำดังต่อไปนี้
  - ก. ผู้ที่ว่ายน้ำไม่แข็ง จะต้องข้ามในบริเวณตอที่กว้างและมีระดับน้ำตื้น
  - ข. การข้ามจากจุดที่กระแสน้ำพุ่งไปยังฝั่งตรงข้าม จะกระทำได้ง่ายกว่า
  - ค. ตลิ่งฝั่งตรงข้ามถ้าสูงชันแสดงว่าน้ำฝั่งนั้นลึก และการปีนขึ้นจากน้ำจะกระทำได้ลำบาก
  - ง. ถ้าบริเวณฝั่งใกล้มีน้ำลึก ควรหลีกเลี่ยง เพราะทหารที่ข้ามไปมีความเหนื่อยเพลีย และอาจจะไม่สามารถข้ามไปได้ แต่ถ้าบริเวณฝั่งใกล้มีน้ำลึกไม่เป็นไร
  - จ. ถ้ากลางลำน้ำมีน้ำตื้นหรือมีสันทราย จะมีประโยชน์ในการเป็นที่ปรับกำลังและพักผ่อน
  - ฉ. การข้ามจะต้องข้ามตามน้ำเป็นมุมประมาณ ๔๕ องศา
  - ช. ถ้าผู้ใดเกิดอุปสรรคในการข้าม ก็ต้องว่ายน้ำตามกระแสน้ำไปยังฝั่งก่อนแม้จะเป็นฝั่งเดิม เพราะการพยายามว่ายทวนกระแสน้ำนั้นจะเหนื่อยมาก และอาจจมน้ำตาย

๒. วิธีการข้าม

ก. การลุยข้าม ถ้าลุยข้ามทหารจะต้องหันหน้าสู่กระแสน้ำ ไน้มตัวเข้าสู่กระแสน้ำ แล้วเดินทางข้ามลำน้ำ ไม้ถือขนาดยาว ๕ - ๖ ฟุต มีประโยชน์มาก ในการช่วยรักษาอาการทรงตัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งในลำน้ำที่พื้นท้องทะเลลื่นหรือเป็นหิน ถ้าลื่นหกล้มก็จะช่วยใช้โหนเพื่อใช้เท้าหยั่งถึงพื้นอีก ดีกว่าที่จะยกเท้าสู่กระแสน้ำโดยทันที

ข. ใช้เชือก ถ้ากระแสน้ำแรงมากหรือน้ำลึก การลุยข้ามอาจเกิดอันตรายได้ ก็ควรใช้เชือกประจำตัวผูกต่อกับเชือกข้ามลำน้ำเพื่อเป็นเชือกช่วยชีวิต ถ้าไม่อาจหาเชือกอื่นหรือสายสะพายปืนอาจใช้แทนได้ เพื่อให้แน่ใจว่าทหารที่ก้าวพลาดจะไม่ถูกน้ำพัดให้หลุดลอยไป

ค. เครื่องช่วยการลอยตัว เครื่องช่วยการลอยตัวต่าง ๆ สามารถใช้ได้ เพื่อช่วยในการข้ามลำน้ำ และให้สามารถนำยุทธปกรณ์ข้ามได้โดยปลอดภัย หรือทั้งสองอย่าง พวกเครื่องช่วยการลอยตัวก็ได้แก่พวก

๑. การใช้กางเกงทำฟูลอย
๒. ลูกมะพร้าว (๓ ลูกต่อ ๑ คน)
๓. กระติกน้ำ (กระติกเปล่า ๖ ใบต่อ ๑ คน)
๔. ปิ๊บ (๑ ใบต่อ ๑ คน)
๕. ใช้บันโจผืนเดียว ห่อสิ่งของ
๖. ใช้บันโจ ๒ ผืน ห่อสิ่งของ (ห่อ ๒ ชั้น)
๗. ใช้ซุง หรือซุงชีพ

การข้ามลำน้ำของกำลังขนาดหมวด

ขั้นที่ ๑

๑. พลาดตระเวนหน้าพบลำน้ำ
๒. ให้สัญญาณแก่ ผบ.หมู่ เพื่อให้ขึ้นมาข้างหน้าและทำการลาดตระเวน
๓. ผบ.หมู่ วางกำลัง หมู่ของตนบนฝั่ง แล้วรายงานให้ ผบ.มว.ลาดตระเวนทราบ

๔. ผบ.หมวด และพลนำสาร ขึ้นมาข้างหน้า เพื่อตรวจตราในความคุ้มครองของชุดป้องกันฝั่ง
๕. ผบ.หมวด ประมาณการอย่างรวดเร็วแล้วส่งพลนำสารไปยัง รอง ผบ.หมวด เพื่อแจ้งคำสั่งเตือน ซึ่งจะประกอบด้วย
  - ก. หมวดจะต้องเตรียมการข้ามลำน้ำ
  - ข. หมู่หนุจะต้องจัดเตรียมอุปกรณ์การข้าม
  - ค. ตำบลที่ของพื้นที่รวมพลที่จะจัดเตรียมอุปกรณ์
  - ง. ให้ส่งพลยิงระเบิดยิงจากปืนเล็ก, เชือกนำ และลูกระเบิดยิงเลื่อย - ถ้ามีและต้องการ
  - จ. หมู่ใดจะเป็นหมู่คุ้มครองหัวสะพาน
๖. เมื่อได้รับคำสั่งเตรียม รอง ผบ.หมวดจะส่งพลนำสารกลับไปหา ผบ.หมวด แล้วจัดตั้งพื้นที่รวมพล จัดการระวังป้องกันและแจ้งหมู่ที่จะให้เป็นหมู่คุ้มครองหัวสะพานทราบ
๗. หมู่ที่เป็นหมู่คุ้มครองหัวสะพานจะปลดเบ้าออก ณ พื้นที่รวมพลให้หมู่อื่นจัดเตรียมในการข้าม

ขั้นที่ ๒

๘. ผบ.หมวด ทำการลาดตระเวนหาข่าวเสร็จและเลือกตำบลข้าม
๙. แล้วใช้พลนำสารเพื่อ
  - ก. เรียกพลยิงระเบิดยิง ให้ทำการยิงระเบิดยิงเชือกในล่อนเล็ก ๆ ข้ามลำน้ำไปฝั่งตรงข้าม
  - ข. เรียกหมู่ที่เป็นหมู่คุ้มครองหัวสะพาน หรือหมู่จากพื้นที่รวมพลมาข้างหน้าเพื่อระวังป้องกันฝั่งตรงข้าม
๑๐. ข้อแตกต่างระหว่างข้อ ๙ ก. และ ข. ก็คือ วิธีแรกเป็นการยิงเชือกนำข้ามลำน้ำ ส่วนวิธีที่สองต้องจัดคนว่ายน้ำไปซึ่งมีความลำบากขึ้นไปเพียงเล็กน้อย รายละเอียดของวิธีนี้ก็คือ
  - ก. หมู่หัวสะพานจะต้องข้ามเป็นหมู่แรกโดยไม่มีเบ้า
  - ข. พลเชือกและคนคุ้มกันว่ายน้ำข้ามไปก่อนโดยพลเชือกไม่มีอาวุธ แต่คนคุ้มกันต้องมี (ใช้จากพวก ลว. ในหมู่หัวสะพานนั้น) ตีนกบ จะช่วยในการว่ายน้ำมาก และจะต้องเป็นส่วนหนึ่งของยุทธโศปกรณ์ประจำหมวดในกรณีนี้
    - ค. พลเชือกนำเชือกไปผูกยังฝั่งตรงข้าม ในความคุ้มกันของคนคุ้มกัน
    - ง. คนที่ ๓ ในพวก ลว. ของหมู่ข้ามไปโดยใช้เชือกพร้อมกับปืน ๒ กระบอก (ของตนเองและของพลเชือก)
  - จ. ผบ.หมู่ข้าม
  - ฉ. พลปืนกลข้าม
  - ช. คนอื่น ๆ ในหมู่ทำการข้าม

ขั้นที่ ๓

๑๑. ผบ.หมวดข้าม

๑๒. พลนำสาร นำ รอง ผบ.หมวด จากพื้นที่รวมพลมาควบคุมชุดป้องกันฝั่งและประสานการเรียกหน่วยทหารมาข้ามลำน้ำ ในขั้นนี้ถ้ากระทำได้ควรสร้างเชือกช่วยชีวิตเส้นที่สองขึ้น

๑๓. เรียกหมู่หนุนขึ้นมา ทำการข้ามโดยใช้เชือก และห่วงเกี่ยวทำการลอยข้ามพร้อมด้วยยุทธโปกรณ์ของตนและของหมู่คุ้มครองหัวสะพาน

ขั้นที่ ๔

๑๔. ชุดป้องกันฝั่งข้ามในชุดนี้ ผบ.หมู่ และปืนกลจะต้องข้ามหลังสุด เพื่อรักษาอำนาจการยิงคุ้มกันฝั่งเดิมไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้

๑๕. หมู่นี้จะข้ามโดยใช้เชือก พร้อมด้วยยุทธโปกรณ์และอาวุธของตน

๑๖. รอง ผบ.หมวด ข้ามหลังสุดโดยปลดเชือกที่ผูกไว้ ณ ฝั่งเดิมหรือนำมาผูกกัน (ถ้าเป็นเชือก ๒ เส้นเพื่อสาวกลับไปได้)

๑๗. รอง ผบ.หมวด รายงาน ผบ.หมวด ถึงความสำเร็จในการข้าม

- ทหารที่อยู่ใน บก.หมวด ควรข้ามพร้อมกับหมู่ที่มีอุปกรณ์ลอยน้ำ ถ้ามี ค. หรือ คจตถ. ก็ให้ลอยข้ามไปด้วย

- เมื่อหมู่คุ้มครองหัวสะพานขึ้นฝั่งตรงข้าม จะต้องไปวางกำลังเป็นครึ่งวงกลมจากฝั่ง และต้องระวังป้องกันเชือกข้ามลำน้ำเสมอ

- โดยพิจารณาถึงกระแสน้ำ และความสามารถในการว่ายน้ำ ก็อาจจำเป็นต้องให้ชุดป้องกันฝั่งจัดยุทธโปกรณ์สำหรับลอยน้ำด้วย

- เมื่อใช้เชือกช่วยชีวิต ทหารต้องหันหน้าสู่กระแสน้ำ เพื่อไม่ให้หลุดเข้าไปใต้เชือก และอาจใช้เชือกประจำตัวคล้องตัวให้อยู่กับเชือกช่วยชีวิตเพื่อความปลอดภัย

บทที่ ๑๒

การปฏิบัติโดยจับพลัน

๑. กล่าวนำการปฏิบัติโดยจับพลัน

สงครามในปัจจุบันเป็นสงครามนอกแบบ โอกาสที่ฝ่ายปราบปรามจะปะทะกับข้าศึก (ที่นอกเหนือจากภารกิจ) นั้นย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งเหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้มักจะเกิดขึ้นในโอกาสต่าง ๆ กัน และไม่รู้ตัวมาก่อนหรืออาจจะเป็นฝ่ายเห็นข้าศึกก่อนเห็นพร้อมกัน หรือถูกยิงจากข้าศึกก่อน การปะทะย่อมเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ไม่ว่าจะขณะกำลังเคลื่อนที่หรือกำลังหยุดพักอยู่ก็ตาม เมื่อการปะทะเกิดขึ้นแล้วหน่วยลาดตระเวนปฏิบัติกรอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยทำความเสียหายให้ข้าศึกอย่างได้ผลเรียกว่า การปฏิบัติโดยจับพลันซึ่งจะต้องมีสิ่งต่อไปนี้มาประกอบด้วย คือ

- ต้องเป็นการปฏิบัติการเป็นฝ่ายรุกครบทุกขณะ
- ใช้อาวุธได้อย่างแม่นยำ
- มีความเข้าใจขั้นตอนการปฏิบัติโดยจับพลันแต่ละแบบ (ต้องมีการชี้แจงและซักซ้อมการปฏิบัติโดยจับพลันก่อนการลาดตระเวน)

๒. เมื่อหน่วยลาดตระเวนกำหนดให้ไม่ปะทะกับข้าศึก (หน่วย ลว.กำหนดให้มีภารกิจหลัก)

เมื่อหน่วย ลว. ถูกกำหนดให้มีภารกิจหลัก การปะทะระหว่างทางจึงต้องพยายามหลีกเลี่ยง แต่การปะทะที่เราไม่ต้องการนั้นย่อมเกิดขึ้นได้ทุกขณะทั้ง ๆ ที่หน่วย ลว. ได้พยายามหลีกเลี่ยงอยู่แล้วก็ตามการปฏิบัติของหน่วย ลว. ในโอกาสเช่นนี้คือ กระทำในลักษณะป้องกันตนเอง และการถอนตัวจากการปะทะโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อปฏิบัติภารกิจต่อไป

๓. เมื่อหน่วยลาดตระเวนให้ปะทะกับข้าศึก (ในโอกาสที่เป็นหน่วย ลว. ค้นหาและทำลาย)

เมื่อหน่วย ลว. มีภารกิจให้เป็นหน่วย ลว. ค้นหาและทำลาย หรือหน่วย ลว. ถูกกำหนดพื้นที่ปฏิบัติการให้รับผิดชอบในโอกาสเช่นนี้หน่วย ลว. จะต้องปฏิบัติเป็นฝ่ายรุกอย่างแน่นอน

ในขณะที่หน่วย ลว. ทำการ ลว. เดินเท้าและเกิดการปะทะขึ้น จะเป็นการถูกบังคับหรือมีโอกาสเหมาะสมก็ตาม หน่วย ลว. ก็สามารถที่จะปะทะได้โดยการปฏิบัติโดยจับพลัน ไม่ว่าจะเป็นการรุกหรือรับก็ตาม เช่น

- การปะทะเกิดขึ้นในระยะใกล้มาก
- การปะทะอยู่ในระยะยิงหวังผล
- การปะทะได้เกิดขึ้นและไม่มีเวลาในการสั่งการ

๔. โอกาสที่จะใช้การปฏิบัติโดยจับพลัน

การปฏิบัติโดยจับพลันสามารถนำไปใช้ในโอกาสที่เหมาะสม ดังต่อไปนี้.-

- ๑) เมื่อข้าศึกเห็นเราก่อนและชุ่มใจมตีฝ่ายเรา
- ๒) เมื่อหน่วย ลว. กับข้าศึกเห็นพร้อมกัน

- ๓) เมื่อหน่วย ลว.เห็นข้าศึกก่อน
- ๔) เมื่อเครื่องบินตรวจการณ์ข้าศึกตรวจการณ์เห็นหน่วย ลว.
- ๕) เมื่อเครื่องบินข้าศึกโจมตีหน่วย ลว.ในระยะต่ำ

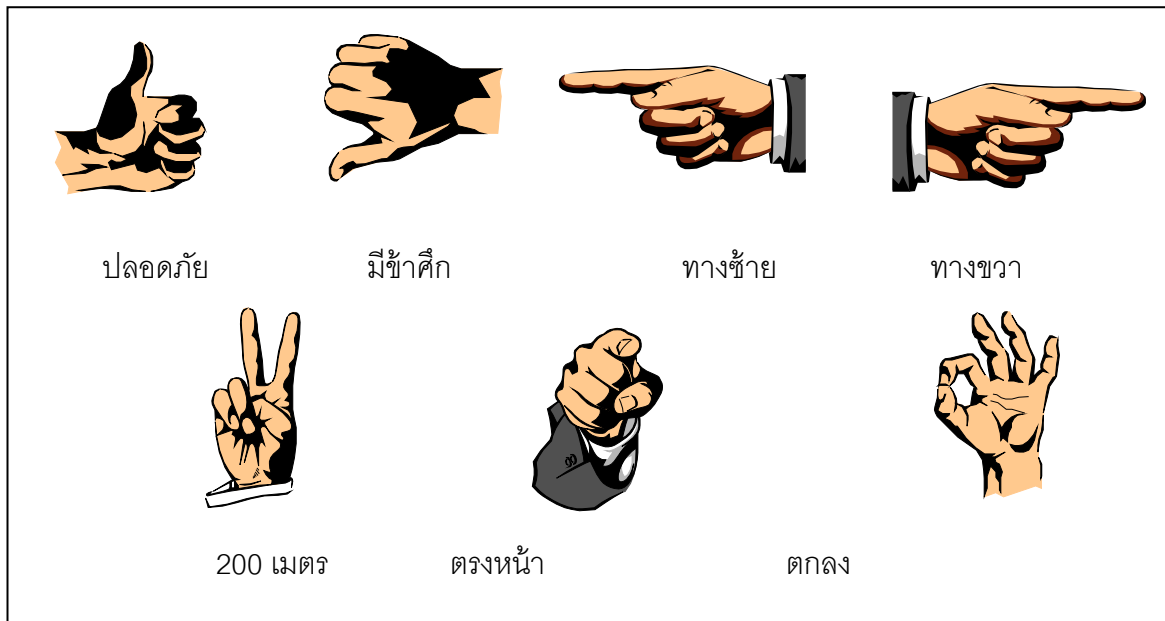
๕. ทำสัญญาและการสื่อสาร

๕.๑ ทำสัญญา สัญญามีความจำเป็นต่อการปฏิบัติโดยฉับพลันอย่างมาก ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความเงียบ แต่สัญญาเงียบไม่ได้นำมาใช้กับการปฏิบัติโดยฉับพลันทุกโอกาส การปฏิบัติโดยฉับพลันบางโอกาสก็ไม่ได้ใช้สัญญาเงียบเลย เช่น การโจมตีโดยฉับพลัน

๕.๑.๑ สัญญาเงียบที่เป็นแบบมาตรฐานนั้นไม่ได้กำหนดตายตัว ซึ่ง ผบ.หน่วย ลว. สามารถกำหนดสัญญาเงียบขึ้นใช้เองได้ โดยประกอบอาวุธให้พอเหมาะที่จะไม่เป็นอันตรายต่อหน่วย ลว.

๕.๑.๒ สัญญาเงียบตามภาพนี้กำหนดใช้เฉพาะการฝึกการปฏิบัติโดยฉับพลัน (ทำสัญญาเงียบมือเปล่า และทำสัญญาประกอบอาวุธดูได้จาก รส. ๒๑ - ๖๐)

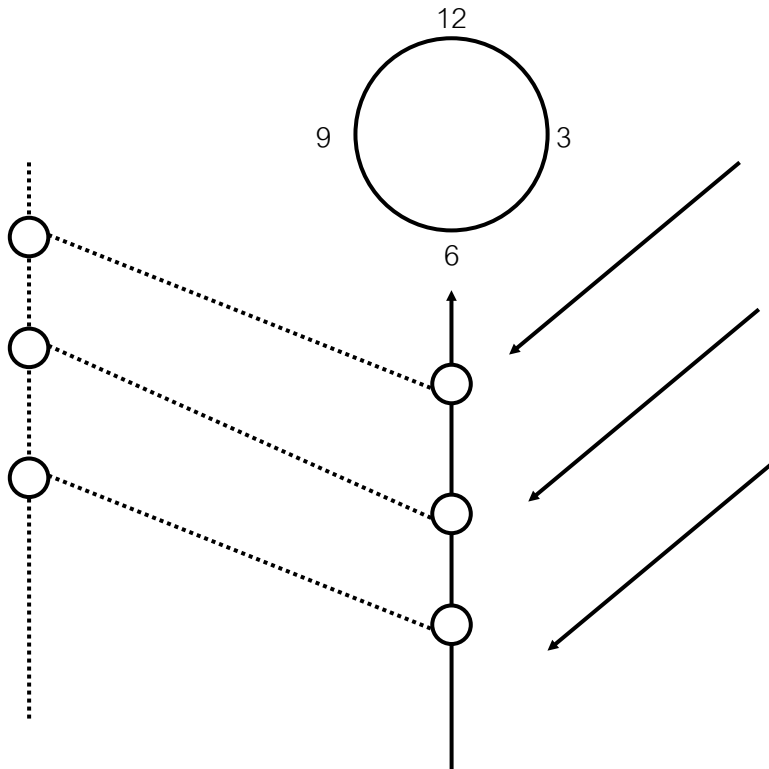
๕.๒ การสื่อสาร การสื่อสารมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะทำให้ทุกคนสามารถทราบถึงทิศทางข้าศึกแผนการปฏิบัติของ ผบ.หน่วย ลว. ทำให้เกิดความรวดเร็วในการดำเนินกลยุทธ์และเปลี่ยนแปลงกระสุนและเวลาน้อยมากอีกด้วย เช่น "ข้าศึกตรงหน้า" "ข้าศึกทางขวา" ฯลฯ เป็นต้น

๖. จุดนัดพบ

การปฏิบัติโดยฉับพลันนั้น ซึ่งได้กล่าวแล้วว่าย่อมขึ้นอยู่กับภารกิจที่หน่วย ลว.ได้รับ บางครั้งทำการต่อสู้และถอนตัวอย่างรวดเร็ว หรือบางครั้งปฏิบัติการเป็นฝ่ายรุก เมื่อทำลายข้าศึกตรวจค้นเสร็จแล้วก็ต้องถอนตัวให้พ้นพื้นที่ที่ทำการปะทะอย่างรวดเร็ว เช่นเดียวกัน จุดนัดพบมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะจุดนัดพบขึ้นต้นจุดนัดพบระหว่างทาง จุดนัดพบ ณ ที่หมาย หรือจุดนัดพบตามระบบนาฬิกา สำหรับจุดนัดพบ

ตามระบบนาฬิกาที่มีความจำเป็น และหน่วยปฏิบัติโดยฉับพลันใช้เป็นประจำ เช่น ๙ นาฬิกา ๑๐๐ หรือ อาจจะถูกกล่าวให้สั้นเข้า เช่น ๙ - ๑ เป็นต้น ทั้งนี้โดยถือทิศทางเคลื่อนที่เป็น ๑๒ นาฬิกา เสมอ

๗. หลักการกำหนดการฝึกการปฏิบัติโดยฉับพลัน

การกำหนดการฝึกการปฏิบัติโดยฉับพลันแต่ละลักษณะนั้น จะต้องกำหนดขึ้นและทำการฝึกหน่วยขนาดเล็ก ให้สามารถปฏิบัติการได้ ไม่ว่าจะเป็นการปะทะด้วยสายตาหรือปะทะด้วยกำลังก็ตาม ทุกคนในหน่วย ลว. จะต้องสามารถปฏิบัติการได้ โดยให้ทุกคนได้รับการฝึกเป็นอย่างดี ประกอบกับการริเริ่มในการปฏิบัติซึ่งมีหลัก ในการกำหนดแบบของการฝึก คือ

๗.๑ ต้องกำหนดและพัฒนาอย่างแน่นอนแล้ว และสามารถนำไปใช้กับหน่วยขนาดเล็กต่าง ๆ ได้ทุกหน่วยโดยไม่จำกัดกำลัง

๗.๒ กำหนดและพัฒนาวิธีการตามความจำเป็นของสถานการณ์

๗.๓ สมาชิกของหน่วยลาดตระเวนสามารถนำเอาการปฏิบัติไปใช้ได้หลาย ๆ กรณี

๗.๔ สามารถนำเอาหลักการและการพัฒนาการปฏิบัติโดยฉับพลันไปใช้กับหน่วยบรรทุกยานยนต์ และ หน่วยเคลื่อนที่ทางอากาศได้ด้วย

๘. การปฏิบัติการรบ ยุทธวิธีเกี่ยวกับการปะทะหรือการโจมตีนั้นจะเป็นโอกาสใดก็ตาม มีหลักการที่พึงยึดถือ ๓ ประการคือ

๘.๑ ความง่าย หมายถึงการใช้วิธีการรบแบบง่าย ๆ ไม่ยุ่งยากแก่การปฏิบัติและจดจำ สามารถนำไปฝึกและมีความชำนาญได้ชั่วระยะเวลาอันสั้น และให้เป็นไปตามธรรมชาติและสามัญสำนึกให้มาก

๘.๒ ความรวดเร็ว ทหารไม่ว่าจะปฏิบัติภารกิจใด ๆ ก็ตาม ย่อมต้องปฏิบัติด้วยความรวดเร็วอยู่แล้วแต่การปฏิบัติต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจะต้องรวดเร็วยิ่งขึ้น รวมทั้งการตัดสินใจอย่างรวดเร็วอีกด้วย

๘.๓ การรบบุก วิธีการรบที่จะนำมาใช้ตลอดจนจิตใจที่มุ่งมั่นที่จะเผชิญกับข้าศึกอยู่ตลอดเวลา ถึงแม้ว่าจะมีการหลบหนีในขั้นต้น แต่ก็หวังผลที่จะสังหารข้าศึกในโอกาสต่อไปรวมทั้งวิธีการรบที่ได้รับการฝึกมาแล้วเป็นอย่างดี จะทำให้การรบบุกเป็นไปด้วยความมั่นใจยิ่งขึ้น

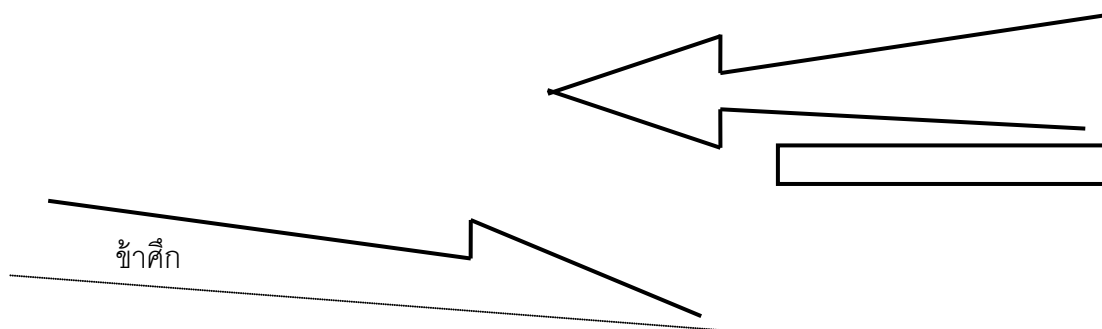
๙. ลักษณะของการปฏิบัติโดยฉับพลัน

วิธีการปฏิบัติโดยฉับพลันที่สมควรจะนำมาเป็นแผนในการปฏิบัติและเป็นหลักที่ควรยึดถือ ทั้งมีความเหมาะสมกับภูมิประเทศในป่าทั่ว ๆ ไป เหมาะสมกับเหตุการณ์และรูปขบวนนั้นมีอยู่ ๗ ลักษณะ คือ

๙.๑ การหยุดนิ่งอยู่กับที่	๙.๒ การหลีกเลี่ยงการตรวจการณ์ทางอากาศ
๙.๓ การปฏิบัติเมื่อเครื่องบินโจมตีหน่วย ลว.	๙.๔ การซุ่มโจมตีโดยฉับพลัน
๙.๕ การโจมตีโดยฉับพลัน	๙.๖ การต่อต้านการซุ่มโจมตี
๙.๗ การถอนตัวด้วยการยิง	

๙.๑ การหยุดนิ่งอยู่กับที่ จะใช้ในโอกาสที่หน่วยลาดตระเวนตรวจการณ์เห็นข้าศึกก่อน โดยฝ่ายข้าศึกยังไม่เห็นฝ่ายเรา หรือในโอกาสที่หน่วยลาดตระเวนกับข้าศึกสวนทางกัน แต่ฝ่ายเราไม่ต้องการปะทะกับข้าศึก จะด้วยมีภารกิจหลักข้าศึกมีกำลังมากกว่าหรือไม่มีเส้นทางถอนตัวก็ตาม ให้หน่วย ลว.หยุดนิ่งอยู่กับที่ ในลักษณะที่อาวุธพร้อมที่จะใช้การได้ จะนั่งคุกเข่าหรือหมอบก็ได้ ถ้าข้าศึกจะต้องเคลื่อนที่ผ่านฝ่ายเรา ก็ให้ออกจากเส้นทางนั้น โดยไม่ให้เกิดเสียงดังและจ้องปืนไปยังทิศทางเคลื่อนที่ของข้าศึก แต่จะไม่ทำการยิง นอกจากข้าศึกจะเห็นฝ่ายเราก่อนใครก็ตามถ้าถูกข้าศึกมองเห็นให้เปิดฉากการยิงทันที แต่ถ้าข้าศึกไม่เห็น เมื่อข้าศึกผ่านไปแล้วหน่วยลาดตระเวนก็จัดรูปขบวนลาดตระเวนต่อไป ซึ่งมีลำดับขั้นดังนี้

- ๙.๑.๑ ผู้ที่เห็นข้าศึกให้สัญญาณ
- ๙.๑.๒ เมื่อข้าศึกผ่านไปแล้ว หน่วย ลว.ก็ ลว.ต่อไป
- ๙.๑.๓ ถ้าข้าศึกเห็น ไม่ว่าจะใครก็ตามให้เปิดฉากการยิงและปฏิบัติขั้นต่อไปตามสถานการณ์

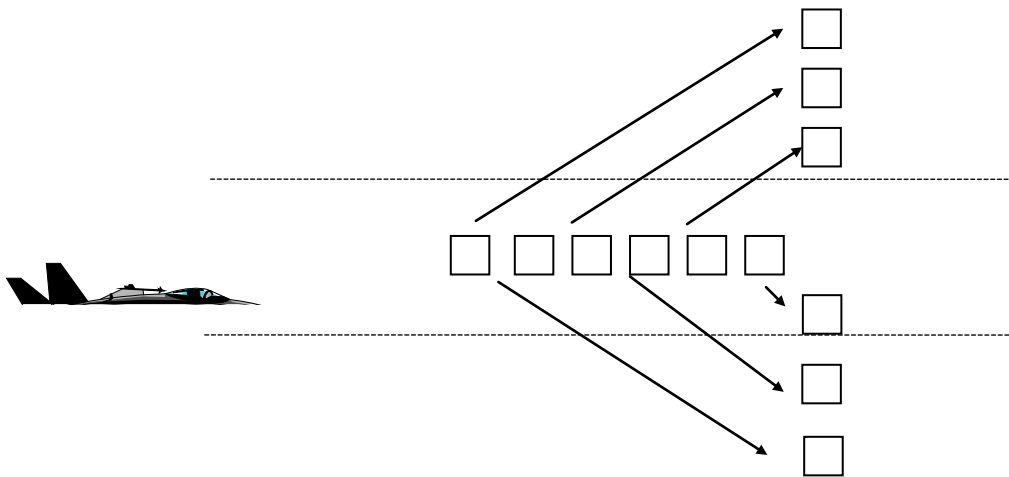
๙.๒ การหลีกเลี่ยงการตรวจการณ์ทางอากาศ เมื่อได้ยินเสียงเครื่องบินหรือเห็นเครื่องบินไม่ปรากฏสัญชาติบิน ลว.อยู่ คนที่ได้ยินหรือเห็นเครื่องบิน ให้ส่งสัญญาณให้ทุกคนทราบ ทุกคนหยุดนิ่งอยู่กับที่รอฟัง

คำสั่งของ ผบ.หน่วย ลว. ถึงขั้นการปฏิบัติต่อไป อาจให้สัญญาณหลบเข้าทางขวา ซ้าย ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะภูมิประเทศที่จะเกิดอุปสรรคในการที่จะซ่อนเร้นจากการตรวจการณ์ทางอากาศ

๙.๓ การปฏิบัติเมื่อเครื่องบินข้าศึกโจมตีหน่วยลาดตระเวน เมื่อเครื่องบินตรวจการณ์เห็น หน่วย ลว. และโจมตี หน่วย ลว.ของเรา ให้ผู้ที่เห็นเครื่องบิน โจมตีของข้าศึกตะโกนว่า "เครื่องบินข้าศึกตรงหน้า ,ขวา, ซ้าย, ข้างหลัง) ให้ หน่วย ลว.ปรับเป็นรูป ขบวนหน้ากระดานโดยเร็วและกระจายกำลังออก โดยให้ทำมุมฉากกับทิศทางบินและให้ทุกคนตั้งได้ฉากกับทิศทางบิน เพื่อจะได้เป็นเป้าหมายที่มีพื้นที่แคบหรือมีความลึกน้อยที่สุด

๙.๓.๑ ถ้าเครื่องบินข้าศึกมีหลายเครื่อง ทำการโจมตี ให้แต่ละคนเข้าหาที่กำบังที่ดีที่สุด

๙.๓.๒ ถ้าจะทำการยิงเครื่องบินข้าศึก จะต้องได้รับคำสั่งจาก ผบ.หน่วย ลว.เท่านั้น

๙.๔ การซุ่มโจมตีโดยฉับพลัน การซุ่มโจมตีโดยฉับพลันจะทำให้เกิดผล ๒ มาตรการ คือ "มาตรการในเชิงรับ" และ "มาตรการในเชิงรุก"

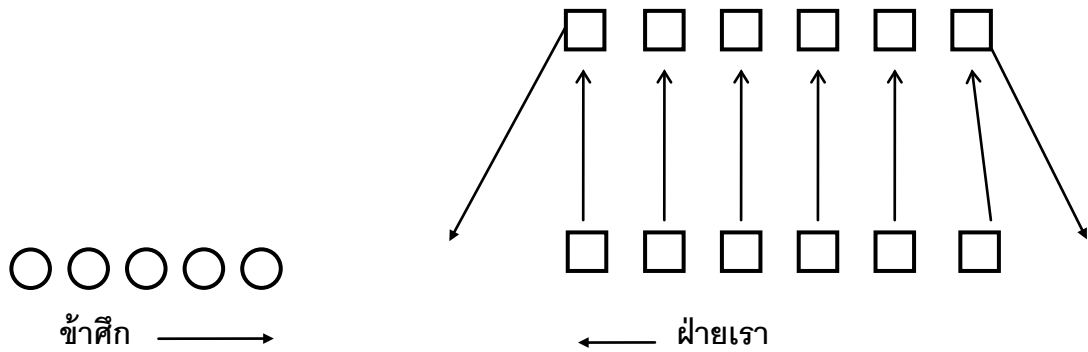
มาตรการในเชิงรับ เป็นการปฏิบัติการหลีกเลี่ยงการโจมตีต่อข้าศึกก่อน เว้นแต่ข้าศึกจะเห็นฝ่ายเราก่อน เท่านั้น

มาตรการในเชิงรุก เป็นฝ่ายเราพบข้าศึกก่อน ก็ให้สัญญาณเจียบ "หยุด" เมื่อมีสัญญาณให้เข้าที่ซุ่มอย่างเร่งด่วน (พล ลว. นำ ผบ. ลว.หรือบุคคลอื่น ๆ ที่กำหนดไว้) ให้เข้าที่ซุ่มทางขวาหรือซ้ายของแนวทางเคลื่อนที่โดยการชี้ทิศทางให้ด้วยสัญญาณ หน่วย ลว.ก็เคลื่อนที่เข้าที่ซุ่มอย่างรวดเร็วอยู่ในลักษณะที่ปกปิดกำบังและเข้าที่ตั้งยิง ผบ. หน่วย ลว.จะเป็นผู้เปิดฉากการยิงและตะโกนว่า "ยิง" การเปิดฉากการยิงจะเริ่มขึ้นทันที

๙.๔.๑ เมื่อใช้มาตรการในเชิงรับ จะต้องหลีกเลี่ยงการปะทะโดยปลอดภัยให้ ขส.ผ่านไป ยกเว้นการซุ่มโจมตีในกรณีที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เช่น ข้าศึกตรวจพบ หน่วย ลว.ก่อนที่จะต้องทำการยิง

๙.๔.๒ เมื่อใช้มาตรการในเชิงรุก จะต้องปล่อยให้ข้าศึกผ่านพื้นที่สังหารเข้ามาจนกระทั่งกำลังส่วนใหญ่ของข้าศึกทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดได้เข้ามาในพื้นที่สังหาร จึงเริ่มเปิดฉากการยิงขึ้น

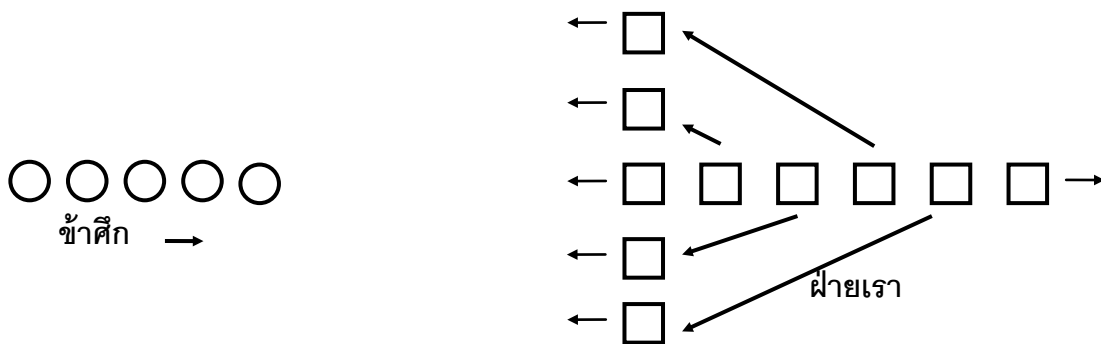
๙.๔.๓ หนทางสำรองที่จะเปิดฉากการยิงเริ่มแรก โดยกำหนดและมอบหมายให้บุคคลในหน่วยเปิดฉากการยิง เช่น พลนำทางหรือ พล ลว. คนสุดท้ายเป็นผู้เปิดฉากการยิง ทั้งนี้จะต้องมั่นใจว่าข้าศึกเข้ามาในเขตสังหารทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดแล้ว

๙.๕ การโจมตีฉบับพลัน การโจมตีฉบับพลันสามารถนำไปใช้ได้ทั้งในโอกาสที่ปฏิบัติการในเชิงรุกและในเชิงรับ ในสถานการณ์ที่ หน่วย ลว.ฝ่ายเราและข้าศึก ต่างก็เห็นซึ่งกันและกันในระยะใกล้ หน่วยที่ดำเนินกลยุทธ์แปรรูปขบวนเข้าปะทะด้วยความรวดเร็วก่อนเท่านั้นที่จะได้เปรียบในการรบ ในการปฏิบัตินั้น ผู้ที่อยู่ใกล้ที่สุดหรือเห็นข้าศึกก่อน ให้ตะโกนเสียงดัง "ข้าศึกตรงหน้า" (ขวา-ซ้าย-หลัง) แล้วเปิดฉากการยิงไปยังข้าศึก โดยเร็วที่สุด หน่วย ลว.แปรรูปขบวนเป็นหน้ากระดานไปยังทิศทางข้าศึก แล้วเปิดฉากโจมตีอย่างรุนแรง

๙.๕.๑ เมื่อปฏิบัติการในเชิงรับ การโจมตีจะต้องหยุดลงทันทีที่ข้าศึกถอนตัว แล้วรีบถอนตัวจากการปะทะโดยเร็ว แต่ถ้าข้าศึกไม่ถอนตัวการโจมตีก็ต้องกระทำต่อไปจนกว่าจะผ่านที่ตั้งของข้าศึกออกไปแล้วรีบถอนตัวจากการปะทะ

๙.๕.๒ เมื่อปฏิบัติการในเชิงรุก การโจมตีจะต้องกระทำอย่างแตกหักกับข้าศึก ข้าศึกพยายามเล็ดลอดหลบหนีจะต้องถูกไล่ติดตามและทำลาย

๙.๖ การต่อต้านการซุ่มโจมตี การต่อต้านการซุ่มโจมตีได้แยกออกเป็น ๒ อย่าง คือ การต่อต้านการซุ่มโจมตีระยะใกล้ และการต่อต้านการซุ่มโจมตีระยะไกล

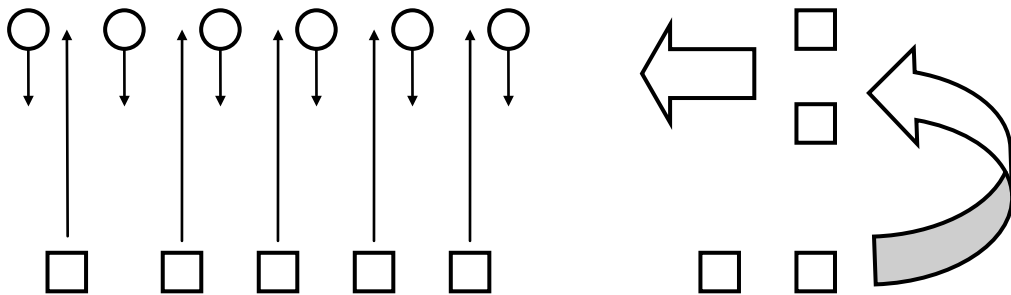
เมื่อ หน่วย ลว. ถูกข่มใจมตี จะต้องพิจารณาให้เหมาะสมว่าเป็นการข่มใจมตีระยะใกล้หรือ ระยะไกล

๙.๖.๑ การต่อต้านการข่มใจมตีระยะใกล้ (น้อยกว่า ๕๐ เมตรลงมา) บางส่วนของ หน่วย ลว. ที่ตกอยู่ในเขตสังหารนั้นอยู่ในเขตการยิงที่รุนแรง และอยู่ใน ระยะใกล้ มีช่องว่างและเวลาน้อยมากในการที่จะดำเนินกลยุทธ์และเข้าหาที่กำบังและถ้าอยู่ในเขตสังหารเป็นเวลานานเป็นโอกาสให้ข้าศึก ทำลายได้อย่างแน่นอน เพราะฉะนั้นถ้าเราจะตอบโต้การข่มใจมตีโดยต้องปฏิบัติ ดังนี้

๙.๖.๑.๑ ผู้ที่อยู่ในเขตสังหารไม่ต้องรอคำสั่งหรือสัญญาณให้ทำการโจมตีอย่างฉับพลัน ในทิศทางที่ข้าศึกวางกำลังข่มใจมตีและเข้ายึดที่วางกำลังข้าศึก โดยการโจมตีอย่างต่อเนื่อง จนกว่าการปะทะจะสิ้นสุดลง เสร็จแล้วให้ หน่วย ลว. เคลื่อนที่ออกจากเขตสังหารของข้าศึก และป้องกันมิให้ถูกยิงจากส่วนอื่น ๆ ของข้าศึกและอย่าให้ยิงกันเอง เตรียมวางตัวซึ่งใช้ในโอกาสต่อไป

๙.๖.๑.๒ ผู้มิได้อยู่ในเขตสังหาร เข้าดำเนินกลยุทธ์เพื่อโจมตีโดยตรง ต่อส่วนต่าง ๆ ของข้าศึกที่ข่มใจมตีเรา ซึ่งอาจเป็นทางปีกหรือทางหลังของข้าศึก แล้วแต่สถานการณ์

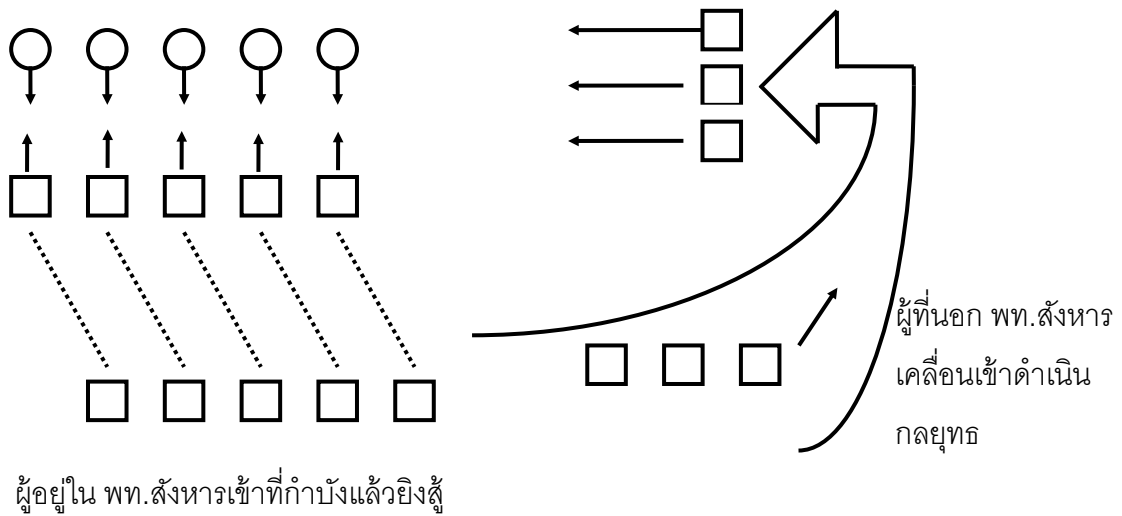
๙.๖.๑.๓ การโจมตีจะดำเนินการไปอย่างต่อเนื่องจนกว่าการข่มใจมตีจะถูกจำกัดหรือถูกขับไล่ออก หรือจนกว่า หน่วย ลว. จะถอนตัวจากการปะทะได้ทั้งหมด

๙.๖.๒ การต่อต้านการข่มใจมตีระยะไกล (เกินกว่า ๕๐ เมตร) เขตสังหารตกอยู่ภายใต้อำนาจการยิงอย่างรุนแรงมาก แต่เป็นการยิงระยะไกลเมื่อ ระยะยิงไกลออกไปเช่นนี้ ผู้ที่ตกอยู่ในเขตสังหารก็พอมีช่องว่างให้สามารถดำเนินกลยุทธ์ และพอมีโอกาสที่จะเข้าหาที่กำบังเป็นการหลีกเลี่ยงการถูกทำลายน้อยกว่าถูกข่มใจมตีระยะใกล้ถ้าถูกโจมตีระยะไกลควรมีวิธีการตอบโต้ ดังนี้

๙.๖.๒.๑ บางส่วนของ หน่วย ลว. ที่อยู่ในพื้นที่สังหารให้ทำการยิงโต้ตอบอย่างรุนแรงในทันทีแล้วพยายามหาที่กำบังที่ดีที่สุดที่จะพอหาได้บริเวณนั้น แล้วทำการยิงโต้ตอบต่อไปจนกว่าจะมีคำสั่งอื่นใดตามมา

๙.๖.๒.๒ บางส่วนของ หน่วย ลว. ที่มีอยู่นอกพื้นที่สังหาร ก็จะต้องดำเนินกลยุทธ์เพื่อต่อต้านการข่มใจมตีนั้น

๙.๗ การถอนตัวด้วยการยิง การถอนตัวด้วยการยิงใช้ในโอกาสที่เป็นฝ่ายป้องกัน หรือในโอกาสที่ไม่ต้องการปะทะกับข้าศึกและเหมาะสมกับ หน่วย ลว.ขนาดเล็ก เช่น ลว. หาช่าว ซึ่งมีลำดับขั้นตอนปฏิบัติดังนี้-

๙.๗.๑ หน่วย ลว.กับข้าศึกเห็นพร้อมกัน

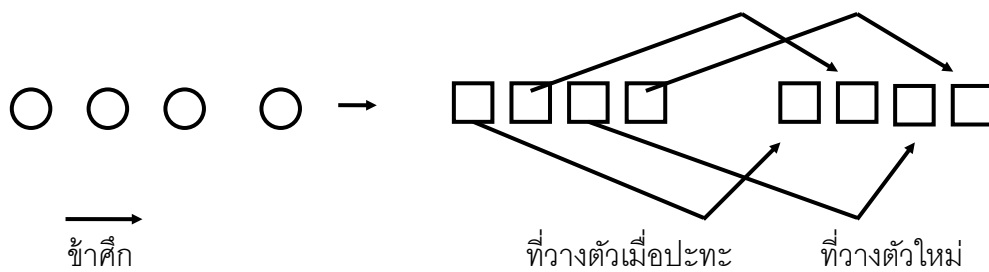
๙.๗.๒ ลว.นำ (ใครก็ได้ที่อยู่ใกล้ข้าศึกที่สุด) ให้ทำการยิงไปยังข้าศึก ในจังหวะการยิงอัตโนมัติ (ยิงเร็ว)

๙.๗.๓ .....และตะโกนว่าปะทะตรงหน้า, ทางซ้าย, ทางขวา, ทางหลัง

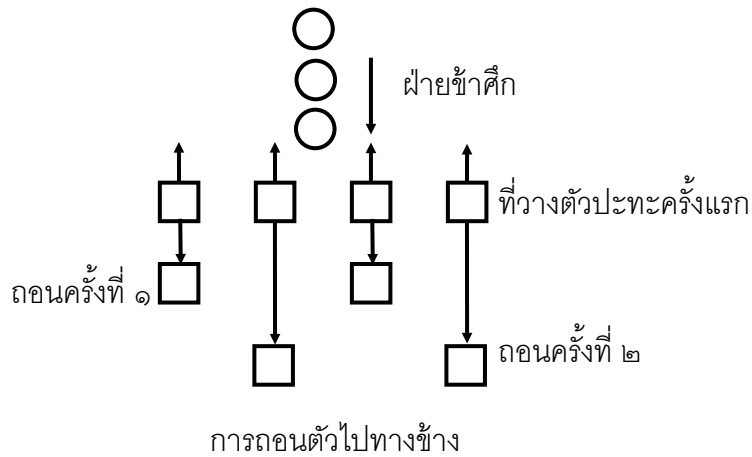
๙.๗.๔ เมื่อยิงกระสุนหมดของกระสุนแล้ว ให้ข้างลูกระเบิด และวิ่งไปยังด้านหลังรูปขบวน ขณะวิ่งต้องบรรจุกระสุนใหม่

๙.๗.๕ คนที่สองเปิดฉากการยิงไปยังข้าศึกจนกระสุนหมดของ แล้ววิ่งไปยังด้านหลังรูปขบวน เปลี่ยนซองกระสุน บรรจุกระสุนใหม่ขณะวิ่ง (คนสุดท้ายอาจจัดตั้งเครโมร์)

๙.๗.๖ กระทำเช่นนี้ต่อ ๆ ไปจนกว่า หน่วย ลว.ขนาดเล็กสามารถผลจากการปะทะกับข้าศึกได้

การถอนตัวไปทางหลัง

๑๐. สรุปการใช้การปฏิบัติโดยฉับพลัน

ก. การปฏิบัติโดยฉับพลันบางวิธีอาจจะใช้ได้อย่างซ้ำซากและเกิดอันตรายเพียงเล็กน้อย ถ้าเราใช้บ่อย ๆ เข้าข้าศึกอาจพัฒนาในการต่อต้านให้ดีขึ้น การหยุดนิ่งและการทุ่มใจเต็มที่อย่างเร่งด่วนก็เช่นเดียวกัน สถานการณ์ที่มีความเหมาะสมอย่าได้นำตนเข้าไปติดกับของข้าศึกที่ได้ล่อไว้

ข. อย่างไรก็ตามการใช้การปฏิบัติโดยฉับพลันแต่ละวิธีอยู่บ่อย ๆ จะทำให้เป็นอันตรายอย่างมาก ตัวอย่างเช่น เราใช้ในการโจมตีโดยฉับพลันบ่อย ๆ เข้า ข้าศึกอาจใช้หน่วยเล็ก ๆ เพื่อทำให้เราปฏิบัติโดยฉับพลัน แล้วนำเราไปยังที่ข้าศึกซ่อนเร้นอยู่แล้วทำการยิงมายัง หน่วย ลว.ได้ วิธีนี้เวียดกงได้เคยนำมาใช้เป็นวิธีการต่อต้านฝ่ายเรามาแล้วในเวียดนามใต้

ค. การปฏิบัติโดยฉับพลันวิธีต่าง ๆ จะต้องใช้อย่างระมัดระวัง ต้องศึกษาอันตรายที่จะเป็นไปได้จากการกระทำของข้าศึกซึ่งอาจเกิดเสมอจากการใช้ปฏิบัติโดยฉับพลัน ถ้าไม่สามารถกำจัดอันตรายเหล่านี้ได้จะต้องหลีกเลี่ยงแบบการฝึกที่ได้เคยใช้อยู่

ง. ขณะเคลื่อนที่ความเงิบและสัญญาณเงิบควรใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง จะต้องกำชับทุกคนใน หน่วย ลว.เพื่อให้เกิดความเงิบในขณะเคลื่อนที่ ลว.เคลื่อนที่และหยุดพักเป็นห้วง ๆ

จ. การซักซ้อมก่อนออก ลว.นั้น มีความจำเป็นอย่างมากเพื่อให้ทุกคนในหน่วยได้รู้ขั้นตอนการปฏิบัติ โดยฉับพลันแต่ละลักษณะตามสถานการณ์ที่ได้รับมอบ ว่าควรปฏิบัติเช่นไร อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจะได้ผลการปฏิบัติโดยฉับพลันมาเป็นอย่างดีแล้วก็ตาม ก็ไม่อาจใช้การปฏิบัติโดยฉับพลันกับทุก ๆ สถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างได้ผลเสมอไป

ฉ. สามารถนำไปใช้กับหน่วยที่มีกำลังตั้งแต่ มว.ลงมา

ช. การนำไปปรับปรุงพัฒนากับสภาพต่าง ๆ ให้เหมาะสมและดีขึ้นนั้นขึ้นอยู่กับ

๑. ภูมิประเทศ
๒. สถานการณ์ที่เกิดขึ้นขณะนั้น ๆ
๓. กำลังข้าศึก
๔. กำลังของฝ่ายเรา
๕. ระยะเวลาที่ปะทะ

บทที่ ๑๓

คำแนะนำในการลาดตระเวนก. การเตรียมการ

๑. ศึกษารายละเอียดในแผนที่ รัฐภูมิประเทศบริเวณที่หมายของท่านเมื่อ ลว.ระยะสั้นให้จำเส้นทางให้ได้เมื่อ ลว.ระยะไกลให้เลือกภูมิประเทศที่ช่วยให้สังเกตได้แม่นยำตามทางบนเทปเรืองแสงสามารถใช้ทำภาพเสกต์หยาบ ๆ หรือแผนที่ได้ แผนที่เสกต์จะเป็นไปได้ในตอนกลางคืน และทำให้ไม่จำเป็นต้องใช้แสงสว่าง ใช้ดินสอไปเพื่อที่จะรอยขีดจะอยู่ได้ง่าย

๒. การพิจารณาภูมิประเทศที่ลำบากในการกำหนดเส้นทางของหน่วยลาดตระเวนแม้ว่าภูมิประเทศที่ผ่านไม่ได้เลยนั้นมีน้อยมาก

๓. พิจารณาใช้การเบี่ยงของเส้นทาง การเบี่ยง คือการหักเหเข็มแม่เหล็กตามที่กำหนดไปทางขวาหรือทางซ้ายของเส้นมุมภาคที่พุ่งตรงไปยังที่หมายใช้เพื่อทำนายตำบลที่อยู่ของท่านอยู่ทางขวาหรือทางซ้ายของที่หมายแต่ละองศาที่เบี่ยงออกไปห่าง ๑๗ เมตร ทางขวาหรือทางซ้ายทุก ๑,๐๐๐ เมตร ที่เดินไป

๔. เมื่อ ลว.ของท่านจะต้องแทรกซึมเข้าไปในพื้นที่ข้าศึก เลือกจุดนัดพบสำรองไว้เพื่อในกรณีที่จุดแรกใช้ไม่ได้

๕. พิจารณาใช้ลูกระเบิดทุกชนิด สังหาร เพลิง กระบดแตก และควั่นรวมกับการใช้การยิงเครื่องยิงลูกระเบิดจากปืนเล็ก

๖. ในการหาข่าวควรนำเอาอาวุธยิงกลไปด้วยอย่างน้อยหนึ่งกระบอกซึ่งจะอำนวยความสะดวกอย่างคุ้มค่า

๗. หลีกเลี่ยงการนำอาวุธ ซึ่งต้องใช้กระสุนคนละชนิดไป

๘. ทำความสะอาดตรวจและทดสอบการยิงของอาวุธทุกชนิดก่อนการ ลว.

๙. นำถุงมือไปด้วยเพื่อป้องกันมือ

๑๐. อย่างน้อยที่สุดนำไฟฉายไปด้วยสองกระบอก และสิ่งของที่สำคัญอีกอย่างละสอง เช่น กล้องสองตา คิมบีบีเชือกปะทุ

๑๑. นำถ่านไฟฉายและถ่านวิทยุอะไหล่ไปด้วยเมื่อ ลว.ระยะไกล

๑๒. ทุกคนควรนำกระติกน้ำและเสื้อกันฝนไปด้วย พิจารณาให้แต่ละคนนำกระติกน้ำไปสองใบเมื่อ ลว.ระยะไกล

๑๓. เสื้อกันฝนสามารถที่จะทำเป็นเปล, แพ, บังแสงและเพิงพัก

๑๔. ให้ทุกคนนำถุงเท้าอะไหล่ไปด้วย

๑๕. เชือกหนึ่งเส้นซึ่งสามารถผูกได้รอบเอวสามารถใช้สำหรับเชลยศึกได้ ไต่ขึ้นหรือลงจากสิ่งกีดขวางและลำธาร

๑๖. พิจารณาใช้สุนัข ลว.

๑๗. เทปเรื่องแสงสองอันติดไว้หลังปกเสื้อช่วยในการควบคุมและเคลื่อนที่ในคืนเดือนมืดพับปกคอเสื้อลงเมื่อเข้าใกล้ข้าศึก เทปยังสามารถติดไว้ด้านหลังของหมวกแต่ให้ปิดหรือเอาออกเมื่อเข้าใกล้ข้าศึก
๑๘. ใช้เทปติดเพื่อยึดหูกระวินปืน สายสะพาย และสิ่งอื่นซึ่งอาจจะเกิดเสียงดัง
๑๙. ให้แน่ใจว่าได้ทำการพราง ด้านหลังคอ หลังหู และหลังมือ
๒๐. จัดการระวังป้องกันโดยการกำหนดพื้นที่รับผิดชอบให้กับทุกคน
๒๑. กำหนดคนนับก้าวอย่างน้อยสองคนและใช้ผลเฉลี่ยจากการนับของแต่ละคน
๒๒. พับแผนที่ก่อนออก ลว.เพื่อที่จะได้นำไปสะดวกยิ่งขึ้น
๒๓. ตั้งเข็มทิศก่อนออกเดินทาง ตั้งมากกว่าหนึ่งเรือนสำหรับแต่ละเข็มที่ต้องการ
๒๔. นำผู้บังคับบัญชาชั้นรองไปด้วยในการ ลว.
๒๕. จัดเตรียมและซักซ้อมสัญญาณทุกอย่างก่อนใช้
๒๖. กำหนดเวลาให้พวก ลว.ได้ปรับสายตากับความมืด หากต้องออก ลว.กลางคืน
๒๗. ใช้เครื่องช่วยในการออกคำสั่ง เช่น ผ้าห่ม, กระดานดำ หรือการเสกภาพลงบนพื้น
๒๘. ทำการซักซ้อมในภูมิภาคที่คล้ายคลึงกับที่จะต้องปฏิบัติ ซักซ้อมกลางวันและกลางคืนสำหรับ ลว.กลางคืน

๒๙. อย่านำแผนที่ซึ่งลงข่าวสารต่าง ๆ ไว้ เพราะถ้าข้าศึกได้จะเป็นประโยชน์แก่ข้าศึก

๓๐. ตรวจสอบตราพวก ลว.อย่างรอบคอบ ก่อนที่จะซักซ้อมและก่อนที่จะออกไปควรมีการซักถามเพื่อตรวจสอบความรู้และความเข้าใจในแผนการปฏิบัติ

ข. การปฏิบัติ

๑. ใน ลว.ขนาดเล็ก การตรวจยกควรจะส่งขึ้นมาโดยอัตโนมัติหลังจากที่ได้หยุดหรือผ่านพื้นที่อันตรายมาแล้ว ใน ลว.ขนาดใหญ่ใช้สายการบังคับบัญชาตรวจยกคน

๒. ใช้พลงนำทางสำหรับระวังป้องกันและไม่ใช้สำหรับนำทาง

๓. ตรวจสอบการเดินทางเข็มบอย ๆ ตัวท่านเป็นผู้รับผิดชอบ

๔. ใน ลว.ระยะไกล เปลี่ยนพลงนำทางและเข็มทิศตามโอกาส

๕. ใช้สัญญาณถามและตอบสำรวจนอกแนวฝ่ายเดียวกัน

๖. ในภูมิภาคที่เป็นภูเขา ใช้สันเขาสำหรับการเคลื่อนที่ได้ แต่อย่าเคลื่อนที่ไปตามสันเขา

๗. ถืออาวุธด้วยท่าที่พร้อมเสมอ

๘. ตัดลดหนามข้าศึกเมื่อจำเป็นเท่านั้น ทำการลาดตระเวนดูเสียก่อน

๙. เมื่อเคลื่อนที่ในเวลากลางคืน ใช้ประโยชน์จากเสียงต่าง ๆ เช่น ลม ยานพาหนะ เครื่องบิน และแม้แต่เสียงซึ่งเกิดจากแมลง

๑๐. อย่าเคลื่อนที่ตามถนนและเส้นทาง นอกจากว่าจำเป็นจริง ๆ

๑๑. หลีกเลี่ยงการเคลื่อนที่ทางข้างผ่านที่มันแนวหน้าของพื้นที่ของข้าศึก

๑๒. ในระยะใกล้ ๆ เช่น คนละฝั่งถนน เข็มทิศสามารถใช้เป็นสัญญาณในเวลากลางคืนแถบของ เทปเรืองแสงสามารถใช้ได้เช่นเดียวกัน

๑๓. การข้ามถนนในดินแดนข้าศึก เป็นเรื่องของสามัญสำนึก แต่ละสถานการณ์อาจจะทำให้ต้องใช้วิธีแตกต่างกัน ท่านจะไม่ฝ่าฝืนวิธีการที่มีอยู่เลย หากท่านทำการลาดตระเวนอย่างถูกต้อง ก่อนการข้ามถนนจัดการระวังป้องกันให้เพียงพอและเคลื่อนที่ไปโดยเงียบและรวดเร็วเพื่อหลีกเลี่ยงการตรวจพบ จุดสำคัญในการพิจารณาการข้ามถนนใด ๆ ก็คือการควบคุมหน่วยของท่านวิธีบางอย่างที่ใช้ได้แก่

ก. พวก ลว.สามารถจัดเป็นรูปขบวนหน้ากระดาน และเคลื่อนที่ไปอย่างรวดเร็วและเงียบข้ามถนน

ข. พวก ลว.ทั้งหมดสามารถจัดเป็นตอนเรียงหนึ่งเดินตามรอยเท้าของคนข้างหน้าไปเพื่อลดรอยเท้า

ค. ข้ามถนนไปที่ละสองสามคนจนกว่าจะหมด

๑๔. การข้ามลำธารเหมือนกับข้ามถนน การลาดตระเวนและการระวังป้องกันเป็นสิ่งจำเป็น

๑๕. เมื่อจำเป็นต้องปล่อยผู้บาดเจ็บไว้เพื่อมารับตอนขากลับ ให้อีกคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้บาดเจ็บ ที่เดินได้อาจจะเดินต่อไปหรือเดินกลับเข้าพื้นที่ฝ่ายเราด้วยตนเอง เมื่อใกล้ข้าศึคนำผู้บาดเจ็บออกจากพื้นที่นั้นก่อนที่จะให้การปฐมพยาบาล

๑๖. หลีกเลี่ยงที่อยู่อาศัยของผู้คนทั้งปวง

๑๗. อ้อมผ่านที่มันข้าศึกหรือสิ่งกีดขวางโดยการเบี่ยงอ้อมไป รักษาความสัมพันธ์โดยการเคลื่อนที่เป็นมุมฉากในระยะหนึ่ง หากท่านกำลังเคลื่อนที่ไปตามมุมภาคทิศ ๑๖๐ องศา และต้องอ้อมผ่านสิ่งกีดขวางหรือที่มันให้เปลี่ยนเป็นทิศ ๙๐ องศา เดินไป ๑๐๐ เมตร เปลี่ยนทิศกลับเป็น ๓๖๐ องศา และเดินไป ๑๐๐ เมตร เปลี่ยนทิศเป็น ๒๐๐ องศา และเดินไป ๑๐๐ เมตร แล้วเปลี่ยนทิศทางกลับเป็น ๓๖๐ องศา และท่านก็ได้กลับเข้าไปตามเส้นทางเดินของท่าน อย่าพยายามเลาะรอบหรือเลี่ยงที่มันข้าศึกหรือสิ่งกีดขวาง วิธีการนี้อาจเป็นผลให้พวก ลว.สาบสูญไป

๑๘. ผลจากการปะทะข้าศึกโดยใช้ระบบ “นาฬิกา” โดยการยิงและดำเนินกลยุทธ์หรือโดยการผสมกันทั้งสองอย่าง

๑๙. รู้ตำแหน่งที่อยู่ของท่านตลอดเวลา เพราะว่าเป็นสิ่งสำคัญโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเปลี่ยนทิศทางการเคลื่อนที่ และหน่วยลาดตระเวนขึ้นบกหรือลงสู่พื้นความมืดเล็ก ๆ น้อย ๆ อาจทำให้ท่านมืดที่หมายได้

สารบัญ

	หน้า
บทที่ ๑ กล่าวนำการลาดตระเวน	๑
บทที่ ๒ แบบของการลาดตระเวน	๔
บทที่ ๓ การวางแผนและการเตรียมการลาดตระเวน	๑๔
บทที่ ๔ ความรับผิดชอบในการลาดตระเวน	๓๖
- การลาดตระเวนในการปราบปรามกองโจร	๔๒
- การปฏิบัติการลาดตระเวนส่งโดย ฮ.	๔๓
บทที่ ๕ การดำเนินการลาดตระเวน	๔๔
บทที่ ๖ การเคลื่อนย้ายขบวนยานยนต์และการต่อต้านการชุมนุมโจมตีขบวนยานยนต์	๕๗
ตอนที่ ๑ การปฏิบัติก่อนการปะทะ	๕๗
ตอนที่ ๒ การปฏิบัติเมื่อปะทะ	๕๙
บทที่ ๗ การชุมนุมโจมตี	๖๔
- การชุมนุมโจมตีในเวลาากลางคืน	๖๙
บทที่ ๘ เทคนิคการลาดตระเวนเบื้องสูง	๗๐
บทที่ ๙ การตั้งฐานพักแรมในป่า	๗๒
- ระบบเส้นอ้างอิงและจุดอ้างอิง	๗๙
บทที่ ๑๐ การแกะรอยและการสะกดรอย	๘๒
บทที่ ๑๑ เทคนิคการข้ามลำน้ำ	๙๙
บทที่ ๑๒ การปฏิบัติโดยฉับพลัน	๑๐๓
บทที่ ๑๓ คำแนะนำในการลาดตระเวน	๑๑๒

ปรับปรุง เมื่อ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๓๙

จัดพิมพ์ครั้งที่ ๒ เมื่อ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๗

โดย พ.จ.อ.สุขสันต์ ศิรินาโพธิ์